

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Every chapter could be your last...

The Book Club Murders

LAUREN DELGARDO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KİTAP KULÜBÜ CİNAYETLERİ

LAUREN DELGARDO

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Kitap Kulübü
2. Charlotte
3. Erica
4. Miriam
5. Vanessa
6. Charlotte
7. Kasaba Uyaniyor
8. Kitap Kulübü Yeniden Toplanıyor
9. Sokta Bir Kasaba
10. Not
11. Biri Daha Tozu Yuttu
12. Kahve Evi
13. Şüpheli
14. İnceleme Altında
15. The Circle
16. Dedikodu Fabrikası
17. Keder Evi
18. İnce Çizgi
19. Kapalı Kapılar Ardında
20. Bir Medya Fırtınası
21. Kitaplar ve Sırlar
22. Bir Gizemi Çözmek
23. Gerçek Hayattan Bir Cinayet Gizemi
24. Kitap Dükkanı
25. Dolaptaki İskeletler
26. Son Perde
27. Sonrası
28. Hapishane Yemi
29. Yeni Bir Bölüm
30. Yeni Bir Başlangıç
31. İkinci Şanslar

[Sonsöz](#)

[Bir sonraki kitabınızı mı
arıyorsunuz?](#)

[Yayıncıdan Bir Not](#)

*Telif Hakkı© 2025 Black Swan Digital
Black Swan Digital'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı
Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası 1988 uyarınca kendisi tarafından ileri
sürülmüştür.*

İlk kez 2025 yılında yayınlandı

*Black Swan Digital tarafından oluşturulan konsept. Mark Coleman tarafından geliştirildi.
Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın
yalnızca*

*herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez, ancak
yazarın yazılı izni ile veya reprografik üretim durumunda*

Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların şartları.

*Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.*

PROLOGUE

Ceset hala duruyor.

Yüzeyin hemen altında süzülüyor, kolları bacakları klorlu mavinin içinde ağırlıksızca sürükleniyor. Yavaş, tembel bir salınım, iplerinden kopmuş bir kukla gibi. Ay, şişmiş ve gümüş rengi, suyu cilalı bir cam tabakasına dönüştürüyor, sadece soluk bir bileğin yukarı doğru yüzdüğü en hafif dalgalanmayla kırılıyor, parmaklar yarı kıvrılmış, sanki hala bir şeye uzanıyormuş gibi. Yardım için. Hava için.

Ama hiç yok. Artık yok.

Havuzun kenarında duruyorum, nefesim hızlı ve kesik kesik geliyor. Kıyafetlerim suyun ağırlığıyla tenime yapışıyor. Eskiden ne renk olursa olsun elbisem şimdi daha koyu, sırlıslık, ıslak kıvrımlar halinde bacaklarıma yapışıyor. Saçlarım ensemden aşağı soğuk damlalar halinde akıyor. Soğuk iliklerime kadar işlemiş ama titremiyorum.

Gitmeliyim. Gitmem gerek. Ama yine de hareket edemiyorum.

Bakışlarım suda, suyun hemen altında asılı duran bedende sabit kalıyor. Çitin ötesinden gelen sokak lambaları havuzun zeminine değişen gölgeler düşürüyor, aşağıdaki şekli grotesk bir şeye, boğulmuş bir hayalete, şekil verilmiş bir kabusa dönüştürüyor. Ama bu gerçek. *Bunu ben yaptım.*

Havaya keskin ve kimyasal klor kokusu sinmiş, tenime, saçlarıma, ellerime yapışmıştı. Ellerim, parmaklarım onun bileklerine kilitlenmişti, onu uzaklaştırıyor, aşağı itiyordu. Şimdi onları esnetiyorum, hayali direnci, son zayıf tekmeleri, su ciğerlerini doldurmadan önceki umutsuz çırpınışları hissediyorum.

Gece artık çok sessiz.

Olay gerçekleştiğinde gürültüler, şiddetli su sıçramaları, hırıltıya dönüşen nefes alışlar, faydasız çırpınışlar olmuştu. Ama dünya bunun için durmamıştı. Ne verandanın ışıkları yanmış, ne de endişeli sesler yükselmişti. Sadece rüzgar, ağaçların arasından hışırdayarak ıslak tenime fısıldıyordu.

şimdi her şey durgun. Rüzgar kesildi. Ağaçlar nefeslerini tutuyor. Tek ses, giysilerimden damlayan belli belirsiz, ritmik su damlacıkları; koyu damlacıklar betona çarptıkları yerde küçük, genişleyen daireler oluşturuyor.

Uzakta bir yerden bir araba geçiyor, farları ahşap çitin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra gözden kayboluyor. Bir kapı çarpıyor. Bir köpek havlıyor.

Kimse beni görmedi. Kimse duymadı.

Tekrar ellerime bakıyorum. Ay ışığında solgunlar, tırnaklarım temiz, ama parmaklarımı burnuma bastırırsam onun kokusunu alacağımı biliyorum. Tenini. Onun korkusunu.

Bir şeyler hissetmeliyim. Suçluluk. Panik.

Korku. Onun yerine, hafif hissediyorum.

Uzun zamandır taşıdığım ağırlık kayıp gitti, onunla birlikte o havuzun dibine battı. Alıştığım karanlık, sürükleyici yük bir anda yok oldu.

Bu kaçınılmazdı.

Geri adım atıyorum, dikkatlice, çıplak ayaklarım avlu taşlarına yumuşak, ıslak izler bırakıyor. Kapı tıpkı bıraktığım gibi açık duruyor. şimdi bir esinti kıpırdanıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Belki de adrenalindir.

Sudaki cesede son bir kez bakıyorum.

Ay bir bulutun arkasına geçer ve havuz kararır. Sabaha kadar biri onu bulacaktır.

Ve o zamana kadar evde olacağım, arşaflarıma sarınmış, gözlerim kapalı, yıllardır uyuduğum en tatlı uykuda olacağım.

Ve kimse benim yaptığımı bilmeyecek.

KİTAP KULÜBÜ

Vanessa Caldwell'in evi Willow Creek'in baş tacıydı. Bir tepenin üzerine tünemiş olan geniş kolonyal konak, krallığını inceleyen bir kraliçe gibi sessiz sokaklara bakıyordu. Araba yolu, tertemiz çitlerin ve gerçekmiş gibi görünmeyecek kadar mükemmel güllerin açtığı çiçek tarhlarının yanından geçiyordu. Evin birçok penceresinden sızan ışık, ön girişi çevreleyen görkemli sütunları aydınlatıyordu. Vanessa'nın eviyle ilgili her şey zenginlik, güç ve kontrol yayıyordu.

Evin içi de daha az göz kamaştırıcı değildi. Kitap kulübünün toplandığı gömme oturma odası tamamen krem ve altın rengindeydi. Krem rengi koltuklar, duvarlarda altın rengi vurgular ve üstlerinde bir takımyıldızı gibi parlayan bir avize. Hava Vanessa'nın kendine özgü kokusuyla hafifçe parfümlenmişti, pahalı ve çiçeksi bir şey. Ellerindeki şarap kadehleri bile güçlü bir tutuşla kırılabilir kadar ince, narin kristallerdi.

Kitap kulübünü dört yıl önce başlatmak Vanessa'nın fikriydi ve Willow Creek'teki çoğu şey gibi bunu da titizlikle gerçekleştirmişti. "Bizi bir araya getirmek için," demişti o zaman, göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini göstererek. Bunu bir kaçış, kasabanın kadınlarının edebiyat ve şarapla kaynaşmasının bir yolu olarak sunmuştu. Ancak yıllar geçtikçe grup kitaplardan çok güç oyunlarına, ince hesaplara ve dikkatle kurulmuş ittifaklara dönüşmüştü.

Bu gece de farklı değildi.

Krem rengi koltuğunda oturan Vanessa kusursuzluk saçıyordu. Beyaz kot pantolonu ve ipek bluzuyla rahat bir kıyafet giymişti ama tavırlarında sıradan bir şey yoktu. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve makyajı kusursuzdu, dudakları sanki onun için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bir pembe tonuna boyanmıştı.

Gül kadehini döndürdü ve arkasına yaslanarak etrafındaki kadınları inceledi. "Bu ayın kitabı," diye söze başladı, sesi sakindi ama belirgin bir keskinlik taşıyordu, "kesinlikle... kıskırtıcıydı. Sizce de öyle değil mi?"

Diğerleri bakışlarını değiştirdi.

Pencerenin yanındaki koltukta sert bir şekilde oturan Charlotte Davenport önce başını salladı. "Zorlayıcıydı," dedi dikkatle, elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti. Koyu renk saçları şık bir topuz yapılmıştı ve kıyafeti de -özel dikim bir blazer ceket ve dar kot pantolon- tavrı kadar gösterişliydi. Willow Creek'in en iyi emlakçılarından biri olan Charlotte her zaman soğukkanlıydı ama bu gece onda bir gariplik vardı. Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu ve parmakları bardağının sapıyla oynuyordu.

Vanessa başını eğdi, gülümsemesi daha da keskinleşti. "Zorlayıcı," diye tekrarladı. "İhanet ve cinayeti tanımlamak için ilginç bir kelime. Sanırım insanların sakladıkları sırları merak etmenize neden oluyor, değil mi?"

Charlotte'un parmak eklemleri bardağın etrafında sıkılaştı ama cevap vermedi.

Kanepenin diğer ucunda oturan Miriam Reed boğazını temizledi. "Sanırım yazar sırların nasıl iltihaplanabileceğini araştırıyordu," dedi, sesi ölçülüydü. "Sırların sadece ilişkileri değil, insanları da nasıl yok edebileceğini."

Willow Creek Üniversitesi'nde tarih profesörü olan Miriam grubun en yaşlısıydı. Sade bir hırka ve pantolon giymiş, kırışan saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Diğerleri kitap kulübü gecelerinin ihtişamına kapılırken, Miriam her zaman pratik ve endişesiz görünürdü. Willow Creek'in kalıplarına uymuyordu ama grubu öyle bir gözlemliyordu ki varlığını görmezden gelmek imkânsızdı.

"Kesinlikle, Miriam," dedi Vanessa, dişlerini gülümseme olabilecek bir şekilde göstererek. "Sırlar eninde sonunda su yüzüne çıkar, değil mi?"

Odanın diğer ucundaki Erica Miller gözlerini devirdi. "Tamam, fazla felsefe yapmayalım. Bu sadece bir kitap. Ayrıca, tüm bu komploların

şey biraz açıktı."

Erica kanepelerden birine kıvrılmış, dizinin üzerinde bir kadeh şarap duruyordu. Grubun en genciydi, evde oturan bir anneydi ve Vanessa'nın süslü dünyasına her zaman biraz yabancı kalmıştı. Büyük boy kazağı bir omzundan gevşekçe sarkıyordu ve dağınık kahverengi saçları evden çıkmadan önce aynaya bakmamış gibi görünüyordu. Ama Erica'nın umurunda değildi. Aksine, diğerlerini rahatsız etmekten zevk alıyor gibiydi.

Kanepenin diğer ucundan Daniella Cruz keskin bir kahkaha attı. "Oh, Erica, sen her şeyde bir komplo görürsün!" Sesi hafifti ama altında çelik vardı.

Erica'nın çenesi gerildi. Dani'den dikenli bir yorum bekliyordu.

Daniella, Dani, nispeten yeteneksiz iki erkek çocuğu olan, son derece rekabetçi bir spor annesiydi. Her şeyi bir yarışma gibi görüyor ve kazanmak için yaşıyor. Bu, podyumda bir yer satın almak anlamına gelse bile. Tıpkı Erica'nın, oğlu Todd'un top takımına yeni katılması konusunda şüphelendiği gibi.

"Bazılarımızın küçükler ligi koçlarına yağ çekmekten daha önemli işleri var," diye karşılık verdi Erica yumuşak bir sesle. "Yoksa takıma yaptığınız 'bağış' Todd'un aniden ilk beşte yer almasıyla aynı zamana mı denk geldi?"

Dani'nin gülümsemesi bozulmadı ama tırnakları bardağının sapına çarptı. "Bazı çocuklar konumlarını hak ederler, Erica. Diğerleri sadece... beklerler."

Bir koltuğa uzanmış, bir bacağını zarıfçe diğerinin üzerine atmış olan eski güzellik kraliçesi, yaşam tarzı influencer'ı Tiffany Monroe hafif bir eğlence mırıltısı çıkardı. Platin buklelerini geriye savurdu ve kırmızı boyalı dudaklarını büzdü.

"Şimdi, şimdi, bayanlar. Pençeleri içeride turalım. Ayrıca, eğer sırlardan bahsediyorsak, hikayedeki koca gibi bazı şeylerin gömülü kalmasının daha iyi olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım."

Yıllarını zahmetsizce çekici görünme sanatını mükemmelleştirmek için harcamış birinin havalı güveniyle konuşmasına rağmen, sözlerinin ağırlığı vardı. Tiffany'nin karavan parkında geçen çocukluğu hakkında hiç konuşmazdı. O zavallı kız çoktan gitmişti ve Willow Creek'teki hiç kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu.

Erica köşeden homurdanarak kadehindeki şarabı çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Tiffany küçük kaşlarını gülümsemeye zorladı. "Sadece ilginç bir okuma olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Diğerlerinden biraz uzakta oturan Belinda "Bee" Thompson coşkuyla başını salladı, mükemmel bir şekilde düzgün, faremsi saçakları dolgun kaşlarının üzerinde sallanıyordu. Çocukları için yaşayan ve herkeste en iyisini arayan naif bir Okul Aile Birliği Annesi olan Bee, muhtemelen kitap kulübünün kurduklarını söyledikleri "kardeşliğe" inanan tek üyesiydi. Muhtemelen her kitabın her satırını okuyan tek kişi de oydu.

"Karısının intikam planının büyüleyici olduğunu düşündüm! Yani, aşırı bir şeydi ama bunu neden yaptığını anlayabiliyordunuz. I..." Erica'nın eğlenen bakışını yakaladı ve kızardı. "Bence bu onu gerçekten heyecan verici yaptı."

"Karısı mı?" Erica sırtıttı. "Onu severdim. Yani, tabii ki akli dengesi yerinde değildi ama en azından oturup kocasının onu ezip geçmesine izin vermiyordu."

Oda sessizleşti.

Vanessa'nın gülümsemesi titredi, sıfırlandı ve sonra olduğu yerde dondu.

"Onu tanımlamanın bir yolu da çözülmemiş olması," dedi, sesi hafif ama kesiciydi. "Bence onu ibretlik bir hikâye olarak görmemiz gerekiyordu."

"Belki," dedi Erica omuz silkerek. "Ama bazen insanlar başlarına geleni hak ederler. Sırları olsun ya da olmasın."

Charlotte bardağına baktı, yüzü solgundu. Tartışmaları her zamanki ilgisizliğiyle izleyen Pam Hargrove öksürdü. Nafaka anlaşmasından iyi para kazanan ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmayan bir kadının yıl boyu süren bronzluğuna sahip, saçma sapan, zincirleme sigara içen, şarap içen bir dul kadındı.

"Size bir şey söyleyeyim mi hanımlar," dedi. "Cinayetten paçayı sıyrabilseydim, boşanma mahkemesinde bir servetten tasarruf ederdim."

"Yine de ilkinden daha iyiydiniz Bayan Hargrove," diye takıldı Erica. Pam dudağını büktü ama bir yudum daha alırken bunu şarap kadehinin arkasına sakladı.

Odanın bir köşesinde oturan Jilly Lawson rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Jilly grubun en sessiziydi, kasabanın bağımsız kitapçısının sahibi olan bekâr bir anneydi. Çiçekli bir bluz ve kot pantolon giymiş, saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Jilly bu toplantılarda pek konuşmazdı, konuştuğunda da genellikle sözleri ya duymazdan gelir ya da gölgede bırakılırdı. Ama bu gece Jilly bile tedirginliğini gizleyemiyordu.

"Karısının desteklediğimiz biri olması gerektiğini sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle, gerginliği azaltmaya çalışarak.

"Belki de değil," dedi Erica şarabını bitirirken. "Ama onu desteklemek işi daha eğlenceli hale getirdi."

Sohbet bundan sonra değişti, kadınlar yazma stilleri, tempo ve yazarın yeterince araştırma yapıp yapmadığı gibi daha güvenli konulara geçtiler. Gerginlik azaldı ama tamamen yok olmadı.

Vanessa bir süre sonra ellerini hafifçe çırparak ayağa kalktı. "Sanırım bir akşam için bu kadar ağır tartışma yeter," dedi. "Tatlı isteyen var mı? Krem brölelerim var."

Grup dağıldı, bazıları Vanessa'yı mutfığa kadar takip ederken diğerleri oturma odasında oyalandı.

Verandaya doğru yürürlerken Erica Jilly'ye doğru eğildi. "Bu grup bazen çok yorucu oluyor," dedi bıyık altından gülerek. "Ama merak etme. Yakında her şeyi canlandıracak bir şeyim var."

Jilly kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Erica sırtıttı, gözleri parlıyordu. "Göreceksin."

Charlotte mutfaktan çıkıp tuvalete gitti, yüzü gergin ve okunaksızdı. Vanessa onun gidişini izledi, bir kadeh şarap daha doldurdu, gülümsemesi yerinde duruyordu ama gözlerinde daha karanlık bir şeylerin titreşimi vardı.

Miriam kenarda oyalanarak olan biteni izledi. İzlemekte iyiydi. Yıllar içinde, yeterince beklerseniz insanların size her zaman tam olarak kim olduklarını gösterdiklerini öğrenmişti.

Vanessa kitap kulübünü kadınların bir araya gelebileceği bir alan olarak inşa etmişti ama bir süre sonra başka bir şeye dönüşmüştü. Bir savaş alanına.

Miriam, Vanessa'nın avizenin altında narin, karamelize üst kısımları parlayan krem bröle tepsisini sergilemesini izledi. Onları hiç acele etmeyen, hiç tökezlemeyen birinin zarafetiyle sehpanın üzerine yerleştirdi. Vanessa garip kelimesinin anlamını bilmiyordu. Her hareketi kasıtlı, her gülümsemesi mükemmele ayarlanmış gibiydi.

"Tatlı," diye duyurdu, sanki bir başyapıtı ortaya çıkarıyormuş gibi. "Ve kimse sormadan söyleyeyim, evet, bunları kendim yaptım."

Erica bir kaşını kaldırdı. "Şefiniz bir gün izin aldı, değil mi?"

Vanessa hafifçe güldü, öyle bir gülüştü ki, yorum şaka olmasa bile şaka olarak kabul edildi. "Saçmalama Erica. Hoşlandığımı biliyorsun."

Zamanım olduğuunda yemek pişiriyorum. Çok... topraklayıcı, öyle değil mi?" Bir kaşık aldı ve bir tatlının altın kabuğuna memnuniyetle vurdu. "Buyurun yiyin."

"Benim için değil," diye karşı çıktı Tiffany. Belime dikkat ediyorum. Carlos zaten beni spor salonunda fazla mesai yaptırıyor."

Erica nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve koltuğa yaslandı. Şarabını çoktan bitirmişti ve şimdi büfedeki şişeye bakıyor, bir tane daha içmek için çok erken olup olmadığını tartışıyordu.

"Ben onunkini alacağım," dedi Pam, Vanessa'nın bariz kızgınlığı karşısında ikinci bir tabak kepçeleyerek.

Jilly, her zamanki gibi, işleri düzeltmekte gecikmedi. "Harika görünüyorlar Vanessa," dedi küçük, içten bir gülümsemeyle. "Hiç bu kadar mükemmel bir tatlı gördüğümü sanmıyorum."

Bee gülümseyerek, "Keşke senin yaptığının yarısı kadar iyi yemek pişirebilseydim Vanessa," diye ekledi.

Vanessa'nın yüzü yumuşadı. "Teşekkür ederim, Jilly, Bee," dedi sıcak bir sesle ve her birine birer tabak uzattı. "İkiniz de çok nazıksınız."

Tuvaletten yeni dönmüş olan Charlotte, Vanessa'nın yanına oturdu ve sessizce bir tatlı aldı. Yüz ifadesini nötr bir hale getirmeyi başarmıştı ama az önceki gerginliği omuzlarındaki sertlikte hâlâ devam ediyordu. Vanessa'nın bakışlarından kaçınarak elindeki el değmemiş krem brüle'ye odaklandı.

Kanepenin kenarında oturan Miriam son tatlıyı aldı ama yemek için hiçbir hareket yapmadı. Vanessa'nın evinde her zaman var olan ince dinamikleri gözlemleyerek odaya göz gezdirdi.

Vanessa hayatını da evi gibi büyük, kusursuz ve etkilemek için tasarlanmış bir şekilde inşa etmişti. Willow Creek'in en zengin adamlarından biri olan Simon Caldwell ile üniversiteden yeni mezun olmuşken evlenmişti. Vanessa yirmi iki yaşındayken tam bir Güneyli dilberdi, güzelliği ve çekiciliği Simon'ın başını döndürmeye ve onun özel jetler, hayır galaları ve milyonlarca dolarlık anlaşmalar dünyasında bir yer edinmesini sağlamaya yetmişti.

Ama bu yirmi yıl önceydi. Şimdi, Vanessa kırk iki yaşındaydı ve hala mükemmel manikürlü tırnaklarıyla tacına tutunuyordu. Günleri yoga dersleri, sosyete yemekleri ve özenle seçilmiş, görünürlüğü yüksek hayır işleriyle doluydu. Ancak Miriam, perde arkasında işlerin Vanessa'nın herkesin inanmasını istediği kadar kusursuz olmadığından şüpheleniyordu.

Kasabada Simon'ın gezgin gözleri ve elleri hakkında, kimsenin yüzüne söylemeye cesaret edemediği mali sorunlar hakkında fısıltılar vardı. Vanessa her etkinlikte gülümsüyor ve ışıldıyor olsa da, yeterince yakından bakarsanız dış görünüşünde çatlaklar olduğunu görürdünüz. Miriam her zaman yakından bakardı.

"Ee," dedi Vanessa, sesi sessizliği yararak. "Herkesin haftası nasıl geçiyor? Willow Creek'te bilmem gereken yeni bir şey var mı?"

Dostça gibi görünen ama aslında dedikoduya davetiye çıkaran türden bir soruydu.

"Şey," dedi Jilly tereddütle. "Oakwood Ridge'deki yeni çiftin bir blok partisi düzenleyeceği konuşuluyor."

Vanessa mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı. "Bir blok partisi mi? Ne kadar büyüleyici." Ses tonu hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. "Sanırım insanlar buraya... her nereden geldilerse... taşındıklarında böyle oluyor."

Bee sessizce, "New Jersey'den geliyorlar," dedi ve Vanessa'nın dudakları kıpırdayınca hemen pişman oldu.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Vanessa, keskin bir gülümsemeyle. "Sanırım hepimiz onları karşılamak için çaba göstermeliyiz. Ne de olsa yapılacak en kibar şey bu."

Erica herkesin dikkatini çekerek bir kahkaha attı. "Kibarlık mı? Elinde bir şişe şarapla habersizce gelip peyzaj düzenlemelerini inceden inceye eleştirmeye böyle mi diyorsunuz?"

Vanessa'nın gülümsemesi bozulmadı ama gözleri bir an için sertleşti. "Gerektiğinde tavsiye vermekten her zaman mutluluk duyarım," dedi tatlı bir sesle.

"Elbette," dedi Erica, şarap şişesini almak ve kadehini yeniden doldurmak için öne doğru eğilerek. "Çünkü insanlar istenmeyen tavsiyelere *bayılırlar*."

"Erica," dedi Bee yumuşak bir sesle ve ona yalvaran bir bakış attı.

"Ne?" Erica masumca sordu. "Sadece söylüyorum, herkes *Yılın En İyi Bahçesi ödülünü* kazanmaya çalışmıyor. Herkesin bir bahçıvan ekibine ve bir havuz görevlisine gücü yetmez. Bazılarımız sadece günü atlatmaya çalışıyor."

"Günü atlatmaktan bahsetmişken," diye araya girdi Pam, konuşmayı

Vanessa'nın buz gibi bakışlarından uzaklaştırmak için. "Jilly, kitapçı nasıl? Ne yapıyorsun? Gelecek ay bir yazar etkinliğine ev sahipliği yapacağınızı duydum."

"Ah, evet," dedi Jilly, konunun değişmesine minnettar olmuştu. "Yerel bir yazar. Tarihi kurgu yazıyor. Güzel bir etkinlik olacağını düşünüyorum."

Vanessa arkasına yaslandı, dikkatler başka yöne kayınca gülümsemesi geri döndü. "Kulağa çok hoş geliyor, Jilly. Bu işi sürdürmenin yollarını bulman harika bir şey."

bağımsız kitapçı yaşıyor. Bugünlerde çok nadir bulunuyor."

Miriam onun ses tonundaki belli belirsiz küçümsemeyi fark etti ama Jilly yine de gülümsedi. "Teşekkür ederim Vanessa. Bunun anlamı çok büyük."

Karşılıklı konuşma boyunca sessiz kalan Charlotte sonunda konuştu. "Etkinliklerden bahsetmişken, herkes önümüzdeki hafta sonu yapılacak galaya gidiyor mu? Tema kulağa... abartılı geliyor."

"Maskeli baloyu mu kastediyorsun?" Vanessa gülümsemesi genişleyerek, "Sabırsızlanıyorum," dedi. "Sabırsızlanıyorum," diye ekledi Tiffany. "Kıyafetim çok güzel."

"Eminim öyledir," dedi Vanessa. "Simon ve *ben* de tabii ki katılacağız. Çok güzel bir akşam olacak."

Miriam Vanessa'ya baktı ve bir şey fark etti, Simon'ın adının geçtiği anda ufak bir gerginlik titreşimi. Bir anda kayboldu, yerini aynı kendinden emin gülümseme aldı ama Miriam bunu zihnine kaydetti.

Erica her zamanki gibi sessizliği bozmadan önce oda bir an sessizliğe gömüldü.

"Gideceğimden emin değilim," dedi şarabını tembelce yudumlarken. "Yani, hayat tüm bu gösteriş için çok kısa. Ama sonra, belki bir gün, birisi her şeyi değiştirecek bir şey söyler ya da yapar. Ve o gün geldiğinde, bunu görmek için orada olmak istediğimden eminim."

Sözleri bir meydan okuma gibi havada asılı kaldı.

Vanessa'nın gülümsemesi gerginleşti. Dani'nin gözleri kısıldı. Charlotte yenmemiş tatlısına bakarken Pam omuz silkti ve şarabından bir yudum daha aldı. Jilly ve Bee, ikisi de titizlikle yere bakmadan önce gergin bir bakış alışverişinde bulundu.

Ve Miriam, her zamanki gibi gözlemci, sandalyesinde arkasına yaslandı ve izledi.

CHARLOTTE

Charlotte Davenport mükemmel bakımlı evinin ön kapısının kilidini açarak kendini karanlık ve sessiz fuayeye bıraktı. Ev hafif limon cılası ve lavanta mumları kokuyordu, artık kimse ziyaret etmese bile bu detayları korumaya özen gösteriyordu. Görünüşü korumak önemliydi.

Anahtarlarını parlak beyaz konsol masasının üzerine bıraktı, ses boşlukta yankılandı. Ev çok büyük, çok sessiz, çok mükemmeldi, tıpkı onun hayatı gibi.

Charlotte topuklu ayakkabılarından sıyrıldı ve ayak parmakları serin mermer zemine çarptığında yüzünü buruşturdu. Uzun bir gün geçirdiği için ayakları ağrıyordu ama göğsündeki ağrıyı görmezden gelmek daha zordu. Nedeninden tam olarak emin olmasa da kitap kulübü bu gece özellikle yorucuydu. Belki de o üstü kapalı yorumları el bombası gibi fırlatan Erica ya da dikkatle hedeflenmiş iğneleri her zamanki gibi keskin olan Vanessa'ydı.

Pam de alaycılığıyla yardımcı olmamıştı.

Belki de sadece kendi yıpranan sinirleriydi.

Mutfğa girdi ve ışığı açarak doğrudan bir ev tasarım dergisinden koparılmış gibi görünen bir alanı ortaya çıkardı: beyaz dolaplar, pırıl pırıl paslanmaz çelik aletler ve odanın ortasını kaplayan devasa bir mermer ada. Çok güzel, tertemiz ve tamamen ruhsuzdu. Buzdolabını açıp bir şişe sauvignon blanc çıkarırken sessizce mırıldandı.

Kendine bir bardak doldururken eli hafifçe titredi.

Charlotte tezgâha yaslandı ve yavaşça nefes verdi, zihni Vanessa'nın oturma odasına geri döndü. Sivri sorular, pasif agresif gülümsemeler. Vanessa, "Sırların su yüzüne çıkmak gibi bir huyu vardır," demişti, gözleri biraz fazla uzun süre öylece kalmıştı. Charlotte bunun rastgele olmadığını biliyordu. Vanessa her zaman sözlerini bir bıçak gibi kullanır, günler sonra kanamanıza neden olacak şekilde keserdi.

Biliyor, diye düşündü Charlotte, midesi bulanıyordu. Belki de bilmiyordur. Belki de hayal görüyorsunuzdur.

Ama bu gece Vanessa'nın bakışlarının üzerinde gezinmesini, ses tonundaki ince değişimi görmezden gelemezdi. Charlotte yıllarını kendini korumak için duvarlar örerek geçirmişti ama bu gece Vanessa'nın çatlakları bir anlığına fark ettiğini hissetti.

Telefonu tezgâhın üzerinde çalarak düşüncelerini böldü. Ekranı baktı, ismi gördüğünde göğsü sıkıştı. Telefonu hızla eline aldı, kilidini açarken parmakları titriyordu.

Onu.

"Nasılsın?"

Nabızı hızlandı ve titreyen elleriyle bir cevap yazdı: "Konuşmamız gerek. Bu şekilde beklemeye devam edemem."

Fazla düşünmeden gönder tuşuna bastı, sonra telefonu yüz üstü tezgâha bıraktı ve şarap kadehini tekrar eline aldı.

Charlotte oturma odasına girdi, tek bir lambanın yumuşak ışıltısı odaya uzun gölgeler düşürüyordu. Ortam tertemizdi, etkilemek için tasarlanmıştı; krem rengi kanepeler mükemmel bir şekilde kabartılmış, cam sehpa lekesizdi. Yere saçılmış hiçbir oyuncak, hiçbir dağınıklık, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Her zaman böyle değildi.

Beş yıl önce bu ev kahkahalar ve kaosla canlıydı. Oğulları Ryan ve Caleb o zamanlar daha gençti, gürültücü, dağınık, yapış yapış elleri ve bitmek bilmeyen enerjileriyle evin içinde koşturup duruyorlardı. Kocas Bobby ise bambaşka bir adamdı.

Bobby bir zamanlar Willow Creek'in altın çocuğu, hayatlarını büyük komisyonlar ve daha da büyük bir kişilik üzerine kuran bir mali danışmandı. Odayı aydınlatan bir gülümsemesi, insanların ona güvenmesini sağlayan bir kahkahası vardı. Ama bunların hepsi yıllar içinde solmuştu. Komisyonlar yavaşladı. Güven azaldı. Ve sonunda, para da azaldı.

Bobby artık günlerinin çoğunu kiraladığı küçük ofisinde, hesap tablolarını inceleyerek ve duvarlar içine kapanmıyormuş gibi davranarak geçiriyordu. Hâlâ gülümsüyor, hâlâ kahkaha atıyordu ama sadece diğer insanlarla birlikte ve o zaman bile zoraki ve içi boştu. Charlotte artık onu zar zor tanıyordu.

Gerçek şu ki, boğuluyorlardı. Ev tepeden tırnağa ipotekliydi, birikimleri tükenmişti, kredi kartları limitlerine dayanmıştı. Yine de Charlotte kimsenin bilmesine izin veremezdi. Willow Creek'in çatlakları görmesine izin veremezdi.

Bulunduğu yere gelmek için çok çalışmış ve çok fazla şeye katlanmıştı.

Charlotte kanepeye oturdu ve şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğraflara baktı: ailesi, sahilde gün batımının önünde mükemmel bir poz vermişlerdi; oğulları tenis kupalarını tutuyorlardı; Bobby ile birlikte bir yardım galasında, gülümsemeleri oldukları yerde donup kalmıştı. Dışarıdan bakan herkes için onlar başarının resmiydi.

Ama Charlotte daha iyi biliyordu.

Bir zamanlar Willow Creek'in gıpta ettiği emlakçılık kariyeri artık onları ayakta tutmaya yetmiyordu. Hâlâ üst düzey evler satıyor, hâlâ göz alıcı açılışlara ve hayır yemeklerine katılıyordu ama piyasa eskisi gibi değildi. Müşteri bulmak daha zor, komisyonlar daha azdı. Bobby'nin mali çöküşünden sonra her şeyi bir arada tutmak ona kalmıştı.

Telefon tekrar çaldı.

Elini uzatıp cevabı okuduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Biraz daha beklemeniz gerekecek. Şu an doğru zaman değil."

Elleri telefonun etrafında kıvrıldı. Çığlık atmak, telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi. Ama bunun yerine kendini toparladı ve cevap yazdı:

"Asla doğru zaman değil. Artık bunu istiyor musun?"

Mesajı gönderdi, sonra telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Sesinin bu kadar çaresiz çıkmasından ve onun kendisini bu kadar küçük hissettirmesinden nefret ediyordu. Onu istemekten, ona ihtiyaç duymaktan kendini alamıyordu ama bu şekilde yaşamaya, beklemeye, umut etmeye, rol yapmaya da devam edemezdi.

Garaj kapısının açılma sesi onu gerçekliğe geri döndürdü. Bobby evdeydi.

Charlotte yüzündeki gerginliği çabucak sildi ve Bobby içeri girdiğinde en az kendisi kadar yorgun görünen nötr bir ifade takındı. Yıpranmış bir şekilde hâlâ yakışıklıydı ama omuzları o gün onu yenen şeyin ağırlığı altında çökmüştü.

"Hey," dedi evrak çantasını yere bırakırken.

Charlotte gülümsemeye zorlayarak, "Selam,"

diye karşılık verdi.

Bobby durakladı, gözleri bir an onun üzerinde kaldı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Onun yerine başını salladı ve çalışma odasına doğru yöneldi.

O gittikten sonra Charlotte uzun bir süre orada oturdu ve elindeki dokunulmamış şarap bardağına baktı.

Telefonu tekrar çaldı. Bu kez mesaj kısaydı: "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Yakında."

İki kez okuduktan sonra telefonu yere bıraktı ve gözlerini kapattı.

Akşam yemeğini hazırlamaya giderken, "*Yakında yeterince iyi değil,*" diye düşündü.

Charlotte mutfakta durmuş, önündeki kesme tahtasının üzerinde duran çiğ tavuk göğsüne bakıyordu. Elindeki bıçak her zamankinden daha ağırdı, günün ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Elleri otomatik olarak hareket ediyor, tavuğu düzgün şeritler halinde dilimliyordu ama aklı başka yerdeydi. Kısa mesajlarda. Vanessa'da. İnşa etmek için çok çalıştığı her şeyde. Kaybedeceği her şeyde.

Tavuğu tencereye atarken sarımsak ve biberiye kokusu havayı doldurdu, aksi halde sessiz olan mutfakta cızırtı yüksek ve keskindi. Saate baktı. AKŞAM 6:45. Akşam yemeği yine gecikmişti.

Salonda, birlikte eve gelen oğullarının cılız seslerini duyabiliyordu. On altı yaşındaki Ryan ve on dört yaşındaki Caleb bir konuda tartışmaya başlamışlardı bile; ses tonları düz ve ilgisizdi, sanki kavgaları bile laf olsun diye yapıyorlarmış gibiydi.

"Anne!" Caleb diğer odadan bağırdı. "Başka kolamız var mı?"

Charlotte dişlerini sıktı ve sesini sabit tutmak için kendini zorladı. "Yemekle birlikte biraz getiririm."

"Her zaman yeterince almayı unutuyorsun," diye mırıldandı, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sert bir cevap verdi, onun yerine tavayı karıştırmaya odaklandı. Tavuk güzelce kızarıyor, otlar altın rengi kenarlara yapışıyordu. En azından bir şeyler plana uygun gidiyordu.

Onun arkasında Bobby çalışma odasından çıktı. Bir hayalet gibi mutfığa geri döndü, kravatı gevşemiş, omuzları çökmüştü.

"Güzel kokuyor," dedi dalgınca, ama gözleri onunkilerle buluşmadı.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Charlotte, sesi kısıktı. Ona kızmak istemiyordu, en azından bilinçli olarak. Ama Bobby evlerinde eskiden olduğu adamın bir gölgesi gibi dolaşırken kızgınlık duymamak zordu. Bobby bir zamanlar onun ortağı, dayanağı, her şeyin imkânsız olduğunu hissettiğinde onu güldüren kişiydi. Şimdi ise onu neredeyse hiç fark etmiyor gibiydi.

Buzdolabından bir bira aldı ve tezgâha yaslanarak birayı açtı ve yere bakarken yavaşça yudumladı.

"Masayı hazırlayabilir misin?" Charlotte ona bakarak sordu.

Bobby sanki bu istek onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Evet, tabii." Birayı yere bıraktı ve yemek odasına doğru yürüdü.

Charlotte içini çekti ve ocağa geri döndü. Tencereye bir fiske beyaz şarap ekledi, sıvı tıslayıp köpürürken buharın yükselişini izledi. Sadece yemek pişirmiyor, aynı zamanda gösteri yapıyordu. Mükemmel şekilde kızarmış tavuk, kavrulmuş sebzeler, o öğleden sonra fırından aldığı taze ekmek, her şey bu illüzyonun bir parçasıydı. Bir aile yemeği, mutlu bir yuva.

Yemekler hazır olduğunda masa da hazırlanmıştı ama Bobby sadece aynı takımdan olmayan uyumsuz çatal ve bardaklar bulmayı başarmıştı. Charlotte tabakları masanın ortasına yerleştirirken hiçbir şey söylemedi.

"Yemek hazır!" diye seslendi, sesi merdivenlerde yankılanıyordu.

Önce Ryan görüldü, kulaklıkları takılı, telefonu elindeydi. Sandalyesine çökmüş, eşofmanının kapüşonunu başına kadar çekmiş halde başını kaldırmadı. Caleb bir an sonra onu takip etti, kendi telefonunda gezinmeye başlamıştı bile.

Charlotte ellerini sandalyesinin arkasına koyarak sert bir sesle, "Telefonları uzaklaştırın," dedi.

İkisi de kımıldamadı.

"Şimdi," diye ekledi, sesi daha soğuktu.

Ryan dramatik bir şekilde içini çekti ama telefonunu cebine soktu. Caleb bir an tereddüt ettikten sonra abartılı bir iniltiyle elindekini masaya fırlattı.

"Neden burada oturmak zorundayız ki?" Caleb mırıldandı. "Sanki hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz."

"Konuşuyoruz," diye tersledi Charlotte, otururken. "Ve biz bir aileyiz. Aileler birlikte yemek yer."

"Her neyse," dedi Ryan nefesinin altından, ekmeğe uzanırken.

Charlotte çatalını sıkıca kavradı ve tavuğu servis ederken kendini gülümsemeye zorladı. "Ee," diye başladı, sesi doğal olmayan bir şekilde parlaktı. "Bugün okul nasıldı?"

"Peki," diye mırıldandı Ryan.

"Aynen," diye ekledi Caleb, yemeğini karıştırmaya başlamıştı bile.

Charlotte, Bobby'nin de katılacağını umarak ona baktı ama o tabağına bakıyor, tavuğunu küçük parçalara ayırıyordu.

"Ev ödevi var mı?" diye sordu.

Ryan başını kaldırmadan, "Hayır," dedi.

Charlotte'un sabrı tükenmek üzereydi. "Ryan, geçen hafta matematik öğretmeninden bir e-posta aldım. Bir ödevi kaçırdığını söyledi. Onu teslim ettin mi?"

Ryan gözlerini devirdi. "Evet. Bitti. Hayatıma karışmayı keser misin?"

"Gerçekten iletişim kurmuş olsaydınız buna gerek kalmazdı," diye karşılık verdi Charlotte. Caleb nefesinin altından, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

"O da neydi öyle?" Charlotte sesini yükselterek tersledi.

Caleb ellerini savunurcasına kaldırarak, "Hiçbir şey," dedi.

Charlotte arkasına yaslandı ve başka bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları hâlâ tek kelime etmemiş olan Bobby'ye kaydı. Bobby kısa bir süre ona baktı, yüzü bomboştu, sonra tekrar yemeğine döndü.

Derin bir nefes aldı ve kendini sakin kalmaya zorladı. Her zaman böyle oluyordu. Her şeyi mükemmel hale getirmek için ne kadar çaba harcarsa harcarsın, hiçbir zaman işe yaramıyordu. Ailesi yemek yapmak için harcadığı saatleri ya da her şeyi bir arada tutmak için sarf ettiği enerjiyi umursamıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bobby'den uzakta yeni bir hayat planlıyor olsa da, bunun tamamen dağılmasına izin veremezdi.

"Tavuk nasıl?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra, yine parlak bir gülümsemeye zorlayarak.

"İyi, sanırım," dedi Ryan omuz silkerek.

"Evet," diye ekledi Caleb. "Tavuk bu."

Charlotte zorlukla yutkundu ve şarap kadehini eline alarak uzun bir yudumda boşalttı.

Yemekten sonra mutfakta tek başına durup bulaşıkları yıkarken ailesinin sesleri evlerinin girintilerinde kayboldu. Ryan odasına, Caleb bodruma ve Bobby de çalışma odasına çekilmişti. Hepsi kendi küçük dünyalarındaydı ve onu düşünceleriyle baş başa bırakmışlardı.

Mesaj zihninde yeniden canlandı: "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Yakında."

Ama ne kadar yakındı?

Tezgâhın üzerindeki şarap şişesi gözüne çarptı ve ona uzanarak kendine bir kadeh daha doldurdu. Şu anda tek tesellisi bu gibi görünüyordu ama bu gece alkolün sıcaklığı bile göğsündeki sıkışıklığı hafifletmeye yetmedi.

Charlotte mutfak penceresinden karanlık arka bahçeye baktı, yansıması camda zar zor görünüyordu. Gerçek şu ki, bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Ev, evlilik, mükemmel dış görünüş, hepsi çok kırılgandı ve her an paramparça olabileceği gibi hissediyordu.

Çenesini sıktı, bardağının sapını kavradı. *Dağılmasına izin veremezsin*, dedi kendi kendine. *Çocukları korumalısın*.

Ama içten içe, daha ne kadar rol yapmaya devam edebileceğinden emin değildi.

Vanessa'nın zengin evindeki sohbet, Vanessa, Erica ve kendisi arasında kibar bir ilgi ile pasif agresif iğnelemeler arasında gidip gelen, Pam'in hepsine burun kıvırdığı, Jilly ve Bee'nin köşelerine sinmiş olduğu, tanıdık bir alana sürüklenmişti.

Erica şaraba her zamankinden daha sert vuruyordu ve Charlotte onun birkaç kez Vanessa'ya sertçe baktığını görmüştü. Bir ara Erica kanepede arkasına yaslanmış ve başını Vanessa'ya doğru eğmişti.

"Bütün bunların nasıl başladığını hatırladığımı bile sanmıyorum," dedi Erica, odanın içinde belli belirsiz bir hareket yaparak. "Kitap kulübünü kastediyorum. Sanki hep oradaymış gibi geliyor, tıpkı kasabanın kendisi gibi."

Vanessa gülümsedi, gözlerinde belli belirsiz bir gurur parıltısı vardı. "Oh, her zaman burada değildi. Yaklaşık beş yıl önce başladım. Willow Creek'in daha kültürlü bir şeye ihtiyacı vardı ve ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Kültürlü mü?" Erica sırtarak tekrarladı. "Birkaç ay önceki o değersiz aşk romanına böyle mi diyorsun?"

Vanessa'nın gülümsemesi hafifçe gerilmiş olsa da oda kahkahalarla dalgalandı.

"Şey," dedi Vanessa yumuşak bir sesle, "*The Goldfinch*'ten sonra hafif bir şeye ihtiyacımız vardı. Hepimizin her ay Pulitzer kazanacak kadar dayanma gücü yok."

Erica kadehini sahte bir selamla kaldırdı ve sırtışı genişledi. "Tebrikler. Dayanma gücüm var, hakkını vermeliyim."

Elinde bir fincan çayla sandalyesinin kenarına tünemiş olan Jilly konuşmadan önce endişeyle etrafına bakındı. "Yaklaşık dört yıl önce katıldım. Vanessa beni bizzat davet etti. Mağazaya daha fazla insanın gelmesine yardımcı olabileceğini söyledi."

Vanessa elini sallayarak bu düşünceyi reddetti. "Elbette. Yerel işletmeler bu kasabanın bel kemiğidir. Ayrıca, daha fazla dışarı çıkmalısın, Jilly."

Jilly hafifçe kızardı ama başını salladı. "Çok güzeldi. Herkesle tanışmak yani. Kitapları her zaman bitiremesem bile."

"Bu benim haftamın en önemli olayı. Cidden," dedi Bee, sanki herhangi birinden aynı şekilde hissettiklerine dair onay almak istercesine herkese gülümseyerek. Onlar öyle düşünmüyordu.

"Ben ilk üyelere biriydim," diye araya girdi Charlotte, sesi sakın ama bilinçliydi. Arkasına yaslandı, duruşu zahmetsizce dengeliydi. "O zamanlar Vanessa katılmam için bana neredeyse yalvarıyordu."

Vanessa bir kaşını kaldırdı. "Yalvarmak fazla abartılı olur."

"Şey," diye devam etti Charlotte sözü duymazdan gelerek, "bunun insanlarla tanışmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Bobby ve ben Willow Creek'e yeni taşınmıştık ve henüz kimseyi tanıımıyordum. Ayrıca, okumayı her zaman sevmişimdir. Yemek masasına kitap getiren çocuklardan biriydim."

Genelde çocukluğuyla ilgili pek bir şey paylaşmayan Pam acı acı güldü. "Annem ben tüm ev işlerini bitirene kadar kitaplarımı saklardı."

Charlotte gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Her neyse, kendimi topluma kabul ettirmek için bunun iyi bir yol olacağını düşündüm. Ve işe yaradı, değil mi?"

Erica şarap kadehini çevirerek koyu kırmızı sıvının içine baktı. "İki yıl önce katıldım. Çoğunlukla can sıkıntısından."

"Can sıkıntısı mı?" Pam kaşlarını kaldırarak sordu.

Erica omuz silkti; gülümsemesi alaycıydı. "Ne diyebilirim ki? Gündüz içkisi sadece bu kadar saati doldurabilir. Vanessa da bunu çok şık bir şeymiş gibi anlattı." Gözlerini deviren Vanessa'ya sivri bir bakış fırlattı.

Vanessa açıkça, "Küçük, üzücü hayatında bir şeye ihtiyacın vardı, sevgilim," dedi.

"Ve bunu bana verdiğin için çok mutluyum," diye cevap verdi Erica, ses tonundan alaycılık akıyordu. "Gerçekten, Caldwell'ler olmasaydı ben nerede olurum?"

Grup gergin bir şekilde kıkırdadı, ancak iki kadın arasındaki gerginlik hissediliyordu.

"Bee'den sonra katıldım," dedi Jilly arkadaşına bakarak. "Bunun güzel bir kaçış olacağına beni o ikna etti."

"Öyleydi," dedi Bee, sesi yumuşaktı. "İlk geldiğimde hepiniz çok cılalı, çok... mükemmel görünüyordunuz. Kendimi üzgün bir çuval gibi hissettim. Ama geldikçe, hepimizin kendi küçük yöntemlerimizle bir arada kalmaya çalıştığımızı fark ettim."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," diye mırıldandı Erica ve Vanessa'dan bir sert bakış daha aldı.

"Şey," dedi Vanessa, konuşmayı tekrar rayına oturtarak, "kitap kulübünün kitaplardan daha fazlası olabileceğini düşünmüşümdür hep. Bir kız kardeşlik. Biz kadınların bağlantı kurabileceği, birbirimizden bir şeyler öğrenebileceği ve... büyüyebileceği güvenli bir alan."

Jilly oturduğu yerde kıpırdandı, bakışları diğer kadınlar arasında gidip geliyordu. "Sanırım hepimiz farklı nedenlerle katıldık. İnsanlarla tanışmak, kaçmak, uyum sağlamak..."

Erica ses tonunu alışılmadık bir ciddiyete büründürerek, "Görülecektir," diye ekledi. Sözlerinin ağırlığı grubun üzerine çökünce kısa bir sessizlik oldu.

"Belki," dedi Charlotte yavaşça. "Belki de birbirimize ihtiyacımız olduğu için kaldık. Bunu her zaman fark etmesek bile."

Vanessa'nın gülümsemesi geri döndü, şimdi daha yumuşaktı. "Kesinlikle. Bu işe başlarken istediğim de buydu. Hepimizin kendimiz olabileceği ve gerçek dostlar bulabileceğimiz bir yer."

Bu noktaya kadar sessiz kalan Tiffany sonunda konuştu. "Tanrı biliyor ya, hepimizin iyi arkadaşlara ihtiyacı var."

Grup tekrar sessizliğe gömüldü, hava söylenmemiş gerçeğe ağırlaştı.

Gerilimi bozan Jilly oldu ve küçük, gergin bir kahkaha attı. "Ve unutmayalım, yol boyunca bazı güzel kitaplar okuduk, değil mi?"

Grup zoraki de olsa kıkırdadı. Sohbet tekrar geceki kitap tartışmasına döndüğünde Charlotte bir hüzün hissetmekten kendini alamadı.

Kitap kulübü onları bir araya getirmişti. Ama kişilikleri, hayatları ve seçimleri şimdi onları ayıracak gibi görünüyordu.

ERICA

Erica Miller'ın uyandığında fark ettiği ilk Şey gözlerinin arkasındaki o tanıdık durmak bilmeyen çarpıntıydı. İnledi, yan dönüp yüzünü yastığa gömdü ve yatak odasının penceresinden sızan sabah ışığından kaçmaya çalıştı. O kadar parlak bile değildi, neredeyse kapalı perdelerin arasından sızan tozlu bir ışık parçası onun alanını işgal ediyordu. Kafatasına iğneler batıyormuş gibi hissediyordu.

Ağzının tadı sanki içinde bir Şey ölmüş gibiydi. Büyük ihtimalle şarap. Çok fazla. Tekrar.

Başka bir iniltiyle kendini dik tutmaya zorladı, oda kısa bir süre dönerken yorgana tutundu. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak yatak odasındaki dağınıklığın netleşmesine izin verdi: bir sandalyenin arkasına gelişigüzel atılmış kıyafetler, kapıdan çıkan ayakkabı izleri, komodinin üzerinde yarı bitmiş bir şişenin yanında tehlikeli bir şekilde tünemiş boş bir şarap kadehi.

İç çekti. Odası da tıpkı hayatı gibiydi, dağınık ve düzensizdi, bir türlü ilgilenemediği Őeylerle doluydu. Şakaklarını ovuşturarak baş ağrısının geçmesini diledi. Ama geçmedi.

Önceki geceden parçalar hafızasında canlanmaya başladı: Vanessa'nın fazla mükemmel evi, şarap, odanın diğer ucunda söylenen sivri sözler. Dudakları küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onları kızdırmayı başarmıştı, değil mi? Erica, Vanessa'nın parasına ya da Charlotte'un cilasına sahip olmayabilirdi ama ortalığı nasıl karıştıracığını, insanları nasıl sinirlendireceğini biliyordu. Ve dün gece... ah, dün gece tam da bunu yapmıştı.

Ama nasıl bitmişti?

Kaşlarını çattı, parçaları birleştirmeye çalıştı.

Vanessa, krem rengi koltuğunda otururken elbette kendi tarzındaydı. Sohbeti bir orkestra şefi gibi yönetmiş, sözleri keskin ve kesici, gülümsemesi büyüleyici olmuştu. Erica onun sesindeki sahte tatlılığı hâlâ duyabiliyordu, Vanessa'nın söylediği gibi, *Sırlar yüzeye çıkmanın bir yolunu bulur.*

Benim hakkımda mı konuşuyordu? Yoksa başka birinden mi?

Erica'nın midesi sinir ve heyecanın karışımıyla bulandı. Paylaşacak bir "twist" i olduğuna dair yorumuyla odaya kendi el bombasını atmış, grubun içinden geçen gerilim titreşiminin tadını çıkarmıştı. Vanessa kızgınlığını gizlemeye çalışmıştı ama Erica parmaklarının bardağının sapını nasıl sıkıldığını görmüştü.

Ondan sonra ne demişti? Herhangi biri ne demişti?

Gecenin kenarları bulanıklaşmıştı. Jilly'nin söylediği bir şeye yüksek sesle güldüğünü, Charlotte'un bakışlarını kaçırdığını, Pam'ın dinlemiyormuş gibi yapmasına rağmen onun soğuk yorumlarına kıkırdadığını hatırlıyordu. Bir de Dani'nin top oyunuyla ilgili yorumu vardı. Erica yüzünü buruşturdu. Muhtemelen Dani'yi koça rüşvet vermekle suçlamamalıydı. Zavallı Bee'nin yüzündeki şoku görebiliyordu.

En çok da Miriam'ın sessizce oturduğunu, bir sonraki hamlesini hesaplayan bir satranç oyuncusu gibi hepsini izlediğini hatırlıyordu.

Ve sonra.

Erica başını salladı ve bu hareket şakağına bir acı daha saplarken yüzünü buruşturdu. Sonra ne oldu? Partiden ayrıldığını gerçekten hatırlamıyordu.

Demlenen kahvenin kokusu onu yataktan dışarı sürükledi. Büyük boy tişörtü bir omzundan gevşekçe sarkıyor, çıplak ayakları parke zeminde üşüyordu. Ev sessizdi. Çok sessizdi.

Kocası Brad çoktan gitmişti. Saatler önce işe gitmişti, şüphesiz her zaman yaptığı gibi şafak sökmeden evden çıkmıştı. Gittiğini duymamıştı bile. Önemli de değildi zaten. Sabahları bir kaçınma rutinine dönüşmüştü: Brad, o uyanmadan önce hastaneye gitmek üzere yola çıkıyor, o da bunu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Mutfak temizdi, bu da gitmeden önce bulaşıkları yıkadığı anlamına geliyordu. Kahve makinesi onu her zamanki akşamdan kalmalığından uyandırmak için zamanlayıcıya ayarlanmıştı. Tipik Brad. Her zaman sorumluluk sahibi olan. Her zaman onun arkasını toplar.

Kendine bir fincan kahve doldurdu, biraz krema ve çok fazla şeker ekledi. Tatlılık dilini kapladı ama içinde mayalanmakta olduğunu hissettiği acıyı tam olarak kovamadı.

Mutfak penceresinden arka bahçeye bakılıyordu; mütevazı bir çim alan, sarkık ahşap bir çit ve çocukların artık zar zor kullandığı bir trambolin. Bahçe yatakları aşırı büyümüştü, yabani otlar yavaş bir istila gibi kenarlara tırmanıyordu. Onlarla haftalar önce ilgilenmek istemişti ama her zaman dikkatini çeken başka bir şey vardı. Ya da en azından kendine böyle söylüyordu.

Oakwood Ridge, Willow Creek'e uyum sağlamak için çok fazla çaba harcıyormuş gibi hissettiren bir tür solma gelişimiydi. Evler güzeldi ama dikkat çekmiyordu, çimler çoğunlukla düzenliydi ama asla bakımlı değildi, arabalar güvenilirli ama lüksten uzaktı. Vanessa'nın geniş malikânesinden ya da Charlotte'un Pinterest'teki mükemmel evinden çok farklıydı. Erica'nın evi perişan değildi ama etkileyici de değildi.

Tezgâha yaslanmış, telefonunda gezinirken kahvesini yudumluyordu. E-posta gelen kutusu, kermesle ilgili hatırlatmalar, atladığı bir toplantı hakkında Okul Aile Birliği başkanından gelen bir takip mesajı, Cumartesi günkü maçın ayrıntıları, Target'ta %20 indirim için bir promosyonla dolup taşıyordu. Hepsi birbirine karışmış, anlamsız ve monotondur.

Parmağı silme düğmesinin üzerinde geziniyordu ama dün gece kendisine gönderdiği mesajı görünce duraksadı. Mesaja tıkladı, fotoğraf açıldığında midesi bulandı.

Bir mesaj dizisinin bulanık ekran görüntüsü ona bakıyordu.

Kanıt. Dudakları yavaş, hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

Bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Belki şarap yüzündendi. Belki de can sıkıntısıydı. Belki de başka kimsede olmayan bir şeye sahip olduğunu bilmenin verdiği heyecandı. Sebep ne olursa olsun, pişman değildi.

Henüz değil.

Baş ağrısı hafifleyip zonklamaya dönüştüğünde Erica giyinmiş ve ikinci fincan kahvesini yarılammıştı. Duştan yeni çıkmış saçları hâlâ hafif nemliydi, yüzünün etrafında tembelce kıvrılıyordu ve üzerine bir kot pantolon ile vücuduna bol gelen bir kazak giymişti.

Evin içinde ilerleyerek dün geceki kaosun kalıntılarını topladı. Sehpanın üzerinde boş bir şarap şişesi. Birinin atmayı unuttuğu bir pizza kutusu. Oturma odasının köşesinde yalnız bir çorap.

Yapılması gerektiği için mi yoksa ona yapacak bir şey verdiği için mi temizlik yaptığından emin değildi.

Düşünceleri dönüp dolaşıp kitap kulübüne geliyordu. Vanessa'nın mükemmel bir şekilde düzenlenmiş evine, Charlotte'un zoraki gülümsemelerine, Pam'ın asitli zekâsına, Jilly'nin acınası uysallığına, Tiffany'nin sahte, yani her şeyine ve Miriam'ın keskin gözlerinin her zaman hepsini izliyor gibi görünmesine.

Erica bu kadınlara pek uymadığını biliyordu ama bu da eğlencenin bir parçasıydı.

Çok dikkatliydi, çok korunaklılardı, mükemmel cephelerini kırabilecek herhangi bir şeyden çok korkuyorlardı. Peki ya Erica? Erica çatlaklar yaratarak büyüdü.

Telefonuna tekrar baktı, başparmağı mesaj dizisinin üzerinde geziniyordu.

Sırtışı genişledi. İşe yarayacaksa bunu doğru yapması gerekiyordu.

Tek bir şansı vardı.

Nasıl işe yarayacağını, hatta işe yarayıp yaramayacağını bile henüz bilmiyordu. Ama sırlar böyleydi işte, kullanmadığınız sürece hiçbir işe yaramazlardı.

Erica kendini koltuğuna bıraktı, bir bacağını altına sıkıştırmış, diğer bacağını endişeyle yere vuruyordu. Telefonu avucunun içinde duruyordu, serin ve pürüzsüz, bekliyordu.

Derin bir nefes aldı ve mesajlarını açtı.

Parmakları klavyenin üzerinde tereddüt etti, kararın ağırlığı göğsüne baskı yapıyordu. Aptal değildi, ne yaptığını biliyordu. Bunun iyi bir fikir olmadığını, *güvenli* olmadığını biliyordu. Ama daha iyisini bilmek daha önce hiç yoluna çıkmamıştı ve şimdi de çıkmasına izin vermeyecekti.

Bir şey *bu kadar* iyi hissettirdiğinde

değil. Yazarken dudakları kıvrıldı.

"Uyanık mısın?"

Bir an için kelimelere baktı, sonra onları sildi. Çok sıradan. Çok belirsiz. Doğrudan konuşması gerekiyordu. Oyun oynamadığını *bilmelerini* istiyordu.

Parmakları hızla hareket

etti: "Seni görmem gerek."

Başparmağı gönder düğmesinin üzerinde gezindi. Kalbi küt küt atıyordu. Cevap vereceklerini biliyordu. Her zaman cevap verirlerdi.

Gönder tuşuna bastı ve keskin bir şekilde nefes verdi.

Beklerken saniyeler uzadı. Bir şüphe damlası güvenine sızdı ama onu bastırdı. Geçen yıl öğrendiği bir şey varsa, o da beklemenin en kötü kısım olduğuydu; eylem ve sonuç arasındaki boşluk.

Sonunda mesaj göründü. "Nereye?"

Yazarken sırttı: "Seçim senin."

Üç küçük nokta belirdi, sonra kayboldu. Sonra, nihayet... "Geçen seferkiyle aynı yer. AKŞAM 7'DE."

Telefonu kalçasına dayadı, nabızı hızlandı. Bu pervasızcaydı. *Tehlikeliydi.* Yine de kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Güneş ufkun altına batmaya başladığında Erica huzursuz ve kıpır kıpırdı.

Kendini meşgul tutmaya çalıştı. Makineye bir sürü çamaşır attı, e-postalarını kontrol etti, hatta mutfağı tekrar toparlamak için kendini zorladı. Ama hiçbir şey göğsündeki uğultuyu, kaburgalarının etrafında konuşulmayı bekleyen bir sır gibi kıvrılan beklentiye dindiremedi.

Kendini saate bakarken buldu, saatlerin daha hızlı ilerlemesini istiyordu. Dün gecedan kalma şarap şişesi hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu ve yarıya kadar doluydu. Kısa bir an için, rahatlamak için kendine bir kadeh doldurmayı düşündü.

Hayır. Henüz değil.

Bunun yerine banyoya doğru yürüdü ve lavaboya yaslanarak hafif kirli aynada kendine baktı.

Yansıması ona bakıyordu: buklelerinin dağınıklığı, gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgeler, yanaklarındaki kızarıklığın bugün elini sürmediği şarapla hiçbir ilgisi yoktu. *Aslında*, diye düşündü. *Oldukça iyi görünüyorum.*

Daha yakına eğildi, kazağının yakasını düzeltti, bir elini saçlarında gezdirerek her şeyin doğru olduğundan emin oldu.

Memnun bir şekilde arkasını döndü, anahtarlarını aldı ve fikrini değiştiremeden oradan ayrıldı.

Yol sessizdi, yollar neredeyse bomboştu. Willow Creek alacakaranlıkta böyleydi - mükemmel bir kasaba kendi içine kapanır, gece çökmeden önce sırlarını saklardı.

Erica parmaklarını direksiyona vurdu, her kilometrede gerginliği artıyordu.

Bu geceden ne istediğinden bile emin değildi. Güç mü? Kontrol mü? Belki de sadece hâlâ birinin ayaklarının altındaki zemini sarsabileceğini bilmenin heyecanını.

Bu saatte karanlık ve neredeyse ıssız olan buluşma yerinin otoparkına girdiğinde telefonu titredi.

Tek bir mesaj: "Erkencisin."

Sırıttı ve cevap verdi: "Sen de öylesin."

Arabadan dışarı adımını attı, serin akşam havası tenine değiyordu. Beklenti içinde uğulduyordu.

Ve sonra, gölgelerin arasından bir figür ortaya çıktı. Erica'nın gülümsemesi derinleşti. Oyun başladı.

MIRIAM

Miriam Reed, Willow Creek'teki küçük bağımsız kitapçı *Chapter & Verse*'e adımını attığında kapının üzerindeki zil usulca şingirdadı. Eskimiş kâğıtların ve vanilyalı mumların kokusu her zaman olduğu gibi tanıdık bir kucaklaşma gibi etrafını sarmıştı. Nedense bugün, kitapların rahatlığı bile göğsünde sıkışan huzursuzluğu giderememişti.

Sabahı kompozisyonları notlandırarak, öğleden sonrayı ders planlarını yeniden düzenleyerek ve son birkaç saati de kitap kulübünün gergin düşmanlığını aklından çıkarmaya çalışarak ve başaramayarak geçirmişti. Dün geceyle ilgili bir şeyler ona doğru gelmemişti. Gerginlik, üstü zorlukla örtülmüş iğnelemeler, Charlotte'un bardağına uzanırken ellerinin hafifçe titremesi. Ve Erica, Erica her zaman umursamazdı ama dün gece *fazla* umursamaz olmuştu. Genelde kaşını bile kaldırmayan Pam bile tüm bu olanlardan rahatsız olmuş görünüyordu.

Ve şimdi, yıpranmış ahşap tezgâhın arkasında duran Jilly Lawson, Miriam'ın onu hiç görmediği kadar kötü görünüyordu.

Jilly her zaman etki bırakan kadınlardan biri olmuştu, hatta bunun farkında bile değildi. Bir odaya girip dikkatleri üzerine çeken bir tip değildi, Vanessa'nın zahmetsiz duruşuna ya da Charlotte'un keskin kenarlı özgüvenine sahip değildi, ama insanları kendisine çeken ve kalmak istemelerini sağlayan bir sıcaklığı vardı.

Onu olduğundan daha genç gösteren narin yüz hatlarına sahipti; küçük burnu, yüksek elmacık kemikleri, her zaman hafifçe görünen dolgun dudakları

çatlamıştı. Genellikle düzgün bir şekilde topuz yapılmış ya da bir saç bandıyla geriye doğru sarılmış olan sarı saçları, bu gece gevşek tutamlar halinde serbestçe kayıyor ve solgun yüzünü neredeyse kırılacakmış gibi gösterecek şekilde çerçevesiyordu.

Genellikle açık tenini güzelleştiren koyu yeşil hırkası bir omzundan sarkıyordu ve geniş mavi gözlerinin altındaki koyu halkalar Miriam'a, üzerinde ağırlaşan şeyin onu geceleri ayakta tuttuğunu söylüyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Miriam çantasını tezgâhın üzerine koyarken.

Jilly hafifçe irkildi, sonra gözlerini kırptırarak ona baktı, gözleri geniş ve suçluydu. "Selam, Miriam. Özür dilerim, ben..." Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi elini kasaya doğru sallayarak konuşmasını sonlandırdı. "Yine yavaş bir gün."

Miriam seyrek stoklu raflara, satılması gereken kitapların üzerindeki tozlara, Jilly'nin ifadesindeki belli belirsiz panik titreşimine baktı.

"Yavaş ne kadar yavaş?" Miriam tezgâha yaslanarak sordu.

Jilly nefes verdi, omuzları çökmüştü. "Çok yavaş. Kredi almaktan başka çarem kalmadı."

Miriam'ın midesi sıkıştı. Jilly'nin bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı, sanki kelimelerin tadı ağzında kötü kalmıştı.

"Bankadan mı?"

Jilly dudağını ısıırıyordu, bu Miriam'ın üç yıl önce ilk tanıştıklarından beri gördüğü gergin bir alışkanlıktı. O zamanlar Willow Creek'te yeniydi, dağınık bir boşanmadan yeni çıkmıştı, Vanessa ve Charlotte gibi kadınların sosyal hayatı yönettiği bir kasabada kendine yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu. Jilly o dünyaya hiçbir zaman uyum sağlayamamıştı, ama hiçbir zaman da sağlamak istememişti. Kitapların sessizliğini, taze demlenmiş çayın kokusunu, karşılığında hiçbir şey istemeyen hikâyelerin rahatlığını tercih ediyordu.

Miriam onunla tesadüfen tanışmıştı. Bir öğleden sonra üniversitedeki sinir bozucu bir bölüm toplantısından sonra kaçmak için dükkâna girmişti. Jilly tezgâhın arkasındaydı, yalınayaktı, hırkası bir omzundan kaymış, kitapları özenle üst üste yığarken nefesinin altında hafifçe mırıldanıyordu.

Yukarı baktı ve gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Miriam'ın fakülte yemeklerinde ve kasaba etkinliklerinde, hatta Willow Creek'teki diğer kadınlarda görmeye alışık olduğu zoraki gülümsemelerden değildi.

Ve işte böyle oldu. Nadir bir şeyin başlangıcı. Gerçek bir şeyin. Gerçek bir dostluk. İşte bu yüzden Miriam, Jilly'nin şu anda kendisinden bir şeyler sakladığını hiç şüphesiz biliyordu.

"Bak, önemli değil. Gerçekten. Bununla başa çıkabilirim," dedi Jilly gülümsemeye zorlayarak. "Sadece... bazı şeyleri yanlış hesapladım. Yapmam gerekenden fazlasını üstlendim. Ve şimdi..." Alnını ovuşturarak esprisiz bir kahkaha attı. "Şimdi iş çıkırından çıkmadan önce bunu çözmem gerekiyor."

Elden mi çıktı? Miriam'ın parmakları tezgâhın kenarına kıvrıldı.

"Jilly," dedi yavaşça. "Kimden ödünç aldın?"

Jilly ağzını açtı, sonra durdu. Yüzünde bir şey titreşti, belki de korku. Ama başını sallayarak bunu çabucak gizledi.

"Sorun değil," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Bahsettiğimi unut. Ben hallediyorum."

Miriam ikna olmamıştı.

Daha fazla zorlayamadan kapının üstündeki zil tekrar çaldı. Jilly dikkati dağıldığı için minnettarmış gibi sertçe döndü, yaşlı bir adam içeri girdi, mağazanın arkasına doğru ilerlemeden önce ön vitrinin yanında durakladı. Adam bir kitap aldı ve kapağını inceledi, sonra tezgâha baktı.

"Affedersiniz, bayan? Bunun ciltli bir kopyası var mı?"

Jilly gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, hareketleri hızlı ve biraz fazla istekliyi.

"Bir bakayım." Arkasını dönüp arka odada kayboldu ve Miriam'ı orada dikilmiş, arkasından bakarken bıraktı.

Miriam bakışlarını müşteriye çevirdi ve onun parmaklarını kitabın sırtında gezdirerek Jilly'nin dönüşünü bekleyişini izledi. Adam yaşlıydı, belki yetmişli yaşlarındaydı, üzerinde ılık akşam havası için fazla ağır bir yün palto vardı. Duruşu sert, hareketleri kasıtlıydı.

Jilly arka odadan çıktı, göğsünde ciltli bir kitap tutuyordu, yaşlı adama uzatırken elleri hafifçe titriyordu. "Al bakalım. Sadece bir tane kaldı."

Adam elindeki alırken ona yavaş ve kasıtlı bir gülümseme verdi. "Şanslıyım," dedi.

Miriam bunu söyleme şeklinden hoşlanmadı. Ya da ellerinin kasanın üzerinde hareket edişini izleyişinden. Jilly'nin satışları sıralamasını, omuzlarının içe doğru kamburlaşmasını, adamla neredeyse hiç göz teması kurmamasını dikkatle izledi. Miriam bir şeylerin ters gittiğini zaten hissetmemiş olsaydı, bunu gözden kaçırabilirdi. Ama şimdi bakıyordu, *gerçekten* bakıyordu, Jilly'nin gergin olduğu çok açıktı.

Kimdi bu adam? Bir çeşit tefeci miydi? Buraya onu tehdit etmeye mi gelmişti?

Miriam yine de zorlamadı. Henüz zorlamadı. Jilly küçük, kibar bir baş hareketiyle adamın makbuzunu uzatırken o sadece bekledi. Adam kitabı kolunun altına sıkıştırıp kapıya doğru ilerlemeden önce bir süre oyalandı. O giderken zil hafifçe şingırdadı, ses aldatıcı bir şekilde zararsızdı.

Jilly onun gittiği anda nefes verdi ve kendini sabitlemek istercesine tezgâhın kenarına tutundu.

Miriam kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ küçük hanım. Bana neler döndüğünü anlatacaksın," dedi kesin bir ifadeyle.

Jilly başını hızla salladı, meşgulumuş gibi davranarak bir yığın makbuza uzanmaya başlamıştı bile. "Bir şey olduğu yok, Miriam."

"Kimdi o adam?"

"Sadece bir müşteri. Sürekli geliyor," dedi Jilly. "Sadece beni ürkütüyor, hepsi bu."

"Borç aldığın kişi o değil o zaman?" Miriam sessizliğin uzamasına izin verdi. Jilly sonunda içini çekti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Miriam zorlamadı. Jilly'yi çok zorlayarak bir yere varamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun yerine farklı bir yaklaşım benimsedi. "Pekâlâ o zaman. Onun yerine dün gece hakkında konuşalım."

Jilly soluk soluğa bir kahkaha attı ve sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Tanrım, *ne* bir felaket!"

Miriam bir kaşını kaldırdı. "Bir şeydi, değil mi?"

Jilly tezgâhın üzerindeki kahve bardağına uzandı ve yüzünü buruşturarak bir yudum aldı. Belli ki soğumuştur. "Yemin ederim, her ay kitap kulübü toplantılarının daha da kötüleşmeyeceğini düşünüyorum. Sonra da kötüleşiyor."

Miriam sırtıttı. "Erica gerçekten çok iyiydi."

"Bu kadın kaya gibi yuvarlanıyor," diye mırıldandı Jilly. Bir bez kaptı ve zaten temiz olan tezgahı silmeye başladı. "Sanki ne olacağını görmek için arı kovanına çomak sokmaktan *hoşlanıyor*."

"Öyle."

Jilly iç çekti. "Neden geldiğini bile bilmiyorum. Belli ki kitaplar umurunda değil. Ve kesinlikle barışı korumayı da umursamıyor."

Miriam tezgâha yaslanmış, onu dikkatle izliyordu. "Dün gece ondan özellikle rahatsız olmuş gibiydin."

Jilly duraksadı, bir kahkaha daha atmadan önce eli tezgâhın üzerinde durakladı. "Ben sadece onun insanları rahatsız etmekten *hoşlanmasından* hoşlanmıyorum." Başını iki yana salladı. Özellikle de Vanessa'yı. Ve yaşlı Pam de yardımcı olmuyor. Dramdan uzakmış gibi davranıyor ama bunun için *yaşıyor*. Onu ortalığı karıştırırken gördün mü?"

Miriam sırtıttı. "Ben yaptım."

Jilly gözlerini devirdi. "Yemin ederim, ortaokul öğrencilerinden daha medeni davranışlar gördüm."

Miriam, Vanessa'nın oturma odasındaki keskin gerilimi, Erica'nın alay etme şeklini, Charlotte'un fiziksel olarak hasta görünmesini ve Vanessa'nın hepsine *hükmetme* şeklini düşündü. Hava dolu kafasının etrafındaki gerginliklerden genellikle habersiz görünen Tiffany bile konuşmayı gömülü sıklardan uzaklaştırmaya hevesli görünüyordu.

"Dün gece kesinlikle bir şeyler ters gitti," diye itiraf etti

Miriam. Jilly ona baktı. "Erica yüzünden mi?"

"Herkes yüzünden." Miriam kaşlarını çatı. "Erica ve Dani arasındaki gerilimi bir bıçakla kesebilirsin."

"Doğru," dedi Jilly. Ama söz konusu erkek spor takımları olduğunda ikisinin de ne kadar rekabetçi olduğunu biliyorsun. Ve Dani'nin Todd'a birinci ligdeki yerini satın almasını hiç de yadırgamazdım."

"Doğru. Ama Charlotte bütün gece neredeyse hiç konuşmadı. Konuştuğunda da oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bee bile keyifsiz görünüyordu."

Jilly burnundan nefes verdi. "Charlotte'a bir şeyler oluyor." Miriam yavaşça başını salladı. "Sence Vanessa bunun ne olduğunu biliyor mu?"

Jilly esprisiz bir kahkaha attı. "Vanessa *her zaman* bilir."

Jilly başını sallamadan önce bir süre sessizlik içinde durdular. "İşler kötüye gidiyor gibi, değil mi?"

Miriam kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Sanırım uzun zamandır iğrençti."

Jilly iç çekti. "Neden hâlâ gittiğimizi hiç merak ediyor musun?" "Her zaman," diye itiraf etti Miriam.

Jilly ona küçük, bilmiş bir bakış attı. "Ve yine de ortaya çıkmaya devam ediyoruz. "Ateşe giden pervaneler gibi."

Miriam bir an için bunu düşündü. "Belki de hikayenin nasıl bittiğini bilmek hoşumuza gidiyordur."

Sözleri Jilly'de yankı uyandırdı.

"Belki de haklısın."

Jilly Lawson her zaman ulaşamayacağı bir şeyi arıyormuş gibi hissetmişti. Maine'in küçük, sakin bir kasabasında doğup büyümüş, ormanlarla ve uzaktaki okyanus dalgalarının amansız çarpışmalarıyla çevrili, sessizce büyümüştü. Ailesi, müdavimlerinin her sabah kahve içmek ve dedikodu yapmak için toplandığı, sıcak ve davetkâr, mütevazı bir lokanta işletiyordu. Jilly çocukluğunu tezgahın arkasında, fincanları doldurarak, hikayeleri özümseyerek, her zaman dinleyici, nadiren hikaye anlatıcısı olarak geçirdi.

Yirmi iki yaşındayken, ona macera dolu bir hayat vaat eden, büyüleyici bir gülümsemeye ve kolay bir kahkahaya sahip bir adam olan Patrick ile evlendi. Ama macera hiç gelmedi. Bunun yerine, evlilikleri rutine, yavaş yavaş boğucu hissettiren rahat bir aynılığa yerleşti. Patrick küçük hayaller kuruyor, öngörülebilirlikten memnun oluyor, Jilly ise kendini pencereden dışarı bakarken buluyor, hayal gücü birlikte yaşadıkları hayatın düzenli çitlerinin ötesinde dolaşıyordu.

Bir aile kurma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı; bu, ikisinin de doğrudan dile getirmediği, ancak her geçen yıl daha da ağırlaşarak aralarına giren sessiz bir gerginlikti. Zamanla, sessiz sohbetleri sessiz akşam yemeklerine dönüştü, rahat yaşamları giderek daha boş bir hal aldı.

Otuz yedi yaşında, Jilly onu tanıdığını düşünen herkesi şaşırtan bir karar verdi, boşanma davası açtı. Kızgın ya da kırgın değildi; sadece yollarının ayrıldığını ve birbirlerinin yanında bile ikisini de yalnız bıraktığını kabul etmişti. Patrick kurdukları hayattan memnun bir şekilde geride kalırken, Jilly arabasını topladı ve belirsizliğe doğru ama ilk kez özgür hissederek uzaklaştı.

Willow Creek'e bir hevesle geldi, güzel sokaklarından ve yeni başlangıçlar vaadinden etkilendi. Mütevazı birikimlerini ve yol boyunca topladığı cesareti kullanarak Jilly, kasabanın küçük bağımsız kitapçısı Chapter & Verse'i açtı. Kitapların arasında sessiz ve huzurlu bir hayat kurdu, onların ona sunduğu dünyalarda rahatlık ve teselli buldu.

Willow Creek, cilalı cepheleri ve özenle korunan çimleriyle geride bıraktığı memleketinden farklı olsa da, Jilly buranın ritminde huzur buldu. Yine de, kurduğu dostluklara rağmen, bir zamanlar hayalini kurduğu ama hiç yaşamadığı bir hayatın sessiz sızısını, hafif bir melankoliyi de beraberinde taşıyordu. Jilly, konuştuğundan çok dinleyen, ihtiyacı olan herkese anlayışlı bir kulak ve sıcak bir gülümseme sunan nazik, yumuşak dilli bir kadın olarak tanındı.

Yıllar geçtikçe, Jilly sık sık aradığı şeyin, hayatı boyunca taşıdığı sessiz hüzünden kaçmayı nihayet bırakabileceği bir yer olup olmadığını merak etti.

Jilly bir kahkaha daha attı ama içinde gerçek bir mizah yoktu.

"Dün gecenin bir göstergesi varsa," diye mırıldandı, "sanırım *çok* karışık bir son bizi bekliyor."

VANESSA

Kitapçının kapısının üstündeki zil tekrar çaldı ama bu sefer odadaki enerji değişti.

Jilly daha arkasını dönmeden kokuyu tanımişti, narenciye kokulu pahalı vanilya miskiydi bu, kokuyu süren kadın kadar gösterişli bir parfümdü.

Vanessa.

"Sakin bir kitapçıya bayılırım," dedi Vanessa hafifçe, sanki buranın sahibiymiş gibi zahmetsiz bir özgüvenle içeri adım atarken. "Bugünlerde çok *nadir bulunan* bir şey."

Jilly çenesini sıktı.

Miriam gittiğinden beri mağazada yalnızdı, bir vitrini yeniden düzenleyerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ama şimdi elleri birden işe yaramaz hale gelmişti. Mağaza loş bir şekilde aydınlatılmıştı, antika apliklerin sıcak ışıltısı çıplak tuğla duvarlarda titreşiyordu. Kitap sıraları yerden tavana kadar uzanıyordu, sırtları düzgünce hizalanmış, kapakları daha iyi zamanların, daha heyecanlı hayatların hikâyelerini fısıldıyordu.

Ama bunların hiçbirisi, ne kitaplar, ne mağaza, ne de sessizlik, şu anda onu korumak için yeterli gelmiyordu.

Gülümsemeye zorlayarak döndü. "Vanessa. Bu ne sürpriz."

Vanessa da gülümsedi ama onunki daha keskin, daha pratikti. Buraya göz atmak için gelmemişti, bu çok açıktı. Buradaydı çünkü bir şey *istiyordu*.

Hep öyle yapardı.

Jilly avuçlarını hırkasının kumaşına silerek nabzının hızlanmasını görmezden gelmeye çalıştı. Dükkân birdenbire çok küçük gelmişti, sanki ikisini birden içine alamazdı.

Vanessa rafların arasında dolaşıyor, manikürlü parmaklarını okumaya hiç niyeti olmadığı kitapların sırtlarında gezdiriyordu. Bu loş ışıktaki bile altın sarısı saçları parlıyor, yumuşak dalgalar zahmetsizmiş gibi görünen ama Jilly'nin hiç de öyle olmadığını bildiği bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Özel dikim siyah pantolonun içine özenle sokuşturulmuş beyaz ipek bluzu gıcır gıcır ve kırışmamıştı, tek bir ayrıntı bile yerinde değildi.

Buna karşılık Jilly kendini darmadağın hissediyordu. Koyu yeşil hırkası bir omzundan kaymış, sarı saçları nemden kabarmıştı ve omuzlarındaki ağrı ona yeterince uyumadığını söylüyordu. Muhtemelen tam da olduğu gibi görünüyordu - her şeyini kaybetmenin eşiğinde bir kadın.

"Sanırım küçük anlaşmamızı unutmadın?" Vanessa sonunda yüzünü ona dönerek yumuşak bir sesle konuştu.

Jilly midesinin düştüğünü hissetti.

Hayır. Unutmamıştı. Bir saniye bile.

Sesini nötr tutarak yutkundu. "Üzerinde çalışıyorum." Vanessa

mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırdı. "Üzerinde mi çalışıyorsun?"

Jilly zoraki bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu ay işler kesattı."

Vanessa hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi başını sallayarak yavaş ve abartılı bir iç çekti. "Jilly, Jilly, Jilly. Bu benim sorunum değil." Sesini alçaltarak bir adım daha yaklaştı. "*Bana* geldin, hatırladın mı?"

Jilly yanaklarının ısındığını hissetti.

Bu bir hataydı. Bunu artık biliyordu. Ama o zamanlar başka seçeneği yokmuş gibi hissetmişti.

Aylar önce, kitabevi kapanmanın eşiğine geldiğinde, Jilly her seçeneği tüketmişti; banka kredileri, hibeler, hatta bir iş ortağı almayı bile düşünmüştü. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Ve sonra Vanessa çıkagelmişti, tüm zahmetsiz zarafeti ve ipekle sarılmış acımasızlığıyla, can simidi gibi hissettiren bir teklifle.

Şartlar *basitti*. Özel bir kredi, kitapçıyı ayakta tutmaya yetecek kadar. Banka evrakları yok. Aracı yok. Sadece bir söz: Vanessa'ya faiziyle birlikte geri ödeyecekti.

Jilly, Vanessa'yla ilgili hikâyenin her zaman daha fazlası olduğunu bilmeliydi. Ve şimdi son kullanma tarihi gelmişti.

Jilly hissettiğinden daha sakin ve kendinden emin görünmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Vanessa bir an onu inceledi, sonra iyi bir şey olmayacağı anlamına gelen türden bir gülümseme takındı.

Vanessa sakarin bir yumuşaklıkla, "Anladığımı sanmıyorum," dedi. "Verecek daha fazla zamanım yok."

Jilly'nin elleri iki yanında kenetlendi.

"I-"

Vanessa manikürlü bir parmağını kaldırarak, "Şşşt," diye araya girdi. "Bunun nasıl çalıştığını açıklamama izin ver."

Yavaşça ileri doğru bir adım attı. Jilly hareket etmedi.

Vanessa etrafına bakınarak, "Bu kitapçı... çok güzel," dedi. "Ama ikimiz de para *kazanmadığınızı* biliyoruz. Gerçek para değil."

Jilly'nin çenesi gerildi.

"Buradasın çünkü burayı *seviyorsun*," diye devam etti Vanessa. "Çünkü kitapları, öyküleri ve" diye belli belirsiz bir işaret yaptı, "senin gibi insanların önem verdiği duygusal saçmalıkları seviyorsun."

Jilly sertçe yutkundu.

Vanessa yine gülümsedi ama sesi sertleşti. "Duygular umurumda değil."

Bu sözler Jilly'nin soğukkanlılığını oyan bir bıçak gibiydi.

"Benim *için* önemli olan," diye devam etti Vanessa, "paramı geri almak."

Hafifçe eğildi, sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüştü.

"Bir gün uyandığınızda kendinizi dükkânınızın dışında bulmak istemiyorsanız, borcunuzu nasıl ödeyeceğinizi bir an önce bulmanızı öneririm."

Jilly'nin kalbi küt küt atıyordu. Bu sadece bir tehdit değildi. Gerçek bir olasılıktı. Vanessa'ya geri ödemeye başlamak için para bulamazsa, her şeyini kaybedecekti.

Vanessa bir şeyi düşünüyormuş gibi yaparak parmağıyla çenesine vurdu. "Ya da, tabii ki..." Sessizliğin bir ilmik gibi aralarında asılı kalmasına izin vererek konuşmasını sonlandırdı.

Jilly titreyerek nefes verdi. "Yoksa ne

olur?" Vanessa'nın gülümsemesi

genişledi.

"Sanırım farklı bir anlaşılmaya varabiliriz."

Jilly'nin midesi bulandı. "Ne tür bir anlaşma?"

Vanessa'nın ifadesi yumuşayarak neredeyse sempatik bir hal aldı ama Jilly buna inanmak istemiyordu. "Oh, Jilly. Buraya kadar onca yolu sadece para için geldiğimi düşünmüyorsun, değil mi? Bir gangster gibi?"

Jilly'nin nefesi kesildi.

Vanessa bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Simon bir arkadaşına yardım etmeye çalıştığımı ve aptal yerine konulduğumu öğrense çok utanırdı."

Jilly gözlerini kırptırdı. "Vanessa, ben-"

"Hayal edebiliyor musun?" Vanessa devam etti, sesi sanki brunch sırasında yapılan sıradan bir sohbetmiş gibi havalıydı. "Kocamın, onca insanın arasında, zor durumdaki küçük bir dükkân sahibine iyilik olsun diye borç verdiğimi öğrendiğini ve bundan tamamen faydalandığını?"

Jilly'nin midesi bulandı.

"Bu çok utanç verici olurdu, değil mi?" Vanessa düşündü. "İkimiz için de, gerçekten. Ama özellikle benim için."

Jilly boğazının düğümlendiğini hissetti.

Vanessa son bir kez gülümsedi, cam gibi narin, bıçak gibi keskin bir gülümsemeydi bu. "Sanırım bu tür bir utancı telafi etmek için benim için ne yapabileceğini biraz düşünmem gerekecek. Bak ne diyeceğim, sana haber veririm."

Jilly hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu.

Vanessa kapıya doğru döndü, altın sarısı saçları ışıktaki parlıyordu. "Sessiz bir kitapçıya bayılırım," diye mırıldandı, daha önceki sözlerini yineleyerek. "Başına bir şey gelirse çok yazık olur."

Sonra cevap beklemeden kapıyı iterek açtı. Zil hafifçe şingirdadı.

Vanessa kaldırırda gözden kaybolurken Jilly olduğu yerde donup kalmıştı, topukları kaldırırma vuruyordu ve son derece sakindi.

O anda Jilly artık hiçbir şeyi kontrol edemediğini fark etti. Kapana kısılmıştı. Ve tüm anahtarlar Vanessa'nın elindeydi.

Vanessa *Chapter & Verse*'den çıkarken serin akşam havasıyla karşılaştı, kitapçının sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Kaşmir paltosunu üzerine çekerek pencereden son bir kez baktı.

Jilly tezgâhın arkasında donup kalmış, sanki onu dik tutan tek şey parmaklarının altındaki sert ahşapmış gibi kenarı kavırıyordu. Zavallı küçük kadın.

Vanessa kendine küçük, tatmin olmuş bir gülümseme verdi.

Jilly gibi insanlar kaldıracın gücünü anlamıyordu. Ama Vanessa anlıyordu. Para her zaman bir araç, bir amaca ulaşmak için bir araç olmuştu. Ve eğer insanların onlara iyilik yaptığınızı düşünmelerine izin verirseniz, iyilik bir ilmeğe dönüşene kadar ne yaptığınızı fark etmezlerdi.

Jilly çok kolay bir hedefti. Tatlı, naif, insanların içinde hep en iyisini arayan. Neredeyse çok kolaydı. Neredeyse. Ama şu anda Vanessa'nın bazı hızlı kazanımlara ihtiyacı vardı.

Kitapçının dışında, Willow Creek'te akşam sona eriyordu. New England'ın kalbinde yer alan bu pitoresk kasaba, bir yaşam tarzı dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Sokaklar, ilkbaharda ıslıl ıslıl çiçek açan ve sonbaharda renkten renge giren bakımlı ağaçlarla kaplıydı. Tuğla döşeli kaldırımlar, sıra sıra dizilmiş butik vitrinlere, rahat kafelere ve verandalarında ip ışıklarının parıldadığı lüks restoranlara açılıyordu.

Burası zaten hayatta başarılı olmuş insanlar için tasarlanmış bir kasabaydı. Avukatlar, CEO'lar, emlak patronları, aslında hiç araziye çıkmadıkları SUV'ları kullanan ve çocuklarını üniversite ücretlerine rakip özel okullara kaydettiren türden insanlar.

Burada ne *büyük* mağazalar vardı ne de ufuk çizgisini karıştıran fast-food zincirleri. Willow Creek'teki her şey, iyi bir zevke, derin ceplere ve görünüşü koruma yeteneğine sahip olanlar için bir yer olarak ününü korumak için tasarlanmıştı.

Vanessa buradaki hayatını mükemmel bir şekilde tasarlamıştı. O ve Simon, her evin sanki *Architectural Digest*'te yer almak için profesyonelce dekore edilmiş gibi görüldüğü, ağaçlarla çevrili bir sokakta, geniş bir Colonial'da yaşıyorlardı. Çimlerinin bakımı yıl boyunca gizli bir servis tarafından yapılıyor, mutfak tadilatları bazı insanların tüm evlerinden daha pahalıya mal oluyor ve misafir banyolarında aslında kimsenin kullanmaması gereken Jo Malone el sabunu bulunuyordu.

Mükemmelliği ve sakin refahıyla bu kasaba tam da Vanessa'nın ait olduğu yerdı.

Bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Oyunundaki tek piyon Jilly değildi. Simon'ı yaptıklarından ve bunu *kiminle* yaptığından dolayı cezalandıracaksa, kendi parasına ihtiyacı olacaktı. Jilly'nin şimdiye kadar parayı bulacağını umuyordu ama şimdi onu başka bir şekilde kullanmayı planlıyordu.

Çantasından telefonunu çıkardı, güneş neredeyse ağaçların ardında kaybolmuş olmasına rağmen büyük boy güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi. Arabasına doğru ilerlerken mesajlarını kontrol etti, şifresini girerken mükemmel manikürlü tırnakları ekrana vuruyordu.

Tek bir bildirim belirdi. Erica Miller'dan cevapsız bir arama.

Vanessa dramatik bir şekilde iç çekti. *Şeytandan bahsetmişken.*

Bir dakika sonra telefon tekrar çaldı. Gelen arama: Erica.

Vanessa, sırf önemsiz olmak için telefonun çalmasına izin vermeyi düşündü, ama merakına yenik düştü. Arabasının kaputuna yaslandı, cevap verirken bir topuğunu hafifçe lastiğe bastırmak için arkasına kaldırdı.

"Erica," dedi yumuşak bir sesle, aynayı ayarlarken. "Bu zevki neye borçluyum?"

Kısa bir duraklama oldu. Sonra Erica'nın sesi, keskin ve kırılmış. "Buluşmamız gerek."

Vanessa sırtarak el çantasını yolcu koltuğuna fırlattı. "Öyle mi? Sanırım dün gece bana yeterince eşlik ettiniz."

Hattan kuru bir kahkaha geldi ama içinde hiç eğlence yoktu. "Çok hoş. Ama bu dün geceyle ilgili değil."

Vanessa kaşlarını kaldırdı.

"Ah?" Bir duraklama.

Vanessa bekledi. Sessizlik aralarında bir tavuk oyunu gibi uzayıp gidiyordu. Vanessa'nın umduğu gibi, önce Erica göz kırptı.

Erica sonunda, "Bunu yüz yüze konuşmayı tercih ederim," dedi.

Vanessa çoktan sinirlenmiş bir halde burnundan nefes verdi. "Çok dramatik. Bana normal bir insan gibi mesaj atamaz mısın?"

"Hayır." Tek hece düz ve inatçıydı.

Vanessa'nın parmakları arabasının soğuyan metaline hafifçe vurdu.

"Tamam. Kahve, yarın sabah. Ana caddedeki küçük kafede."

Kasabanın en popüler kafelerinden biri olan The Roasted Bean, tam da Willow Creek'i tanımlayan türden bir yerdi. Küçük ama zarif avlusu, demir fenerler ve mükemmel şekilde düzenlenmiş saksı bitkileriyle gölgeleniyor, beyaz keten masa örtüleri zenginliği çağrıştırıyor ama bu konuda şatafatlı değildi. Kafe, Vanessa gibi kadınların lattelerini yudumlayabilecekleri ve hayatlarının Instagram akışları kadar mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olduğunu iddia edebilecekleri türden bir yer olan tek kökenli espresso ve el yapımı hamur işleriyle gurur duyuyordu.

"Saat onda."

Vanessa'nın sırtışı genişledi. "Vay, vay. Çok iddialı. İstedğin gibi olsun." "Görüşürüz o zaman," dedi Erica ve telefonu kapattı.

Vanessa bir süre telefonuna baktı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. Erica'nın sesinde bir gariplik vardı. Her zamanki alaycılığı vardı, ama onun altında başka bir şey vardı. Ağır bir şey. Vanessa'nın pek de umurunda değildi.

Erica her zaman oyun oynar, ortalığı karıştırır, kendini ilgi odağı haline getirirdi. Drama için yaşıyordu. Peki ya Vanessa? Onun tiyatrosunu şımartmak niyetinde değildi. Erica için planları vardı ama beklemek zorundaydı. Şu anda, kızartacak daha büyük balıkları vardı.

Kitapçının camına, Jilly'nin içeride kamburlaşmış haline tekrar baktı. Vanessa sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırırken sırttı.

Kaldırıma yanaşmadan önce Willow Creek'in tertemiz ana caddesine, mükemmel hayatları olan ailelerin çocuklarını hiç gıcırdamayan salıncaklara bindirdiği kasabanın en önemli parkına doğru baktı. Tıpkı onun hayatı gibi, kasaba da bir illüzyondur. Güzel bir yanılsamaydı ama Vanessa mükemmelliğin bile yüzeyinin altında çürükler olduğunu herkesten iyi biliyordu.

Erica her ne planlıyorsa, endişelenmiyordu. Kitap kulübü kadınlarının hepsinde küçük bir zayıflık bulmayı kendine iş edinmişti. Ya Erica kendisinin farklı olduğunu düşünüyorsa?

Evet. Bu çok tatlıydı.

CHARLOTTE

Charlotte yürüyordu. Ne kadar sürdüğünden emin değildi, belki yirmi dakika, belki daha uzun, ama evin sessizliğiyle yüzleşememişti. Bobby yemek biter bitmez kendini çalışma odasına kapatmıştı, çocuklar oyun konsollarına yapışmışlardı ve o... onun *hava* almaya ihtiyacı vardı.

Willow Creek'in gecesi gündüzünden farklıydı. Öğleden sonra güneşi altında çok parlak ve davetkâr olan bakımlı sokaklar, akşam çökmeye başladığında daha soğuk görünüyordu. Arnavut kaldırımlarında garip bir şekilde uzayan gölgeler, sessiz seyirciler gibi mükemmel sıralar halinde duran pahalı evler. Hava berraktı, uzaktaki şöminelerden gelen hafif yanık odun kokusu ve sokaklarda ağır ağır ilerleyen lüks ciplerin sessiz uğultusuyla renkleniyordu.

Paltosunu daha sıkı sardı ve göğsüne yerleşen soğuğu fark etti. Akıllı hâlâ kitap kulübündeki yorumlarda, Vanessa'nın ona bakışında kalmıştı. Sanki biliyormuş gibi.

Hiçbir şey bilmiyor. Kelimeler kafasının içinde bir tür çaresiz mantra gibi tekrar tekrar yineleniyordu.

Ve sonra onu gördü.

Vanessa, *Chapter & Verse*'nin karşısındaki kaldırıma park ettiği şık siyah Audi'sine yaslanmış, telefonunu kulağına götürüyordu. Solmakta olan güneşin loş ışığında bile mükemmel görünüyordu. Saçlarının altın dalgaları solgun ışıktaki parıltıya, kaşmir paltosu omuzlarına zahmetsizce dökülüyor, duruşu rahat, neredeyse sıkılmıştı.

Charlotte caddenin karşısına geçmek üzereydi ki o ismi duydu.

"Erica."

Dondu kaldı. Vanessa'nın sesi yumuşak ve eğlenceliydi. Sırların etrafını ipek gibi saran türden bir ses.

Charlotte yavaş bir adım atarak iki dükkân arasındaki ara sokağın gölgelerine doğru ilerledi. Bu noktadan Vanessa'yı izleyebiliyor ama görünmüyordu. Şu anda onunla konuşmak zorunda kalmak isteyeceği son şeydi. Nereye gittiğini soracağından emindi ve Charlotte artık yalan söyleyebileceğinden emin değildi.

Vanessa usulca güldü; sesi neredeyse müzikaldi. "Öyle mi? Sanırım dün gece bana yeterince eşlik ettiniz."

Sessizlik. Sonra bir kahkaha daha, bu seferki daha keskin.

Charlotte kendini ara sokağın kaba tuğla duvarına yasladı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu, Vanessa'nın telefonda hararetli bir şekilde konuşmasını izliyordu, manikürlü bir eli havayı keserken diğeri cihazını ona borçluymuş gibi tutuyordu. Güneş gözlükleri bir taç gibi başının üzerinde tünemişti.

Charlotte, Erica'nın Vanessa'yı neden aradığını merak etti. Kitap kulübünde birbirlerine karşı çok küs görünüyorlardı. Ve Vanessa'nın yüz ifadesine bakılırsa, şu anda barışmakla meşgul değillerdi.

Daha iyi görebilmek için hafifçe öne doğru eğildi.

"Ciddi misin?" dedi arkasından eğlenen yüksek bir ses. "Saklanıyor musun?"

Charlotte sıçradı ve döndü. Hemen arkasında duran, mükemmel poz vermiş ve Instagram'a hazır Tiffany'ydi. Tabii ki Tiffany. Platin saçları, pastel yoga seti, elinde telefonu ve parlatılmış dudaklarında neşeli bir güvensizlik ifadesi.

"Saklanmıyorum," dedi Charlotte, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ben... bekliyorum." "Bir ara sokakta mı?"

"Gölgeli. Ben sadece... serinliyorum." Kendi kendine yüzünü buruşturdu.

Tiffany ara sokağa doğru bilinçli bir adım attı ve gülümsemesi genişledi.

"Vanessa'yı gözetliyorsun."

Charlotte ofladı pufladı. "Gözlem yapıyorum. Güvenli ve saygılı bir mesafeden. Tamamen farklı."

Tiffany sokağın karşısına baktı, sonra Charlotte'a döndü. "Taktiksel koruma ile."

Charlotte iç çekti. "Sadece onunla konuşmak istemiyorum. Çok yorucu. Mesela -Duygusal bir Dyson gibi."

Tiffany tuğla duvarlardan seken bir kahkaha attı. "Bu aslında çok zekice. Yani, sadece 'Proh-secco' yerine 'Pro-secco' dediği için zavallı Bee'yi gözyaşlarına boğdu."

Charlotte tekrar dışarı baktı. Vanessa hâlâ konuşuyordu. Hâlâ dramatikti. Yine de... Vanessa.

"Erica'yla telefonda konuşuyor," diye fısıldadı Charlotte.

"Dün geceki şakalaşmaları sürdürdüğüne şüphe yok." Tiffany kayıtsızca söyledi. "Saklandığın için seni suçlamıyorum. Ben de onunla konuşmak istemiyorum."

Ayak sesleri sessiz konuşmalarını böldü.

"Çekil, çekil, çekil!" Dani kaldırım boyunca bir izdiham gücüyle ilerliyor, beyzbol kıyafeti giymiş kırmızı suratlı on yaşındaki bir çocuğu da peşinden sürüklüyordu. "Duramıyorum! Geç kalıyorum!"

Dörtnala yanlarından geçerken omzunun üzerinden seslendi. "Merhaba Charlotte, merhaba Tiff!" Dani omzunun üzerinden seslendi. "Vanessa'dan mı saklanıyorsun?"

Charlotte dondu kaldı. Tiffany homurdandı. Caddenin karşısında Vanessa sürücü koltuğuna kaydı, motor mırıldanarak çalıştı ve tamamen sahnelenmiş gibi hissettiren yavaş bir zarafetle arabayı sürdü.

Onlara ulaştığında Vanessa, sesinin gecenin soğuk havasına karışmasına izin verecek kadar camı indirdi.

"Merhaba hanımlar. Siz ikiniz ara sokaklarda ne yapıyorsunuz?"

Tiffany döndü ve elini muzaffer bir edayla kaldırdı.

"Bir küpemi düşürdüm. Charlotte bulmama yardım ediyordu." Charlotte onu öpebilirdi.

"Merhaba Vanessa," dedi, ellerinin tozunu alırken şaşırılmış gibi yaparak. "Seni orada görmemiştim."

Tiffany uzun topuklarının üzerinde sendeleyerek uzaklaşırken, "Tamam, gitmeliyim," diye şarkı söyledi. "Teşekkürler Charlotte."

Bir an için Charlotte ve Vanessa göz göze geldiler. Vanessa'nın şüpheyle kısıldı. Sonra dudakları alametifarıkası olan sahte gülümsemelerinden birine dönüştü.

"Gitsem iyi olacak. Simon nereye gittiğimi merak ediyordur. Seni tekrar görmek çok güzel. Ve Charlotte..."

Charlotte ona baktı.

"...Kendine iyi bak, şimdi."

Sonra araba uzaklaştı, tekerleklerin kaldırıma çarpma sesi uzaklarda kayboldu.

Charlotte o gittikten sonra uzun bir süre orada durdu, boş sokağa baktı, bunun bir tehdit mi yoksa bir veda mı olduğunu merak etti. Dikkat etmesi gereken tek kişi Vanessa'nın kendisiydi.

Vanessa eve manzaralı yoldan gitti, serin hava içeri süzülürken camını indirdi, parmaklarıyla direksiyona hafifçe vurdu. Sokaklar boşalıyor, son butik mağazalar ve lüks kafeler de akşam için kapanıyordu.

Caldwell malikânesi Hawthorne Tepesi'nin tepesinde yer alıyordu, yoldan geriye doğru uzanan geniş evlerin bulunduğu seçkin bir mahalle, demir kapıları Willow Creek'in seçkinlerinin bir parçası olmayanlara *buraya ait olmadığını* fısıldıyordu.

Vanessa arabayı kapıdan içeri soktu, peyzajlı bahçelerinin bakımlı çitleri ve özenle aydınlatılmış yürüyüş yolları arasından geçen uzun araba yolunda acele etmeden ilerledi. Arabayı dairesel avluya çekti ve Simon'ın siyah Mercedes'inin orada olmadığını fark etti. Her zamanki gibi dışarıda olmalıydı.

Yavaşça nefes verdi ve motoru kapattı.

Lacivert panjurlarıyla göz alıcı beyaz bir Colonial olan ev, tam da insanların ondan beklediği gibiydi. Klasik, zarif, kontrollü. Yersiz süslemeler, uyumsuz veranda mobilyaları yoktu, büyük ön kapıya giden kusursuz taş yolda tek bir çatlak bile yoktu.

Onunla ilgili her şey mükemmellik çılgınlıkları atıyordu. Vanessa'nın tüm hayatını üzerine kurduğu şey de tam olarak buydu. Arabadan indi, topuklarının çakıllı yolda çıkardığı çıtırtılar binada yankılanıyordu. Girişe doğru yürürken, oturma odasındaki büyük cumbalı pencereye kısa bir süre baktı. Ev uğursuz bir karanlığın içinde duruyordu. Daha davetkâr görünmesi için ışıklara zamanlayıcı taktırmak konusunda birileriyle konuşması gerekecekti.

Kapının kilidini açmakta acele etmedi, içeri girerken paltosunu çıkardı ve kendisini karşılayan mükemmel sessizliğin tadını çıkardı. Havada yeni cilalanmış ahşabın ve yasemin mumlarının hafif kokusu vardı; tek bir an bile kaos görmemiş bir evin kokusu.

Her şey tam olması gerektiği gibiydi. Yine de, kapıyı arkasından kapattığı anda, Vanessa bir yorgunluk titreşimi hissetti. Öyle böyle değil.

uzun bir günün ardından geldi. Performans sergilemekten gelen türden. Çünkü Vanessa Caldwell'in her zaman yaptığı şey buydu. Sahneye çıktı.

Bir zamanlar Vanessa Hayes'ti. Charleston, Güney Carolina'dan, çok fazla cazibesi ve yeterli parası olmayan bir evde büyümüş bir kız. Eski bir güzellik kraliçesi olan annesinin kapıyı açmadan önce ruj sürmesini izleyerek büyümüş bir kızdı, çünkü işler ne kadar kötüye giderse gitsin, insanların sizi çözülürken görmesine asla izin vermezsiniz.

Ve Vanessa öğrenmişti.

Mükemmel bir gülümsemenin neredeyse her şeyi gizleyebileceğini öğrenmişti. İyi bir duruş insanların sizi ciddiye almasını sağlardı. Boğuluyor olabilirdiniz ama rujunuz bulaşmadığı ve elleriniz sabit durduğu sürece insanlar sizin yüzdüğünüze inanırdı.

Tüm gençlik hayatını mücadele etmek zorunda kalmayacağı bir geleceğe hazırlanarak geçirmişti. Yarışmalar bunun ilk adımıydı. On dokuz yaşında Güney Carolina Güzeli olmuştu. Ama bu sadece mükemmel sosyete hayatına giden yolda bir adımdı.

İnsanlar ona hayrandı. Mükemmel gülümsemesi, kusursuz dalgası, kulağa çekici gelecek kadar zekice ama asla insanları rahatsız edecek kadar tartışmalı olmayan cevapları olan altın kız.

Ve sonra Simon'la tanıştı.

Simon Caldwell, müstakbel bir kocada aramak üzere eğitildiği her şeye sahipti. Bir erkeğin erkeği, eski paradan gelen, kendini zahmetsizce güvenle taşıyan, soyadı doğru çevrelerde bir şey ifade eden biri.

Manhattan'daki bir yardım galasında tanışmışlar, ortak bir tanıdıkları tarafından tanıştırılmışlardı ve Vanessa onun her zaman hayalini kurduğu hayata giden bileti olduğunu hemen anlamıştı.

Büyüleyici Güneyli dilber rolünü mükemmel oynamıştı ve Simon ona fena halde aşık olmuştu.

Bir yıl içinde evlenmişlerdi, *New York Times*'in *Sosyete Bölümü*'nün sayfalarında yer alan bir düğün, Amalfi Sahili'nde bir balayı, mükemmel bir şekilde prova edilmiş bir performansla dönüşen bir hayat. Vanessa iyi eş rolünü nasıl oynayacağını biliyordu.

Ne zaman gülümseyeceğini ve ne zaman sessiz kalacağını bilirdi. Hangi hayır kurumlarını destekleyeceğini, hangi elbiseleri giyeceğini, hangi arkadaşlıkları geliştireceğini biliyordu.

Bir krallık kurmuştu ve kimsenin bunu ondan almasına izin vermeye niyeti yoktu.

Özellikle Erica gibi düşük rantlı bir kaltak değil. Ya da Charlotte gibi kendini beğenmiş biri. Simon'ı artık sevmiyor olabilirdi ama boşanmak üzere değildi.

Bu düşünceyle ürpererek paltosunu merdiven korkuluğuna örttü ve Simon'ın en sevdiği koltuğun boş durduğu, yanındaki masada kristal sürahideki viskinin içilmediği oturma odasına gitmeden önce bir an durakladı. İlk kez yalnızlık hissine kapılmıyordu. Ama bunu çabucak bir kenara itti.

Mermer şömineye doğru yürüdü, şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğraflardan birini düzeltti - Aspen'e yapılan bir kayak gezisi sırasında çekilmiş, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir aile portresi. Parmaklarını çerçevenin kenarında gezdirdi, göğsünde keskin bir şey kıvrıldı.

Onun şu anda nerede olduğunu merak etti. Onlardan biriyle birlikte miydi? Onun başka bir kadını öpmekten yeni çıkmış dudaklarında oynaşan rahat gülümsemesini düşününce midesinin çukurunun gerildiğini hissetti.

Charlotte Erica'yı biliyor muydu? Erica'nın Charlotte'tan haberi var mıydı? Umurunda değildi. İkisi de onun, yani karısının, küçük kirli ilişkilerine dair her şeyi bildiğini bilmiyordu. Ve ikisi de kadının ondan asla vazgeçmeyeceğini bilmiyordu. Vücudundan belki, ama kendisinden asla.

Şimdi kendi kendine gülümseyerek, ikisini de mahvetmek için yaptığı planı düşündü. Harekete geçmesine çok az kalmıştı.

İşaretler oradaydı ama kimse onları görmek istemiyordu.

Erica her zaman açık sözlü, umursamaz ve şaraba biraz fazla düşkün olmuştu ama son zamanlarda bir şeyler ters gidiyordu, yüzeyin hemen altında kaynayan bir şeyler vardı.

Artık sadece kitap kulübünde içmiyordu. Her yerde içiyordu.

Markette, Pam ile ithal peynirler hakkında sohbet ederken yalıtımlı bir bardaktan yudumladı. Golf kulübünde öğle yemeğinde viski ısmarladı ve Vanessa işaret edince kaşlarını kaldırdı. Brad onu evde, bazı geceler mutfakta, bir şişe kırmızı şarap neredeyse boşalmış halde buldu, kendi kendine insanların sır sakladığını mırıldanırken gözleri parlıyordu.

Ama yine de kimse onu durdurmadı. Gerçekten durdurmadı. Çünkü onu durdurmak bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi.

Üç gece önce, şehir kulübünde Vanessa'yı köşeye sıkıştırmıştı. İki kadın her zaman kibar gülümsemelerin ve ters iltifatların altında gizlenen karşılıklı bir küçümsemeyi paylaşmışlardı. Ancak o gece maske düşmüştü.

Erica saatlerdir durmaksızın içiyordu, kelimeleri kenarlarda bulanıklaşıyordu, sesi barın sessizliği için birkaç kademe fazla yüksekti. Vanessa konuyu saptırmaya çalışmış, çok iyi yaptığı o muhteşem, çenesi yüksek havayla kendini mazur göstermeye çalışmıştı ama Erica bunu kabul etmemişti.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Erica tıslayarak cin toniğini Vanessa'nın bluzuna tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. "Mükemmel saçların, pilatesin ve senin... yüzünle."

Vanessa kaşlarını kaldırdı, gözle görülür bir şekilde etkilenmemişti. "Sarhoşsun, Erica."

Erica bardağını selamlamak için eğerek, "İyi yakaladın," dedi. "Bahse girerim kitap kulübüne aklımı kaçırdığımı söylemek için sabırsızlanıyorsundur. Yine." Yakınına eğildi, nefesi şarap ekşisiydi. "Mesele şu ki Vanessa, herkes senin ne olduğunu *biliyor*. Sadece bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorlar."

Bunun ne olduğunu söylemedi ama ima orada asılı kaldı, yapışkan ve zehirli. Vanessa soğuk bir sessizlik içinde oradan ayrıldı, ama Erica birkaç kişinin başını döndüren tiz, teatral bir kahkaha atmadan önce değil.

İki gece önce sıra Tiffany'deydi. Erica, Dani'nin evindeki çocukların doğum günü partilerinden birine geç gelmişti, zaten birkaç içki içmişti ve bir şişe rozeyi cankurtaran salı gibi tutuyordu. Tartışmanın ortasında herkesin sözünü kesmiş, neden artık kimsenin doğru düzgün parti yapmayı bilmediğini öğrenmek istemiş ve özellikle de kimseye, hepsinin influencer'lar tarafından zehirlendiğini, onların "sadece yüzük ışıklı narsistler" olduğunu haykırmıştı.

Yüzük ışııyla aydınlatılmış düşüncelerini paylaşmayı kariyer haline getirmiş olan Tiffany, ince bir gülümsemeyle baktı.

"Sanırım hepimiz gecenin ikisinde delirmiş Goodreads yorumları yazamayız," dedi tatlı bir sesle. "Ama elimizden geleni yapıyoruz."

Erica yüksek sesle ve keskin bir şekilde güldü ve onu "orijinal düşünceleri olmayan ve bir çöplük zekasına sahip yürüyen bir filtre" olmakla suçladı. Tiffany kaskatı kesildi. Oda olması gerekenden daha sessizleşti.

Ve daha dün gece, Charlotte'un verandasında içki içerken - Erica gelene kadar sıradan, gösterişsiz - Bee, Jilly ve Pam'i kızdırmayı başarmıştı.

Miriam'ın uzun süreli ortağını "şu yeni temizlikçi" sanmış ve ardından "liberaller ve onların kurtarma köpekleri" hakkında bir şaka yapmıştı. Dani'nin ebeveynlik tarzını ve şarap seçimini aşağılamış ve bir noktada kendisine sormadan bir başkasının cininden koca bir bardak doldurmuştu. Gecenin sonunda, Charlotte'un açık hava koltuğuna çökmüş bir yıldız gibi yığılmış, "en azından ne dediğimi biliyorum" gibi bir şeyler mırıldanıyordu. herkesin düşüncesi." Kimse cevap vermedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Erica ön kapıdan tökezleyerek girdi, ayakkabıları bir elinden sallanıyordu, paltosu omuzlarına zar zor asılmıştı.

Brad mutfakta bekliyordu, çenesi gergin, kolları çaprazdı.

"Erica," dedi, sesi hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

Topuklarını tekmeleyerek güldü. "Eğer bu başka bir dersse, bunu atlayabilir miyiz? Çok yorgunum."

Brad içini çekerek şakaklarını ovuşturdu. "Bunu yapmaya devam edemezsin." Erica gözlerini devirdi. "Neyi yapmaya?"

"İçki içmek. Kavgı çıkarmak. Bela arıyormuş gibi şehirde dolaşmak."

Alay ederek kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Belki de bela beni arıyordur."

Brad yüksek sesle nefes verdi. "Kahretsin, Erica."

O gece ilk kez cesareti hafifçe kırıldı.

Ona baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. "Umurunda mı ki?"

Brad'in omuzları çöktü. Bir elini yüzünde gezdirdi, aniden bitkin görünüyordu.

"Tabii ki umurumda," diye mırıldandı. "Sen benim karımsın."

Erica bir süre ona baktı. Sonra, onu tamamen şaşırtacak şekilde bir adım öne çıktı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Brad'in boğazı düğümlendi. Bir elini kaldırdı, koluna dokunmak üzereydi, iyi olup olmadığını sormak üzereydi. Ama o an ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk gitti.

Erica geri çekildi, şarap bardağını aldı ve koridorda yatak odasına doğru gözden kayboldu.

Brad mutfakta durmuş, onun gidişini izliyordu. Onu takip etmeliydi. Ona endişelendiğini söylemeliydi. Bir şeyler yapmalıydı. Ama bunun yerine sadece içini çekti ve salona döndü.

O zaman bilmiyordu ama bu onunla yapacağı son konuşmaydı.

KASABA UYANIYOR

Willow Creek siren sesleriyle uyandı.

Burası sessizlikten beslenen bir kasabaydı. Sabahlar, The Roasted Bean'den taze hamur işleri, ağaçlarla çevrili sokaklarda koşu yapanlar, granit tezgahlarda düzgünce katlanmış New York Times'ın net kopyaları ve dumanı tüten kahve fincanları içindi.

Ama bu sabah hiçbiri normal gelmedi.

Polis sirenlerinin ve yanıp sönen mavi ışıkların sesi her zamanki sükûneti bozdu, kasabanın kalbini bir yara gibi kesti. Erica Miller'ın Magnolia Lane'in sonunda yer alan şık ve modern evi, akıl almaz bir trajedinin merkezi haline gelmişti.

Komşular tertemiz evlerinin beyaz çitlerinin arkasında durmuş, elbiselerini aceleyle bağlamış, terliklerini çığla kaplı çimenlere batırmış, kısık seslerle fısıldaşıyorlardı. Bazıları telefonlarına sarılmış, şimdiden arkadaşlarını arıyor, bildikleri az şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

Erica kendi yüzme havuzunda hareketsiz ve cansız bir şekilde yüzerken bulunmuştu.

Erica Miller. Gürültülü, umursamaz, görmezden gelinmesi imkansız Erica gitmişti.

Evinin dışındaki sahne kaotikti. Sarı polis şeridi sabah esintisinde dalgalanıyor, sağlık görevlileri ve müfettişlerin yükselen güneşin altında çalıştığı arka bahçeyi kordon altına alıyordu. Willow Creek'in küçük ama etkili polis departmanı tam güçle gelmişti, kruvazörleri caddeyi kaplıyor, telsizleri acil konuşmalarla çıtırdıyordu.

Olay yeri inceleme ekibi, koyu renk ceketler giymiş, olay yerini fotoğraflarken eldivenleri yerine oturmuş bir şekilde koordineli bir sessizlik içinde hareket ediyordu. Onların varlığı, son yılların en büyük suçunun yeni bir şarap barı için imar yasaları konusunda çıkan bir anlaşmazlık olduğu bu mahallede sarsıcıydı.

Siyah bir ceset torbası havuzun yanında yatıyordu ve metodik bir hassasiyetle çalışan sağlık görevlilerinin hareketleri tarafından kısmen gizlenmişti.

Yıllarını mali dolandırıcılık ve ara sıra da hırsızlık olaylarını soruşturarak geçirmiş olan Dedektif Sam Whitaker, avlunun yanında kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi asık bir şekilde duruyordu. Böyle vakalara alışık değildi. Willow Creek'teki hiç kimse alışık değildi.

Havuz sabah ışığında doğal olmayan bir şekilde parıldıyordu. Genellikle tertemiz olan, beyaz mermer fayanslarla çerçevelenmiş mükemmel bir turkuaz vaha olan su hareketsizdi. Düşmüş birkaç yaprak, ürkütücü bir şekilde rahatsız edilmeden yüzeyde yüzüyordu. Kenarda paramparça bir şarap kadehi duruyordu, keskin bir parçası güneşin altında parlıyordu. Boş bir şişe de yakınlarda yan yatmıştı.

Polisler kendi aralarında mırıldanarak teorilerini paylaştılar. Olay nasıl olmuştu? Bir kaza mıydı?

Erica düşmüş müydü? İçki mi içiyordu? Son mesajıyla ciğerlerinin suyla dolduğu an arasında bir yerde kayıp düşmüş müydü?

Yoksa başka bir şey miydi?

Evin içinde hiçbir şeye dokunulmamıştı. Erica'nın telefonu hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu; defalarca düşürdüğü için ekranı çatlamıştı. Yanında yarı sarhoş bir roze şarap şişesi daha duruyordu; onun yanında bir bardak daha vardı - doldurulmuş ama asla bitirilmemişti. Oturma odasının tepe ışıkları açıktı, tıpkı Brad'in bu sabah bulduğu gibi, okunmamış kitaplarla dolu bir sehpanın ve üzerinde tek bir sigara lekesi olan bir kül tablasının üzerine yumuşak bir altın parıltısı yayıyordu.

Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Boğuşma izi yok. Sürekli içki içtiğine ve derin bir üzüntüye dair kanıtlardan başka bir şey yok.

Sabahın ortasında haber yayılmıştı. Willow Creek'te orman yangınından daha hızlı ilerledi, bakımlı bir ön verandadan diğerine fısıldandı, buharlı kahve fincanlarının ve The Roasted Bean'de yarısı yenmiş kruvasanların üzerinden geçti.

"Duydun mu?"

"Erica. Havuzda. Dün gece."

"Tanrım. Ne kadar korkunç."

"Sence içiyor muydu?" " ok içiyordu, değil mi?"

"Belki de ayağı kaymıştır."

"Belki o..." Kelimeler yarım kaldı, tamamlanamadı.      gerçek şu ki, kimse ne d ş ne eğini bilmiyordu. Ve bu onları korkutuyordu.

şehrin kıyısında, Caldwell malikanesinde, Vanessa tertemiz mutfağında oturmuş, yavaş ve bilinçli hareketlerle bir kaşıkla kahvesini karıştırıyordu. Telefonu mermer tezgâhta vızıldııyor, mesajlar yağıyordu ama ona uzanmadı.

Bunun yerine, ilk kez yerel dedikodu değirmeninden rahatsız olmadan kahvesini yudumladı. Boş kahve fıncanını dikkatlice tezgâhın üzerine koydu ve sonra yavaşça gülümsedi.

Kitap kulübü  yeleri Erica Miller'ın evinin önünde toplanmıştı, yüz ifadeleri dikkatle düzenlenmiş, şok ve merakın hassas bir karışımıydı. Kaldırımında küçük kümeler halinde duruyor, manikürlü ellerinin arkasından fısıldaşıyor, gözleri polis memurları sürüsü ile adli tabibin minibüsünün arkasına kaldırılan üstü örtülü sedye arasında gidip geliyordu. Hava alçak mırıltılar, yarım kalmış düşünceler ve dile getirilmemiş sorularla uğulduyordu. Ama içlerinden hiçbiri ağlamıyordu, ger i Bee o sabah bir ara ağlamış g i b i görünüyordu.

Vanessa Caldwell diğerlerinden biraz ayrı duruyordu; kollarını krem rengi kaşmir paltosunun önünde kavuşturmuştu. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu, mükemmel çizgilerle kaplı dudakları sahneyi incelerken b z lm şt . Sessizliği ilk bozan o oldu, sesi alçaktı ama en yakınındakilerin duyabileceği kadar yüksekti.

"şey," diye mırıldandı kolunun manşetini düzeltirken. "O her zaman umursamazdı. Bugünlerde de genellikle sarhoş. İçeri girerken ayağı kaymış ve başını çarpmış olmalı."

Charlotte onun yanında irkildi ve Vanessa ona vurmuş gibi keskin bir nefes aldı. Kadınlardan birkaçı ona doğru tedirgin bakışlar fırlattı, ama hiçbiri

kimse ona karşı çıkmadı. Çünkü bu doğrudu. Erica pervasızdı. Gürültülü, dikkatsiz, küstah. Çok fazla içiyordu. Çok fazla konuşurdu. Eğlence olsun diye düğmelere basıyordu. Ama yine de, bu farklı hissettiriyordu.

Jilly Lawson kollarını kendine doladı, yeşil hırkasının dirsekleri kıvrılmıştı. Parmakları, sabah havası ılık olmasına rağmen soğuğa karşı kendini koruyormuş gibi hırkasının kollarına gömüldü. Solgun görünüyordu, geniş mavi gözleri eve, iki memurun kısık sesle konuştuğu kapı aralığına kilitlenmişti.

"Dikkatsiz ya da değil, bu korkunç bir şey," diye fısıldadı Jilly. "Yani, Tanrım, Vanessa. O öldü."

Vanessa sanki bütün bu konuşma çok yorucuymuş gibi içini çekti. "Evet, Jilly, bu korkunç bir şey. Sadece diyorum ki, başını belaya sokması bir şokmuş gibi davranmayalım."

Jilly onunla yüzleşmek için döndü, gözlerinin arkasında karanlık bir şey titreşiyordu. "Bu benim için bir şok," diye karşılık verdi, sesi gergindi. "Onun çocukları vardı Vanessa. Bir ailesi vardı."

"Peki ya zavallı Brad?" Bee ekledi. "İçi boşalmış görünüyor." Ve işte oradaydılar.

Brad Miller verandada durmuş, kollarını iki çocuğuna sıkıca sarmıştı. On bir yaşındaki James ve sekiz yaşındaki Milly'nin yüzü solgun ve çizgiliydi. Koyu renk saçları dağınıktı, giysileri siste giyinmiş gibi dağınıktı ve yüz ifadesinde boş bir şey vardı. Konuşmuyordu. Hareket etmiyordu. Orada öylece durmuş, çocuklarını kucaklamış, sanki bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi polise bakıyordu.

James yüzünü babasının koluna bastırmaya devam etti ama Brad'in diğer tarafında duran Milly başını kaldırdı ve kalabalığı geniş, şaşkın gözlerle taradı. Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ama bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anlayacak kadar da biliyordu.

Kimse onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi.

Miriam, Jilly'nin yanında boğazını temizledi ve başını yavaşça salladı. "Zavallı şeyler," diye mırıldandı, sesinde neredeyse suçluluk duygusuna benzer bir şey vardı. "Onsuz ne yapacaklar?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu.

Charlotte kaskatı kesilmiş, gruptan biraz uzakta duruyordu, parmakları iki yanında yumruk halindeydi. Henüz konuşmamıştı, Vanessa soğuk bir Çeyler söylediğinde ona bakmaktan bağka bir hareket yapmamıştı. Hasta görünüyordu, teni solgundu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Rüzgâr koyu renkli bir tutam saç

Saçları yüzüne çarptı ama fırçalamadı. Miriam onunla göz göze geldi ve Charlotte'un bir şekilde diğerlerinden daha fazla etkilenmiş görüldüğünü hissederek başını salladı.

Eve, polis araçlarının yanıp sönen ışıklarına, minibüse yüklenen üstü örtülü cesede bakıyor, göğsü yavaş ve bilinçli nefeslerle inip kalkıyordu. Parmakları iki yanında seğiriyor, yumruk haline geliyor ve tekrar geriliyordu.

Vanessa da hareketi fark etti ve gözlerini kısarak başını eğdi. "İyi misin Charlotte?" diye sordu, sesi yapay bir yumuşaklıktaydı.

Charlotte'un bakışları onunkilerle buluştu, her zamanki sakın ifadesinin ardında ham bir şey titreşiyordu. "Hayır Vanessa," dedi, sesi sessiz ama keskindi. "Ben iyi değilim. Ondan çok uzağım. Bir kadın - bir arkadaş - öldü. Erica..." Pam yanına gelip omzunu sıvazlayınca sesi kesildi. Teselli etmekten çok kendini toparlamasını sağladı.

Aralarında bir sessizlik geçti.

Vanessa gülümsedi, kenarları biraz fazla sivriydi. Ceketinin yakasını düzeltirken, "Peki, şimdi dağılma," diye mırıldandı. "Bu kadar... yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Ayrıca," dedi Pam. "Ne olduğunu bile bilmiyoruz. Başımızı dik tutmaya çalışalım."

Charlotte keskin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Çelik grisi saçları ve sert ifadesiyle bir kadın dedektifin daha gelmesiyle polisin varlığı daha da yoğunlaştı. Memurlar kanıt çantaları, defterler, kamera ekipmanları taşıyarak eve girip çıktılar. Birisi Adli Soruşturma Birimi'ne ait bir çantayı açarak havuzun yanındaki çimenlerin üzerine bıraktı.

Willow Creek kasabası daha önce hiç böyle bir suç mahalli görmemişti.

Kitap kulübündeki kadınlar orada öylece durdular, izlediler, beklediler, hiçbir şey söylemediler, her şeyi içlerine çektiler.

Erica Miller'ın evinin dışındaki hava, adı olmayan bir şeyle doluydu. Bu sadece keder değildi, tam olarak değil. Şoktu. Kafa karışıklığıydı. Orada olmaması gereken bir şey olduğunda bir kasabanın üzerine çöken o garip, huzursuz duygu.

Willow Creek trajedilerin yaşandığı bir yer değildi. Bu başka şehirlere aitti. Cinayetler, boğulmalar ve manşetlere çıkan olaylar sadece suçun manzaranın bir parçası olduğu şehirlerde yaşanırdı, burada değil.

İnsanlar kapılarını kilitlemeden bırakıyor ve çocukları korkusuzca bisikletleriyle okula gidiyordu.

Ama bu sabah, illüzyon kırılmıştı.

Kitap kulübü üyeleri sahnenin kenarında duruyordu, yanıp sönen polis ışıklarının fonunda yersiz görünen mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş kadınlardan oluşan bir küme. Komşuların konuşmaları azalmış, başlangıçtaki dedikodu telaşı daha ağır bir şey tarafından yutulmuştu.

Dani her zamanki yüksek hızıyla geldi ama o bile her zamankinden daha telaşlı, daha dağınık görünüyordu. Ayaklarının üzerinde, kendine sarılmıştı. Eşofmanının üstünü sıkıca sarmış, sanki bir şekilde kendini çözülmekten koruyabilecekmiş gibi parmaklarıyla kumaşı can simidi gibi kavramıştı. Yüzü solgundu, mavi gözleri çok parlaktı ve konuştuğunda sesi dalgalanıyordu.

"Duyar duymaz geldim. O..." durdu ve başını salladı. "Yani, düştüğünü mü düşünüyorlar?"

Vanessa bunu düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi ve iç çekerek paltosunun önünü düzeltti. "Bilmiyoruz Dani. Polisler henüz bir şey söylemedi. Ama Erica'nın son zamanlarda ne kadar içtiğini düşünürsek, bu beni şaşırtmaz."

Yanlarında kaskatı duran Charlotte, camı delip geçebilecek kadar keskin bir bakışla Vanessa'ya döndü. "Durmalsın," diye fısıldadı. Sesi yüksek değildi ama titriyordu.

Vanessa mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

Charlotte'un elleri yumruk şeklinde iki yanında kenetlendi. "Şimdi bunun zamanı değil. O," diye tısladı. "O öldü, Vanessa. Biraz saygılı ol."

Vanessa sanki sabrının son damlasına tutunuyormuş gibi yavaş bir nefes verdi. Tartışmadı ama özür de dilemedi. Bunun yerine, dikkatini tekrar polis memurlarının girip çıktığı, telsizlerinden şifreli konuşmaların geldiği eve çevirdi.

Tiffany, evin, Brad'in ve çocukların, polis arabalarının, kasetin ve tabii ki tüm bunların önünde kendisinin fotoğraflarını çekerek kurnazlık yapmak için kötü bir gösteri yapıyordu.

Tiffany'nin internetteki düşüncelerine ayıracak fazla zamanı olmayan Pam, telefonu elinden alıp tokatlayacak gibi görünüyordu. "Bu birinin hayatı Tiffany," dedi öfkeyle. "Hayran kazanmanın bir yolu değil."

"Saçmalık," dedi Tiffany kayıtsızca. "Bu tamamen kamu yararına."

Her zamanki gibi sessiz bir gözlemci olan Miriam, Jilly'ye yaklaştı ve koluna nazik bir el koydu. "Gitmeliyiz," diye mırıldandı. "Burada durmanın kimseye faydası yok."

Ama kimse kımıldamadı. Çünkü her şey bitmemiş gibiydi.

Topluluk cepler halinde toplanmış, verandalarında duruyor, kaldırımında sıralanıyor, yüzleri şaşkınlık ifadeleriyle boyanıyordu. Sokağın aşağısındaki bir kadının gözleri yaşarmış, mendiliyle gözlerini silmeye çalışıyordu. Miriam onun Erica'yı iyi tanıyıp tanımadığını merak etti. Ya da herhangi birinin gerçekten tanıyıp tanımadığını.

Çoğu ona kitap kulübünde, okul aile birliği toplantılarında ve çok fazla içip çok yüksek sesle güldüğü hayır etkinliklerinde tahammül etmişti. Ama içlerinden herhangi biri onu gerçekten *tanıyor* muydu?

Suçluluk duygusu donuk bir sızı gibi yerleşti.

Vanessa'nın telefonu cebinde vızıldadı. Telefonu çıkardı, iç geçirip ceketine geri koymadan önce ekrana zar zor baktı. "Simon neler olduğunu merak ediyor."

"Ona söyledin mi?" Jilly sordu.

Vanessa esprisiz bir kahkaha attı. "Tabii ki söyledim. Cevabı ne oldu? 'Bu talihsizlik'."

Dani'nin dudakları bir şey söylemek ister gibi hafifçe aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Sonra Charlotte tam arkasını dönerken bir şey dikkatini çekti. Miriam da duydu.

Ellerinde Adli Soruşturma kitiyle evden çıkan iki Olay Yeri İnceleme memuru birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı, sesleri kısık ve sırtları kalabalığa dönüktü. Ama Charlotte duyacak kadar yakındı. Mırıldanılan kelimeleri yakalayacak kadar yakındı...

"-kaza gibi görünmüyor." Karnı guruldadı.

Diğer memur homurdanarak elini çenesine götürdü. "Boğulmak bir şey, ama o yara."

Charlotte bir adım geri çekildi, nefesi boğazında düğümlendi.

Ne yarası?

Diğerlerine döndü ama başka kimse duymamıştı. Jilly hâlâ kendine sarılıyordu. Tiffany telefonuna dalmıştı. Dani yerel memurlardan biriyle sohbet ediyordu. Pam ve Bee okul aile birliğinden biriyle konuşuyordu.

Anneler. Miriam sessiz bir dikkatle eve bakıyor, Vanessa ise Charlotte'u izliyordu.

"İyi misin?" Vanessa başını eğerek sordu. "Bir dakika öncesine göre daha da kötü görünüyorsun."

Charlotte ağzını açtı, sonra kapattı. Başını iki yana salladı. "Sadece, gitmem gerek."

Kalp atışları kulaklarında çınlarken, arkasını dönüp uzaklaşırken onların tepkilerini zar zor fark etti.

Çünkü aniden, bu trajedi artık bir kaza değildi. Birdenbire Willow Creek'te çürümüş bir şeyler vardı. Ama kim ve neden?

Cevap, içlerinden herhangi birinin inanmak istediğinden daha yakın olabilmış gibi geliyordu.

KİTAP KULÜBÜ YENİDEN TOPLANIYOR

Miriam'ın evi taze kahve ve havada asılı duran tarçın gibi hafif tatlı bir şey kokuyordu. Normalde evi sıcak bir yerdi; tıka basa dolu kitap rafları, yumuşak aydınlatma, özenle seçilmiş sanat eserleri, fazla zorlamadan insanları hoş karşıladığını hissettirirdi. Ama bugün, hiç sıcaklık yoktu.

Kitap kulübü üyeleri oturma odasında oturmuş, her biri bir fincan kahveye sarılmış, her biri kendi şok versiyonunu işliyordu. Kimse bunu resmi bir toplantı olarak adlandırmamıştı. Miriam sadece Erica'nın evinden ayrıldıktan sonra hepsine mesaj atmış, gelmelerini önermiş ve hepsi teker teker kabul etmişti.

Kimse bunu yüksek sesle söylemedi, ancak orada bulunmanın dile getirilmeyen nedeni havada asılı kaldı.

Başka ne yapacaklarını bilemediler.

Jilly koltuğun köşesine kıvrılmış, elleri onu sabitleyecekmiş gibi bardağına sarılmış bir şekilde oturuyordu. Charlotte kolçağın üzerine sertçe tünemişti, hiç içmiyordu, bakışları mesafeliydi. Dani çörek getirmişti ve tepside el değmeden duruyordu. Bee fincanını onu sabitleyecekmiş gibi kucaklıyordu. Tiffany içeri girdiğinde ağlamıştı ve şimdi sessizce telefonunu karıştırıyordu.

Vanessa tabii ki en son geldi. Siyah kaşmir kumaşı, çıkarmadığı güneş gözlükleri ve Miriam'ın gözlerini yakan hafif parfümüyle esintiymiş gibi davranan bir fırtına gibi içeri daldı. O konuşmaya başladığında

İçeri girdi. Sadece Tiffany onu selamlamak için ayağa kalktı, o cilalı gülümsemesi mücevher gibi takılmıştı.

"Vanessa," dedi usulca. "Geleceğinden emin değildik."

Vanessa gözlüğünü çıkardı. Gözleri kırmızı çerçeveliydi ama kuruydu. "Tabii ki geldim. Biz *arkadaştık*."

Pam'den küçük, keskin bir ses geldi - öksürük ile alay arası bir şey. Hiçbir şey söylemedi, sadece arkasındaki yastığı biraz fazla güçlü bir şekilde düzeltti.

Tiffany koltuktan başını kaldırdı. "Daha fazlasını bilen var mı? Hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi?"

Dani çok hızlı bir şekilde, "Bir kaza," dedi. "Söyledikleri bu. Sarhoşken düşmüş olmalı."

Charlotte pencereye doğru baktı, hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik asılı kaldı.

Vanessa tabii ki odadaki en iyi sandalyeyi kaptı ve bir bacağına zarifçe diğerinin üzerine atarak oturdu.

"Tanrım, bu çok tuhaf bir his," diye mırıldandı Jilly sonunda. "Burada oturmak. Sanki biz," diye devam etti ve başını salladı.

"Sanki biz neyiz?" Vanessa mükemmel biçimli kaşlarını kaldırarak sordu. "Onun yasını mı tutuyoruz? Biz onun ailesi değiliz. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Şöyle diyecektim... sanki bir kitap konusu hakkında konuşacakmışız gibi.

Ama..." "Aileden olmamızın ne önemi var?" diye araya girdi Dani, sesi her

zamankinden daha keskindi. "Bu *Erica*. Onunla sadece iki gece önce

birlikteydik. Çok içiyordu, çok yüksek sesle gülüyordu, bizi kızdıracak yorumlar yapıyordu.

herkesten. Ve şimdi..."

"O gitti," diye usulca bitirdi Jilly.

Oda sessizliğe gömüldü.

Erica hakkında geçmiş zamanda konuşmak doğal gelmiyordu. O çok *canlıydı*. Yer kaplayan, bir odayı dolduran, insanların isteseler bile onu görmezden gelmelerine izin vermeyen türden bir insandı.

"Bana gönderdiği son mesajı düşünüp duruyorum," diye mırıldandı Miriam, içmeyeceği halde kahvesini karıştırırken. "Kitap kulübünden sonra bana rastgele bir şey gönderdi. Kendisi için her şeyi nasıl mahvettiğiyle ilgili bir şey."

Charlotte gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Miriam omuz silkti. "O zaman çok fazla düşünmemiştim. Sadece dramatik davrandığını düşündüm."

"Dramatik *biriydi*," diye araya girdi Pam, alaycı bir ifadeyle gülümseyerek.

"Ve," diye onayladı Vanessa. "Her şeyi kendisi hakkında yaptı. Her konuşmayı, her olayı, her *toplantıyı*. Kaosla büyürdü." Başını sallayarak arkasına yaslandı. "Dürüst olmak gerekirse, eğer gidecekse, bunun böyle dağınık bir şey olması çok mantıklı."

Jilly ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Tanrım, Vanessa."

"Ne? Sadece söylüyorum," dedi Vanessa, fincanı yerine koymadan önce kahveden narin bir yudum alarak. "Burada oturmuş sanki o bir azizmiş gibi davranıyoruz, ama öyle değildi. Dağınık biriydi. Dağınık olmayı *severdi*."

"Dağınıklık ölü anlamına gelmez," diye tersledi Charlotte.

"Tanrı aşkına," diye iç geçirdi Vanessa, sandalyesinde kıpırdanarak. "Bizi dinleyin. Bir grup hortlak gibi konuşuyoruz, sanki bir gizem romanıymış gibi onun hayatını inceliyoruz."

Miriam duraksadı, parmakları kaşığını sıkıca kavradı. "Belki de bu bir gizemdir."

Charlotte sustu.

Vanessa gözlerini devirdi. "Oh, lütfen."

Miriam fincanını yere bırakarak, "Hayır, dinle," dedi. "Bu sabah ayrılmadan önce iki polis memurunun konuşmasına kulak misafiri oldum. Bunun bir kaza gibi görünmediğine dair bir şeyler söylediler."

Kelimeler odanın üzerine bir sis gibi çöktü.

Charlotte'un kendi fincanını tutuşu sıkılaştı. Jilly solgunlaştı, kendi içine doğru kıvrıldı.

Ancak Vanessa irkilmedi. Sadece yavaşça nefes verdi ve başını salladı. "Onları yanlış duymuşsun."

Miriam dikkatle, "Yaptığımı sanmıyorum," dedi.

"Hayır, söylemedi. Ben de öyle dediklerini duydum," dedi Charlotte.

"Hadi ama," diye alay etti Tiffany. "Eğer bir cinayet olsaydı, burada oturuyor olmazdık. Polis resmi olarak bir şeyler söylerdi."

"Pek olası değil," dedi Pam, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Yine de kanıt topluyor olacaklar."

Kimse cevap vermedi.

İlk kez, gerçekliği içime yerleşti.

Erica sadece gitmemişti. Tamamen güvenli bir kasabada, tamamen sıradan bir gecede, kendi arka bahçesinde, kendi havuzunda boğulmuştu. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde. Ve şimdi, belki, bir şey olmuştu.

Miriam boğazını temizledi. "Bir işaretten bahsettiler."

Charlotte gözlerini kırptırdı. "Bir işaret mi?"

Miriam başını salladı. "Ne olduğunu söylemediler. Ama bu onları şüphelendirmek için yeterliydi."

Odadaki gerilim boğucu bir hal aldı.

Jilly'nin nefesi kesildi. "Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Hayır, bu *delilik*. Erica... pervasızdı, evet, ama düşmanları yoktu."

Vanessa kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Bundan emin misin?" Kimse cevap vermedi. Çünkü birdenbire hiçbiri o kadar emin değildi.

Sonra Charlotte alacakaranlık kadar sakın bir sesle, "Tuhaf olan ne biliyor musun? Geçen hafta bana bir şey üzerinde çalıştığını söyledi. *Bu mahallenin çatısını uçuracağını* söyledi."

Pam gözlerini kırptırdı. "Bunu bana da söyledi." "Bunu hepimize söyledi," dedi Bee.

"Ve şimdi o öldü," diye mırıldandı Tiffany.

Kadınlar birbirlerine baktılar. Dışarıda bir yerde bir siren sesi duyuldu.

Charlotte çayını yudumladı. Gözleri kuruydu. Elleri titremiyordu. Vanessa kollarını kavuşturdu ve gruptan uzaklaştı, yüzü okunmuyordu. Dani bir çörek aldı ve kaşlarını çatarak tekrar yere bıraktı.

Kimse konuşmadı.

Sonunda Jilly titreyerek nefes verdi ve hırkasının kumaşını kavradı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Burada oturup cinayet hakkında konuşmak istemiyorum."

Arı yumuşadı. "Ben de bilmiyorum." "O zaman neden biz?"

Sessizlik.

"Çünkü," diye fısıldadı Miriam, el değmemiş kahvesine bakarak. "Eğer bu bir cinayetse... o zaman belki de tanıdığımız biri yapmıştır."

Bu sözler odadaki havayı dağıttı. Bundan sonra kimse başka bir şey söylemedi.

Ve sonra, bir bahane telaşıyla, hepsi gitti. Jilly mağazaya gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Bee onunla birlikte dağıldı. Dani çocukları alışveriş merkezinden alması gerektiğini söyledi ve Tiffany onunla gelmek istedi. Pam kahvesini bitirdi, "sonrası için" çöreklerden birkaç tane aldı ve çıktı.

Charlotte da dışarı çıkmadan önce kendini toparlamak için yeterince uzun kaldı. Sadece Vanessa oyalandı, şöminenin yanında durdu ve

Cam ekranın arkasında alevler titriyor.

Sırtını Miriam'a dönerek, "Kendini fazla kaptırma," diye mırıldandı.

Miriam kaşlarını çatı. "Ne?"

Vanessa döndü, ifadesi okunamıyordu. "Beni duydun. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum, Miriam. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma."

Miriam midesinde soğuk bir şeyin kıvrıldığını hissetti.

Vanessa çantasını alıp kapıya yönelmeden önce ona uzun ve bilmiş bir bakış attı. Girişte durakladı, başını hafifçe yana eğdi.

"Çok yazık olurdu," diye düşündü, sesi her zamanki gibi yumuşaktı. "Eğer yanlış sorular sormaya başlarsan ve altından kalkabileceğinden fazlasını ortaya çıkarırsan."

Sonra, aynen böyle, gitmişti.

Miriam oturma odasının sessizliğinde durmuş, kapıya, yarı sarhoş kahve fincanlarına ve Vanessa'nın az önce durduğu yere bakıyordu.

İlk kez, henüz kabul etmesine izin vermediği bir şey hissetti. Korku.

Miriam pencerenin yanında durmuş, diğer kadınların gidişini izliyordu. Bee neredeyse sokağın sonuna gelmişti, hızlı - çok hızlı - yürüyordu, hırkası sanki içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi küçük bedeninin etrafına sıkıca sarılmıştı. Kaldırımında aceleyle yürürken arkasına bakmadı, başını eğmiş, kollarını kendi etrafında kenetlemişti.

Charlotte ise daha yavaş, daha bilinçli hareket ediyordu. Sessiz bir mırıltıyla, eve gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek izin istemişti ama Jilly gibi acele etmemişti. Bunun yerine, gitmek için dönmeden önce parmakları çantasının askısını sıkıca kavrayarak bir saniye kadar oyalanmıştı.

Ama Miriam'ı en çok etkileyen şey onun yüz ifadesiydi.

Charlotte kalbi kırık görünmüyordu. Üzgün görünmüyordu. Gergin görünüyordu.

Miriam o anı kafasında tekrar canlandırdı, Charlotte'un Vanessa'nın küstahça sözlerine verdiği sert tepkiyi, konuşma cinayete döndüğünde ellerinin nasıl kenetlendiğini.

Miriam pencereden geri çekilerek nefes verdi. Oturma odası şimdi daha farklı, adı konmamış bir şeyle daha yoğun hissediyordu, sanki mekân aralarına yerleşen gerilimi emmişti.

Ve sonra Vanessa vardı. Vanessa sarsılmamıştı. Şaşırmamıştı. Sadece izlemişti, yüz ifadesi okunmuyordu, ses tonu kesikti ama kayıtsızdı. Her zaman yaptığı şeyi yapmış, kendini bir adım önde tutmuş, kontrolü elinde tutmuş, maskesinin düşmesine asla izin vermemişti.

Miriam kulak misafiri olduğu şeyden söz ettiğinde, "Kaza gibi görünmüyor," sözleri, kabul edilmeyi bekleyen bir hayalet gibi havaya karıştığında bile Vanessa neredeyse hiç tepki vermemişti. Ta ki Miriam'ı kazı yapmaması için uyarana kadar. Saklayacak bir şeyi olmasa bunu neden yapsındı ki?

Miriam kendini kanepeye bıraktı, ellerini kucağında kavuşturdu.

Evdeki sessizlik sağır ediciydi.

Diğerleri gittikten sonra uzun bir süre orada oturdu ve yarısı boş fincanların soğumaya bırakıldığı sehpa baktı. Havada hâlâ kahve kokusu vardı ama sıcaklığını kaybetmişti.

Erica'yı düşündü.

Eskiden çok yüksek sesle gülmesi, Vanessa kendine özgü sözlerinden birini söylediğinde gözlerini devirmesi, kavga etmesi gerektiğinde bile asla geri adım atmaması.

Miriam onu hep sevmişti. Onu her zaman anlamamıştı ama sevmişti. En azından o her zaman ne düşündüğünü söylerdi. Hatta çoğu zaman herkesin düşündüğü ama söylemeye korktuğu şeyleri söylerdi.

Ve şimdi o gitmişti.

Charlotte'un söylediklerini de düşündü.

"Eğer bu bir cinayetse... o zaman belki de tanıdığımız biri yapmıştır."

Kelimeler onu terk etmedi. Çünkü Charlotte'un öylesine bir yorum yapmadığını biliyordu, sadece biliyordu.

Charlotte korkmuş muydu? Tiffany kesinlikle her zamankinden daha sinirli görünüyordu ve Dani de alışılmadık derecede sessizdi.

Peki ya Vanessa? Vanessa hiç korkmuş görünmüyordu. Olsa olsa sinirli görünüyordu.

Miriam elini yüzünde gezdirdi, tenine soğuk bir şey yayıldı.

Bu sadece kasabalarına yerleşen bir keder değildi. Bu tamamen başka bir şeydi. Ve Miriam ilk kez sadece Erica'ya olanlardan korkmadığını fark etti. Bundan kimin sorumlu olabileceğinden de korkuyordu.

Jilly bir süre Miriam'ın evinin köşesinde park halindeki arabasında oturdu, direksiyonu iki eliyle kavrayarak normal nefes almaya çalıştı. Dünya artık farklı geliyordu. Ön camın dışındaki her şey, mükemmel kesilmiş çitler, tuğla döşeli kaldırımlar, caddeyi kaplayan akçaağaçların hafif salınımı aynı görünüyordu. Ama öyle değildi.

Erica gitmişti.

Miriam'ın söylediklerini düşünürken parmakları kıpırdadı. Kaza gibi görünmüyor. Kelimeler göğsüne bir taş gibi oturdu. Jilly her zaman Willow Creek'teki yaşamın bir senaryo olduğuna inanmıştı - kitap kulübü toplantıları, hayır galaları, tatil brunchları, şarap eşliğinde fısıltıyla yapılan dedikodular gibi tahmin edilebilir bir senaryo. Ama bu? Bu senaryonun bir parçası değildi.

Yutkundu ve alnını direksiyona bastırdı. Bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Ama sonra, davetsiz bir anı içeri girdi.

Erica, birkaç yıl önce, şarap bir koltuk değneği olmadan önce.

Jilly yerel bir kitap fuarı için hazırlık yapıyordu, kitapçının hâlâ umudu olduğu, umutsuzca bir arada tutmaya çalıştığı bir şey yerine hâlâ canlı bir şey olduğu zamanlardı. Yaz sıcağında terliyor, ağır kitap kutularını cılız bir katlanır masanın üzerine taşıyor, rüzgârın el ilanlarını uçurmasını engellemeye çalışıyordu.

Ve sonra, birdenbire Erica ortaya çıktı.

Jilly o zamanlar onu pek tanı mıyordu. Kasabada hâlâ yeniydi ve Willow Creek'in mükemmel bir şekilde düzenlenmiş sosyal çevresine nasıl uyum sağlayacağından hâlâ emin değildi. Erica bir güneş elbisesi ve parmak arası terliklerle gelmişti, saçları dağınık bir topuz yapmıştı, o kadar zahmetsiz görünüyordu ki Jilly onun ne kadar dağınık göründüğünden hemen utanmıştı.

"Fazladan bir çift ele ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Erica, izin beklemeden ağır kutulardan birini kaldırarak.

Jilly gözlerini kırptırdı. "Oh, ben, ben seni çalıştırmak istemiyorum."

"İş mi?" Erica güldü ve kutuyu masanın üzerine bırakırken başını salladı. "Lütfen. Evde daha fazla kalırsam mutfagımı yeniden düzenlemek zorunda kalacağım ve baharat rafının yerini bir kez daha değiştirirsem Brad anevrizma geçirecek."

Jilly buna gülümsemişti ama yine de gergindi, nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Bu Erica'nın varlığının ilk tadıydı; gürültülü, filtresiz, biraz pervasız ama tamamen gerçek.

Öğleden sonranın geri kalanını birlikte düzen kurarak, saçma kitap isimlerine gülerek, kasaba konseyinden sadece tarihi kurgusal olmayan kitapları okumakta ısrar eden havasız adamlarla dalga geçerek geçirmişlerdi. Bir noktada Erica, muhtemelen okumayacağını açıkça itiraf etmesine rağmen bir yığın şiir kitabı satın almıştı.

"Mesele okumak değil," demişti, o kaygısız, muzip sırıtişını göstererek. "Bu bir arkadaşla destek olmakla ilgili."

Jilly o anı hiç unutmamıştı.

Çünkü o zamanlar Erica farklıydı.

Şaraptan önce. Kendini yok etmeden önce. Sözlerini gevelediği ve sadece bir şeyler hissetmek için kavga ettiği gecelerden önce.

Jilly nefes verdi, parmakları direksiyonu sıkıca kavradı.

Ne zaman değişmişti? Erica ne zaman okumadığı şiir kitaplarını satın alan kadın olmayı bırakmış ve her etkinlikte çok fazla içen, yüksek sesle gülerken başını arkaya atan, insanları rahatsız etmeyi bir oyun haline getiren kadın olmaya başlamıştı?

Jilly ona neler olduğunu hiç sormamıştı. Hiçbiri sormadı.

Bunun yerine, bunun olmasına izin vermişler, güvenli bir mesafeden onun hakkında fısıldaşmışlar, kendi aralarında onun bir sarmal mı yoksa sadece ilgi mi istediğini merak etmişlerdi.

"Acaba mutlu muydu?" Jilly, kendisine cevap verecek kimse olmamasına rağmen fısıldadı.

Zaten cevabı istediğinden de emin değildi.

Gözlerini kapadı ve anıyı uzaklaştırmaya çalıştı. Artık bir önemi yoktu. Erica gitmişti. Ve Jilly'nin içinde bunun yarısını bile bilmediklerine dair korkunç bir his vardı.

ŞOKTA BİR KASABA

Erica Miller'ın yüzme havuzundan çıkarılmasının üzerinden iki gün geçmişti ve Willow Creek artık eskisi gibi bir kasaba değildi.

Tiffany gruba, polis teşkilatından bir arkadaşının Erica'nın öylece boğulmadığını söylediğini anlattı. Yaralar vardı. *Daha fazlasını* düşündüren yaralar. Kasıtlı bir şey. Her şeyi değiştiren bir şey.

Erica Miller öldürüldü.

Tabii ki bu Tiffany'nin uzun süre saklayacağı bir sır değildi. Kulağına ulaşmasından birkaç saat sonra, haber orman yangını gibi yayılmış, komşudan komşuya geçmiş, ön verandalarda, kısa mesajlarda, The Roasted Bean'de dumanı tüten kahve fincanlarında fısıldanmıştı. Kasabadaki herkesin konuşabildiği tek şey buydu.

"Burada böyle şeyler olmaz," diye mırıldandı uzun süredir burada yaşayan biri, kahve kuyruğunda beklerken sesi kısılmıştı. "Yani, boğulmalar, tabii ki, kazalar, kesinlikle. Ama cinayet?"

"Bunun bir cinayet olacağını biliyordum," diye fısıldadı bir başka kadın. "Duyar duymaz anladım. Üzerinde izler olduğunu söylediler."

"İzler mi? Ne tür izler?"

"Söylemeyecekler. Ama bunu bir cinayet olarak soruşturuyorlarsa, durum kötü olmalı."

Konuşmalar hep aynıydı, kimsenin cevap veremediği sorularla, her anlatışta daha da çılginlaşan spekülasyonlarla doluydu.

O öğleden sonra haber ekipleri gelmişti. Minibüsleri Ana Cadde boyunca park etmiş, özel ceketli muhabirler Chapter & Verse ve The Roasted Bean'in önünde durmuş, cazibesi, zenginliği ve güvenliğiyle bilinen Willow Creek'in sakinlerinden birinin acımasız ve zamansız ölümüyle nasıl *sarsıldığına* dair dikkatle prova edilmiş bölümler çekiyorlardı.

Polis kısa bir ifade vermiştir.

"Bayan Miller'ın ölümüyle ilgili soruşturma devam ediyor," dedi Dedektif Sam Whitaker, sesi sabit, ifadesi okunamıyordu. "Şu anda bunu bir cinayet olarak ele alıyor ve olası tüm ipuçlarını takip ediyoruz. Herhangi bir bilgiye sahip olan herkesi öne çıkmaya teşvik ediyoruz."

Fazla bir şey değildi. Ama yeterliydi. Çünkü Willow Creek'ten biri Erica Miller'ı öldürmüştü.

Vanessa Caldwell yayını oturma odasından izledi ve sanki sıradan bir Perşembe günüymüş gibi sabah kahvesini yudumladı.

Duvardaki büyük düz ekran Ana Cadde'den olay yerinin, Erica'nın evinin, yanıp sönen ışıkların, bandın, içeri girip çıkan ve sayıları giderek artan polislerin görüntülerini göstermeye geçti. Elbette her şeyi bizzat görmüştü ama haberlerde olan biteni izlemenin tuhaf bir şekilde teatral bir yanı vardı.

Dedektif Whitaker konuşurken gözlerini zorlukla kırıştırdı, sesi soğuk ve ölçülüydü.

Geniş, ciddi gözlere sahip, gösterişli bir esmer olan haber sunucusu, sanki daha yüksek sesle konuşursa kasaba tamamen yıkılacakmış gibi sesini alçalttı.

"Soruşturmaya yakın kaynaklar, Bayan Miller'ın cinayete kurban gitmiş olabileceğini düşündüren yaralanmalara maruz kaldığını açıkladı. Polis bu yaralanmaların niteliğine ilişkin ayrıntıları açıklamamakla birlikte, vakanın artık bir cinayet olarak sınıflandırıldığını doğrulamış ve bir tutuklamaya yol açabilecek herhangi bir bilgi için çağrıda bulunmuştur."

Vanessa yavaşça nefes verdi ve fincanını yere bıraktı. Demek öyle. Artık resmileşmişti.

Telefonuna uzandı ve mesajlarını gözden geçirdi. Kitap kulübünün grup sohbeti patlamış, okunmamış bildirimler her saniye artıyordu.

Jilly: *Haberleri gördün mü?*

Arı: *Buna inanamıyorum. Kendimi hasta hissediyorum.*

Artık resmi olarak cinayet diyorlar. Tanrım.

Pam: *Onun hayatını bu şekilde ekranda görmek garip, değil mi?*

Tiffany: *Herhangi biriniz polisle konuştu mu? Erica hakkında? İçki içmesi hakkında?*

Arı: *Bu işe karışmak istemiyorum. Brad kesinlikle bunu onlara söylerdi?*

Ve sonra, son mesaj.

Yine Jilly'den. *Ya tanıdığı biriye?*

Vanessa'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. Tabii ki öyleydi. Bu tür cinayetler asla rastgele işlenmez, değil mi?

Cevap vermedi. Bunun yerine telefonunu kilitledi ve pelüş deri koltuğa yaslanarak Willow Creek'in gerçek zamanlı olarak çözülmesini izledi.

Jilly kitapçada oturmuş, yirmi dakika önce açtığı kitabın aynı sayfasına boş boş bakıyor, kelimelere odaklanamıyordu.

Dışarıdaki haber minibüslerine, kasabanın üzerine bir sis gibi çöken ve giderek artan tedirginlik duygusuna rağmen dükkân boştu. Gerçek bir katil aralarında dolaşırken kimse yeni romanlara göz atma havasında değildi.

Titreyen elini alnına bastırarak düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı.

İki gün olmuştu. Olanları sindirmeye çalışmakla, Erica'yla yaşadığı her etkileşimi tekrar tekrar düşünmekle, böyle bir şeyi kimin yapmış olabileceğini merak etmekle geçen iki *uzun* gün.

Ve şimdi polis buna cinayet diyordu.

Kelime çok büyük, çok ağır geliyordu, sanki Jilly'nin dünyasına ait değilmiş gibi.

O hafta başındaki kitap kulübü toplantısını düşündü. Erica'nın her zamanki gürültücü, umursamaz halini, şifreli ipuçları verişini, insanlarla oynayıp, çok fazla içişini.

O gece Jilly'ye bir şey söylemişti. "Bir sırrım var."

Jilly sertçe yutkundu ve kitabı elinde daha sıkı kavradı. Bunun kasabayı havaya uçuracağını söylemişti. Şaka mı yapıyordu? Biliyor muydu?

O kadar büyük bir şey mi? Yoksa her zamanki oyunlarından birini mi oynuyordu ve kenara çok yakın durduğunu fark etmemiş miydi?

Kapının üstündeki çanlar çaldı.

Dani içeri girince Jilly irkilerek başını kaldırdı.

Solgun görünüyordu, kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü, gözleri sanki kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak istercesine ön pencereye doğru kayıyordu.

"Bütün bunları görüyor musun?" Charlotte elini Main'deki kaosa doğru sallayarak sordu.

Jilly yavaşça başını salladı. "Evet. Bu çılgınca."

Charlotte tereddüt etti, yaklaşmadan önce omzunun üzerinden baktı. "Konuşmamız gerek."

Jilly kitabı yere bıraktı, midesini bir korku kapladı. Çünkü Dani'nin sesi sadece endişeli değildi. Dehşete düşmüştü.

Willow Creek her zaman kötü bir şeyin yaşanmadığı bir kasaba olmakla övünmüştür. Burada yaşayan insanlar huzurları, ağaçlarla çevrili sokakları ve tarihi evleri, özenle seçilmiş yerel işletmeleri ve kaosun dokunmadığı bir dünya yanılması için prim ödüyorlardı.

Ama şimdi, Erica Miller'ın ölümünün cinayet olarak adlandırılmasıyla, bu balon gerçekten de patlamıştı.

İnsanlar evlerinin önünde, kafelerde, market koridorlarında toplanmış, sessiz tonlarda konuşuyor, sanki katil arkalarında gizleniyormuş gibi omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

Ana caddedeki sabah trafiği bile yavaşlamıştı, komşular arasında her zamanki kibar gülümsemeler artık belirsizlikle doluydu. Kimse kime güveneceğini bilmiyordu.

Bee, Margaret's Market'in dar koridorlarında yürürken bile bunu hissedebiliyor, elindeki sepeti bir şekilde onu sabitleyecekmiş gibi kavırıyordu. Burada olmak için gerçek bir nedeni yoktu, buzdolabı tamamen doluydu ama eve gidemezdi, henüz değil.

Dükkân taze ekmek ve tarçın kokuyordu ama bir zamanlar rahatlatıcı bir yer olan dükkân şimdi çok sessiz, çok steril ve her şey normalmiş gibi davranmaya çalışan insanlarla doluydu.

Bee rafların yanından geçerken konuşmalardan parçalar yakaladı.

"Olayın olduğu gece yine içtiğini duydum."

"Brad'in bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Her zaman çok sessiz görünürdü..."

"Tanrım, zorla girildiğini mi düşünüyorsun? Hayır, hayır, zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Bu da tanıdığı biri olduğunu gösterir."

Son cümle Jilly'nin olduğu yerde durmasına neden oldu.

Tanıdığı biri.

İçinden bir ürperti geçti. Charlotte da böyle söylemişti. Hepsi de böyle düşünmüştü. Tanrı biliyor ya, Erica Willow Creek'te yeterince insanı kızdırmıştı. Belki de en çok kitap kulübündeki kadınları kızdırmıştı.

Ürün reyonunun yanındaki köşeyi döndü ve neredeyse doğrudan Annabelle Harper'a çarpıyordu, her zaman herkesin işine biraz fazla karışmış bir Okul Aile Birliği annesi. Kalıcı bir bronzluğu, aşırı ağarmış saçları ve en sıradan konuşmayı bile hesaplanmış bir sorgulama gibi hissettirme yeteneği vardı.

Bee'ye bakarken Annabelle'in mükemmel kemerli kaşları kalktı.

"Ah Belinda," dedi, neredeyse neşeyle ellerini ovuşturarak. "Ben de tam Olivia'ya söylüyordum," diye devam etti, onlardan çok daha önce Willow Creek'e gelmiş olan kasabanın demirbaşlarından Olivia Kemp'i işaret ederek. "Bunu her kim yaptıysa muhtemelen şu anda etrafta dolaşıyor ve polisin kapılarını çalmasını bekliyordur."

Bee'nin parmakları sepetinin sapı etrafında gerildi.

Annabelle keskin bakışlarını ona doğru çevirdi. "Erica'nın kitap kulübündeydin, değil mi?"

Bee yavaşça başını salladı. "Evet."

Annabelle'in dudakları bir şey *düşünüyormuş* gibi büzüldü. "Son zamanlarda sana... kapalı görünüyor muydu?"

Bee cevap vermek istemedi, kasabada giderek büyüyen spekülasyon fırtınasının içine çekilmek istemedi ama Annabelle bir şey bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

"O her zaman Erica'ydı," dedi Bee dikkatle. "Ama sanırım normalden daha fazla içiyordu."

Olivia nefesini içine çekti. "Sence o-?"

"Hayır," diye araya girdi Bee, başını hızla sallayarak. "Bilmiyorum. Yani, ben..." Duraksadı, sonra içini çekti. "Bence aklında çok şey vardı."

Annabelle başını hafifçe eğdi. "Ne gibi?"

Bee yine tereddüt etti. Kitap kulübünde şarabını yudumlayan, yüksek sesle gülen, oltadaki yem gibi şifreli küçük ipuçları veren Erica'yı düşündü.

"Bir sırrım var."

Bee küçük bir gülümsemeye zorlayarak nefes verdi. "Gerçekten bilmiyorum." Annabelle bir süre onu inceledikten sonra tatmin olmamış bir şekilde mırıldandı ve Olivia'ya döndü. "Yakında her şey ortaya çıkacaktır. Erica gibi insanlar her zaman başlarını belaya sokarlar."

Bee çenesini sıktı ama bir şey söylemedi. Çünkü Vanessa da tam olarak bunu söylememiş miydi?

Ana cadde hâlâ haber minibüsleriyle doluydu. Tripodlar kaldırımı kapatmıştı. Yapımcılar kulaklıklara bağırırken muhabirler saçlarını pratik parmaklarıyla yapıyordu. Küçük bir kalabalık oluşmuş, skandal kokusuna kapılmış bir kovan gibi mırıldanıyordu.

Tiffany bembeyaz bir blazer ceket giymiş, topukları kaldırımda noktalama işaretleri gibi tıkırdıyordu. Telefonunu havaya kaldırmış, mütevazı ama sadık takipçilerine yayın yapıyordu.

"Omg, çocuklar," diye fısıldadı teatral bir şekilde, gözleri arkasındaki Kanal 5 minibüsüne kaydı. "Erica'nın boğulmasının bir kaza olmadığını doğruladılar. *Çürükler* vardı. Yaralanmalar. Sizin için daha fazlasını öğrenmeye çalışıyorum."

Etkili olması için gözlerini büyüttü. Birkaç seyirci döndü.

"Bu tam anlamıyla *gerçek dışı*," diye devam etti, bir kamera ekibinin onu yumuşak odakla çerçevelemesi için dönerek. "*Havuzunda* bulundu ve herkes çok içtiği için düştüğünü düşündü. Ama şimdi bunun *kasıtlı* olduğunu söylüyorlar."

Bir muhabir yüksek sesle boğazını temizledi, çekimini geri almaya çalışıyordu. Tiffany özür dileyen bir gülümseme sundu ve birkaç adım geri çekildi - hala görüş alanında, hala kendi haberini yayınlıyordu.

"Yani Erica sıradan bir kadın değildi," dedi. "O benim bir arkadaşımdı. Aynı kitap kulübüne gidiyorduk. Peki ya şimdi? O öldü. Muhtemelen öldürüldü. *Bizim* kasabamızda. Elime geçtikçe size daha fazla bilgi vereceğim. Gerçekler konusunda bana güvenebilirsiniz, çocuklar."

Kameraya ciddi bir şekilde başını salladı ve yayını sonlandırdı.

Caddenin karşısındaki *Chapter & Verse* adlı kitapçı, tüm bu heyecanın sisi içinde uykulu görünüyordu; şirin küçük pencereleri, elle çizilmiş kara tahtası

işaretleri ve sıcacık sarı bir parıltı onu çağırıyordu. Tiffany ona doğru bir adım attı.

Vanessa evde, tertemiz beyaz mutfağındaki kahvaltı barında oturmuş, telefonunda boş boş geziniyordu. Kasabanın yerel çevrimiçi eylem grubu vızıldıyordu.

Bayan Miller'ın ölümü cinayet olarak değerlendirildi. Polis olası tüm ipuçlarını araştırıyor. Bir kasaba toplantısı planlandı.

Vanessa ithal Fransız kahvesini yudumlarken mesajların arasında gezinerek sırttı. Herkes panik içindeydi, bu da onu her şeyden çok eğlendiriyordu.

"Anne?"

Döndüğünde on üç yaşındaki kızı Ellie'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının önünde durduğunu gördü. Simon'ın keskin yüz hatlarına, Vanessa'nın buz mavisi gözlerine ve Vanessa'nın hafife almaması gerektiğini bildiği bir zekaya sahipti.

"Evet?" Vanessa telefonunu bıraktı ve Ellie'ye yavaşça, alıştırılmış bir gülümseme verdi.

Ellie tereddüt etti. "İnsanlar onun öldürüldüğünü mü söylüyor?"

Vanessa kaşlarını kaldırdı. "Haberlerde öyle yazıyor."

Ellie yavaşça başını salladı, düşünceli görünüyordu. "Sence bunu kimin yaptığını bulacaklar mı?"

Vanessa'nın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Ah, tatlım." Ellie'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak öne doğru uzandı. "Sonunda her zaman öğrenirler."

Ellie'nin bakışları bir süre annesinin üzerinde kaldıktan sonra başını salladı, yüz ifadesi okunamıyordu ve merdivenlere doğru geri döndü.

Vanessa onun gidişini izledi, sonra sırtarak soluk verdi.

Kızına her zaman akıllı olmasını öğretmişti. Sadece kızının bu işlerden uzak duracak kadar akıllı olmasını umuyordu.

Bu arada Pam o akşam kanepeye kıvrılmış, battaniyeyi bacaklarının üzerine çekmiş, telefonu kulağına dayamış, Miriam ise diğer uçta derin bir iç çekiyordu.

"Bütün kasaba kendini kaybediyor," diye mırıldandı Miriam. "İnsanlar sanki film çeviriyorlarmış gibi şüpheliler hakkında fısıldaşıyorlar."

Pam dudağını ısırdı. "Miriam, sen ce Vanessa'nın bununla bir ilgisi var mı?" demeden önce tereddüt etti.

Sessizlik.

Sonra Miriam yavaş ve ölçülü bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var."

Pam yutkundu. "Ne?"

Miriam'ın sesi sessizdi. "Arkadaşını kaybetmiş biri gibi davranmıyor."

Pam kendi kendine başını salladı ve battaniyeye daha sıkı sarıldı. Yüksek sesle söylemedi ama o da biliyordu.

Vanessa Caldwell birçok şeydi; çıkarıcı, zalim, hesapçı ama aynı zamanda tehlikeliydi. Ve Jilly, ne kadar tehlikeli olduğunu daha yeni anlamaya başladıklarına dair korkunç bir hisse kapılmıştı.

Vanessa Caldwell tam olarak kim olduğunu ve ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Sadece para değildi. Güçtü.

Bir zamanlar mutfağında oturup gözyaşları içinde borç dilenen Jilly gibi kadınlar üzerinde güç. Ya da Pam ve Miriam gibi, sözde bilgelikleri olan, bitmiş tükenmiş kadınlar üzerinde. Yarısını bile bilmiyorlardı.

Ama aynı zamanda Simon gibi, muhtemelen hâlâ onu sevdiğini mi yoksa ondan daha çok korktuğunu mu anlayamayan erkekler üzerinde de gücü vardı. Ama en çok sevdiği şey Charlotte gibi insanlar üzerindeki gücüydü. Yıllarını onunla boy ölçüşmeye, onu gölgede bırakmaya çalışarak geçiren ama başarısız olan insanlar.

Ama kraliçeler bile arkalarını kollamak zorundaydı. Son zamanlarda Vanessa, Charlotte üzerindeki hakimiyetinin bir kısmının kaybolduğunu hissediyordu.

Bu sadece bir düşünce fısıltısıydı, dikkat etmediğinde içeri sızan geçici bir histi. Ama oradaydı. Ve bundan nefret ediyordu.

Vanessa uzun mermer yemek masasının başında oturuyordu. Izgara somonunu dilimlerken duruşu zahmetsizce zarifti. Masa hazırды

iki kişilik, yemek odası çok büyük, hafta içi sıradan bir akşam yemeği için fazla resmi.

Simon onun karşısına oturdu, yemeğine neredeyse hiç dokunmuyordu.

Vanessa keten bir peçeteyle ağzını silerken, "Yemek yemiyorsun," diye gözlemledi.

Simon başını kaldırmadı. "Aç değilim."

Vanessa içini çekerek çatalını yere bıraktı. "Bu Erica'yla mı ilgili?" Çenesi gerildi. "Polis beni tekrar sorguladı."

Gülümsedi, rahatsız olmamıştı. "Ve?"

"Sorunlu görünüp görünmediğini sordular. Bana bir şey söyleyip söylemediğini." Vanessa bir kaşını kaldırdı. "Peki sen ne dedin?"

Simon sonunda ona baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. "Gerçeği. Onunla günlerdir konuşmadığımı."

Vanessa başını eğdi, camın altındaki bir numune gibi onu inceliyordu.

"Umarım onunla yattığın kısmı atlamışsındır."

Simon elini yüzünde gezdirerek keskin bir nefes verdi. "Tanrım, Vanessa."

"Ne?" diye sordu tatlı bir sesle, şarap kadehine uzanırken. "Öyle davranma Bu şok edici bir ifşaat."

Simon ona baktı, gözlerinin arkasında bir şey titreşiyordu. Suçluluk duygusu mu? Hayal kırıklığı mı? Korku mu?

Vanessa hafifçe öne doğru eğildi. "Dikkatsiz davrandın."

Gerildi. "I..."

"Daha ihtiyatlı olmalıydın," diye araya girdi, kadehindeki şarabı döndürerek. "Şimdi nerede olduğumuza bak. Sen kederli arkadaşını oynuyorsun ve ben de senin hatalarını örtüyorum."

Simon hafifçe soldu.

Vanessa şarabından yavaşça bir yudum aldı ve kadehinin kenarından onu izledi. Bu kısmı seviyordu. İnsanların kıvrınmasını izlemek.

"Gerçekten benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Simon sonunda sordu, sesi artık daha sakindi.

Vanessa gülümseyerek bardağını yere bıraktı. "Hayır, sevgilim. Sende böyle bir şey için omurgan yok. Ama bana bu konuda bir şey sorarlarsa polise ne söyleyeceğimi çok iyi düşünmem gerekecek, ki soracaklarından eminim."

Simon'ın boğazı bir yutkunmayla sarsıldı ve Vanessa havadaki gerilimin tadını çıkardı.

Evet. Hala onun üzerinde kontrolü vardı. Şimdilik.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Vanessa gömme dolabında durmuş, mesajlarını karıştırıyordu.

Charlotte'dan bir şey yok. Tipik.

Vanessa onu günlerce sessizce bekletmiş, çözülmesini beklemişti. Çünkü Charlotte bir süredir çözülüyordu. Gözlerinden belli oluyordu. Kitap kulübünde Vanessa'nın bakışlarından nasıl kaçındığını, Vanessa ne zaman patavatsız bir yorum yapsa nasıl irkildiğini.

Vanessa kendi kendine sırtıttı ve bir mesaj yazdı. Vanessa: *Çok sessizsin. Her şey yolunda mı?*

Birkaç saniye boyunca ekranı izledi. Yanıt yok.

Vanessa dramatik bir şekilde iç çekti. İyi. Charlotte oynamaya gelmiyorsa, belki de küçük bir hatırlatma yapmanın zamanı gelmişti.

Masasına doğru yürüdü, çekmeceyi açtı ve dosyayı aldı.

Bu oldu düzgünce organize edildi, dolu ile belgeler, ekran görüntüleri, ve dikkatlice toplanan kanıtlar.

Sigorta poliçesi.

İçindekilere göz gezdirdi ve haftalar önce bastırdığı fotoğraflarda durakladı.

Charlotte.

Simon.

Bir otelin otoparkı.

Bir evliliği yıkabilecek bir zaman damgası.

Vanessa manikürlü parmağını fotoğrafın kenarında gezdirdi, sırtışı genişledi.

O dokunulmazdı.

Charlotte korkmuyormuş gibi davranabilirdi. Saklanmaya çalışabilirdi.

Ama Vanessa her zaman kazandı. Her zaman.

Ertesi sabah, Vanessa şehir kulübüne gitti.

Her zamanki kadın çevresiyle kahve içti, onların hayranlığından keyif aldı, söylediği her kelimeye takılmalarının tadını çıkardı. Ne de olsa kurban hakkında ilk elden bilgiye sahipti. Kendilerinden geçmişlerdi.

Ama en sadık hanımlarının arasında bile bir şeylerin farklı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Erica'nın içki içmesiyle ilgili bir şaka yaptığında kimse gülmedi. Genç kadınlardan oluşan bir masanın önünden geçtiğinde, konuşmayı kestiler.

Daha ne olduğunu anlamadan değişimi hissetti. İnsanlar artık ona farklı bakıyordu. Hayranlıkla değil. Kıskançlıkla değil. Ama başka bir şeyle.

Şüphesiz.

Vanessa kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve odayı taradı.

Sonunda Charlotte'u pencerenin yanında tek başına oturmuş, golf sahasına bakarken buldu, gergin ve sessizdi.

Vanessa bir an için yanına gitmeyi düşündü. Dün geceki mesajını görmezden geldiği için onunla alay etmeyi. Onu ne kadar uçurumun kenarına itebileceğini görmeyi. Ama sonra Charlotte'un bakışları doğrudan ona kaydı.

Ve Vanessa yıllar sonra ilk kez garip, alışılmadık bir duygunun omurgasının etrafında kıvrıldığını hissetti.

Bu mümkün müydü? Charlotte sonunda savaşmaya hazır mıydı? Vanessa gülümsedi. Güzeldi. Meydan okumayı severdi.

O gece, Vanessa ipek bornozunu giyip loş yatak odasına adımını attığında, kulüpteki his onu terk etmemişti. İzleniyormuş hissi. Şüphelenilme hissi. Ama şimdi bu duyguya daha farklı, daha tedirgin edici bir duygu katılmıştı. Avlanma hissi.

Işığı kapattı ve tek başına yatağa girdi. Simon hâlâ dışarıdaydı. Belki kulüpteydi. Belki Charlotte'la birlikteydi. Nerede olduğu Vanessa'nın umurunda bile değildi. Yatağa gelecekti, ama uyuyabileceğinden kuşkuluydu.

Çünkü ilk kez, artık gücü elinde tutan kişinin kendisi olduğundan emin değildi. Ve bundan nefret ediyordu.

NOT

Jilly kazara buldu.

Bir şey aramıyordu, sadece kitapçının etrafını toparlıyordu, dikkatini kasabanın şu anki halinden, herkesin konuşmasından ama kimsenin gerçek bir şey söylememesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kasanın arkasında kitapların yerini değiştiriyor, makbuzları düzenliyor ve bir nebze olsun normale dönmeye çalışıyordu. Ama eski faturaları ve kitap fuarı kayıtlarını sakladığı çekmeceyi açtığında, işte oradaydı.

Bir not. Katlanmış. Hafifçe buruşmuş. İsmi ön yüzüne açık bir şekilde karalanmış.

Jilly'nin nefesi boğazında düğümlendi. Bu el yazısını biliyordu.

Erica.

Kağıdı açarken elleri titriyordu. Mürekkep hafifçe lekelenmişti, sanki hızlıca, çılgınca bir baskıyla yazılmış gibiydi.

Sadece bir cümle.

Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve bunu kanıtlayabilirim.

Jilly'nin ağzı kurudu. Tekrar okudu. Ve tekrar.

Notun tarihi yoktu ama o biliyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Erica bunu ölmeden bir gün önce yazmıştı. Mağazaya en son o zaman gelmişti. Jilly onu ön tarafta bırakmış, kendisi de arkadan mal getirmişti.

Ve birden Jilly nefes alamaz hale geldi.

Tezgâhın arkasındaki sandalyeye sertçe oturdu, parmakları kâğıdı sıkıca kavradı.

Neden bu kadar belirsiz?

Kahretsin Erica! Kimden

bahsediyordu?

Vanessa mıydı?

Başka biri miydi? Ya

da...

Midesi şiddetle burkuldu. Ya Erica onu kastetmişse? Ya notun Jilly'yi bir şekilde tehdit etmesi gerekiyorduydu? Ama neden? Erica'ya ne yapmıştı ki?

Jilly gözlerini kapatarak kendini sakın kalmaya zorladı ama zihni çoktan çözülmeye başlamıştı.

Erica biliyor muydu? Jilly'nin kimseye söylemediği tek şeyi öğrenmiş miydi?

Boştaki elini alnına bastırdı, nabızı hızla atıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Erica ona hiçbir zaman doğrudan bir şey söylememiş, bildiğini ima etmemişti. Ama meraklı biriydi. Oyun oynamayı, insanları dürtmeyi, bir şeyler kırılmadan önce ne kadar zorlayabileceğini görmeyi severdi.

Jilly kendini nefes almaya zorladı. Erica bilse bile neyi kanıtlayabilirdi ki? Ve notta neden 'sen' değil de 'o' yazıyordu?

Jilly bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı. Tabii ki Erica bilmiyordu. Ama... ya biliyorsa? Ya, diye yutkundu Jilly, ya Erica bu yüzden öldüyse?

Sonsuza kadar orada oturmuş gibi hissetti, not elinde buruşmuştu. Notu polise götürmeliydi. Bunu biliyordu. Ama içinden bir ses bunu yapmamasını söylüyordu. Notta Erica'nın kimden bahsettiği yazmıyordu. Eğer notu verirse, polis sorular sormaya başlayacaktı. Erica hakkında. Diğerleri hakkında. Jilly hakkında. Jilly'nin gömmek için çok fazla zaman harcadığı şeyler hakkında.

Parmakları sıkıştı. Eğer Erica bir şey biliyorsa, ona gelmeliydi. Ama gelmemişti. Onun yerine, bu notu bir uyarı gibi bırakmıştı. Ya da bir tehdit. Ya da bir veda.

Jilly'nin boğazı sıkıştı. Onu saklama riskini göze alamazdı.

Titrek bir nefes aldı ve çekmecedeki sakladığı küçük gümüş çakmağa uzandı. Yapanaya kadar ne yaptığından emin değildi, elleri otomatik pilotta hareket ediyordu, beyni ona durması için bağılıyor ama vücudu dinlemeyi reddediyordu.

Dümeni çevirdi ve küçük bir alev canlandı.

Bir an tereddüt etti. Sonra keskin bir nefesle notu ateşe doğru tuttu.

Kâğıdın kenarları kıvrılmış, mürekkep kararmış, kelimeler sanki hiç var olmamış gibi silinmişti. Külден başka bir şey kalmayana kadar tuttu. Sonra köşesini çöp kutusuna bıraktı, közlerin için için yanmasını ve ölmesini izledi.

Jilly kitapçının sessizliğinde oturuyordu, kalbi hızla çarpıyor, midesi çalkalanıyor, elleri hâlâ titriyordu. Az önce Erica'nın geride bıraktığı tek ipucunu yok etmişti. Ve kendini kurtardığı ya da korkunç bir hata yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Jilly yanan kâğıtların hafif kokusu hâlâ havada asılı dururken donup kalmıştı. Parmakları kucağında durdukları yerde seğirdi, nefes alış veriş düzenisizdi.

Erica'dan hiç korkmamıştı.

Kızgın mısın? Elbette. Onun dramından yoruldun mu? Kesinlikle. Ama korku? Bu yeni bir şeydi. Çünkü bu sadece Erica'nın umursamazlığı değildi. Bu sadece çok fazla şarap ve dikkatsiz itiraflarla geçen bir gece değildi. Bu başka bir şeydi. O not Erica'nın hiç hatırlamadığı kadar uğursuzdu.

Jilly tekrar yutkundu, nabızı hızla atıyordu. Erica sadece dağınık değildi. Tehlikeliydi de. Ve burnunu istemediği yerlere sokmuştu. Ve şimdi, belki de biri onu bildikleri yüzünden öldürmüştü.

Jilly aniden ayağa kalktı, hareket etmeye, nefes almaya, bir anlığına her şey normalmiş gibi davranmaya ihtiyacı vardı.

Kasaya gitti, avuçlarını serin cam tezgâha bastırdı ve dükkânın etrafındaki düzgün kitap yığınlarına boş gözlerle baktı. Normalde hikayelerle çevrili olmak rahatlatıcıydı, başka biri gibi davranmak zorunda olmadığı tek yerdi. Ama bugün kitapçı çok sessizdi. Çok hareketsiz.

Masasının altındaki çöp kutusunda Erica'nın notunun küllerinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyor, zihnine kazınmış kelimeleri hâlâ görebiliyordu.

Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve bunu kanıtlayabilirim.

Jilly gözlerini sıkıca kapattı. Böyle bir şeyin parçası olmayı hiç istememişti.

Willow Creek'e yeni bir başlangıç için gelmişti. Yeni bir hayat için. Geçmişten ve eskiden olduğu kişiden uzakta, sakin bir yaşam. Ama şimdi Erica ölmüştü. Ve polis cevaplar arıyordu.

Ön kapının zil sesi onu yerinden sıçrattı. Dedektif Sam Whitaker içeri adım attığında Jilly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalbi kaburgalarına çarptı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, sakın bir otorite havası taşıyan bir adamdı, polis rozeti kemerine takılıydı, elinde küçük bir not defteri vardı.

Yalnız değildi. Hemen arkasında bir kadın memur duruyordu, daha gençti, ifadesi daha nötrdü ama gözleri sessiz bir hesaplamayla kitapçıyı tarıyordu.

"Bayan Lawson?" diye sordu Whitaker, sesi eşitti. Jilly'nin ağzı kurudu.

Küçük, kibar bir gülümsemeyi zorlayarak "E-Evet," demeyi başardı. Çok kibardı. Çok dikkatli.

Whitaker başını salladı ve onun bakışlarıyla buluşmadan önce not defterine kısa bir süre göz attı. "Erica Miller'ın son hareketleri hakkında daha iyi bir fikir edinmek için kasabadaki insanlarla konuşuyoruz. Size birkaç soru sormamızın sakıncası var mı?"

Jilly kaskatı kesildi. İşte o an gelmişti. İşte o an gelmişti. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

Ama o yaptı.

Çünkü belki de Erica'nın geride bıraktığı tek kanıt, polise başka birinin gizli tutmak istediği bir şeyi bildiğini söyleyebilecek tek şey, şimdi yanıp kül olmuştu.

Jilly omuzlarını gevşemeye zorladı ve kolay görünmesini umduğu bir adımla öne çıktı.

"Elbette," dedi sesini dikkatli bir şekilde sabit tutarak. "Ama ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Whitaker bir kaşını kaldırdı.

"Onun kitap kulübündeydin, değil mi?"

Jilly tereddüt etti, sadece bir saniyeliğine. Çok uzun bir saniye. "Evet," diye itiraf etti. "Ve sanırım arkadaştık."

Bu kısım doğrudu. Ya da en azından doğrudu. Erica'nın içki içmesiyle bu bile değişmişti.

Şimdiye kadar.

Whitaker yavaşça başını salladı. "Onunla en son ne zaman konuştunuz?" Jilly dudaklarını ıslattı, zihni hızla çalışıyordu.

Onlara kitap kulübünden bahsedebilirdi. Erica'nın nasıl umursamaz davrandığını, bilmemesi gereken bir şey bildiğine dair ipuçları verdiğini.

Onlara nattan bahsetmeliydi. Ama o zaman neden yaktığını da anlatmak zorunda kalacaktı. Ve sonunda onlara her şeyi anlatacaktı. Bunun yerine, her zaman en iyi yaptığı şeyi yaptı. Yalan söyledi.

"Kitap kulübünün olduğu gece," dedi hafifçe omuz silkerek. "Çok içiyordu ama bunu hep yapardı. Kitaplar hakkında konuştuk, biraz dedikodu yaptık. Olağandışı bir şey değildi."

Whitaker uzun bir süre onu inceledi.

"Ondan sonra onu görmedin mi?"

Jilly başını salladı. Kadın memurun kendisini izlediğini, parmaklarının her seğirmesini, duruşundaki her değişikliği fark ettiğini hissedebiliyordu.

"Erica herhangi bir konuda endişeli görünüyor muydu?" Whitaker sordu. "Endişeli mi? Endişeli mi?"

Jilly küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Erica her zaman dramatikti. Bazen onu ciddiye almak zor oluyordu, özellikle de içki içtiğinde. Normalden daha endişeli göründüğünü söyleyemem."

Whitaker başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Jilly'nin midesi acıyla burkuldu. Kitapçıdaki hava çok sıcak, çok kalındı ve fiziksel bir ağırlık gibi üzerine bastırıyordu.

Kadın memur ilk kez konuşarak "Herhangi biriyle tartıştığın bahsetti mi?" diye sordu. "Tartıştığı biri var mıydı? Korktuğu biri var mıydı?"

Jilly'nin parmakları kollarının içine kıvrıldı. Zihni nota geri döndü.

Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve bunu kanıtlayabilirim.

Jilly kendini tutmaya zorlayarak yavaşça nefes aldı.

"Hayır," dedi sonunda. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Başka bir yalan.

Memurlar birbirlerine baktı, sonra Whitaker başını salladı ve not defterini ceketinin içine geri koydu.

"Pekâlâ," dedi. "Aklına başka bir şey gelirse bize haber ver." Jilly

hemen başını salladı. "Elbette."

Onlar kapıya doğru dönerken, polisle arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istercesine geri adım attı.

Zil çaldığında ve kapı arkalarından kapandığında Jilly yavaş ve titrek bir nefes verdi. Gözlerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Yalan söylemişti. Kanıtları yok etmişti. Ve şimdi, gerçeğin ortaya çıkmasıyla arasında kalan tek şey, onu ne kadar iyi saklayabileceğiydi.

Willow Creek her zaman insanların kapılarını açık bıraktığı, komşuların birbirlerini sıcak gülümsemelerle karşıladığı ve tereddüt etmeden şeker ödünç aldığı bir kasaba olmuştu. Ama artık öyle değil.

Erica'nın ölümünden beri her şey değişmişti. Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan sokaklar daha sessizdi. Ebeveynler çocuklarını daha yakından izliyordu. Yerel kafedeki sabah kahvesi kalabalığı sessiz tonlarda konuşuyor, her zamanki gevezelikleri yerini tek bir sohbet konusuna bırakıyordu.

Cinayet.

Çünkü artık polis de doğruladığına göre insanlar buna böyle diyebilirdi.

Kimse gecenin bir yarısı, arkasında başka bir şey olmadan kendi havuzunda boğulmaz. Sarhoş olsalar bile. Birdenbire kasabadaki herkesin kendi teorisi varmış gibi göründü.

Cuma günü geldiğinde Willow Creek spekülasyonlarla çalkalanıyordu.

İnsanlar fırında fısıldaştı. Markette biraz fazla uzun baktılar. Odaya yeni biri girdiği anda konuşmalar kesildi.

Kilitler değiştirildi. Güvenlik kameraları kuruldu.

Ve şimdi, akşamları kasaba sessizleştiğinde, insanlar kapılarını kilitleyerek evlerinde kalıyorlardı. Çünkü Willow Creek ilk kez kendini güvende hissetmiyordu. İnsanlar ilk kez komşularını gerçekten tanıdıklarından emin değillerdi. Ve ilk kez katilin hala aralarında dolaşıp dolaşmadığını merak etmek zorunda kaldılar.

Erica'nın cesedinin bulunmasından üç gün sonra, kitap kulübü üyeleri resmi sorgulama için getirildi.

Birlikte değil. Teker teker.

Jilly ilkti.

Karakolun eski kahve, bayat ter ve çamaşır suyu kokan görüşme odasında kaskatı oturmuş, parmakları kucağında bükülüyordu. Karşısında, bu kez farklı bir dedektif - yorgun gözleri ve karalanmış notlarla dolu bir not defteri olan - öne doğru eğildi.

"Erica Miller'ı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Jilly tereddüt etti. "Yeterince iyi sanırım. Yıllarca aynı kitap kulübünün bir parçasıydık."

"Peki ya kulübün dışında?"

Yutkundu. "Çok fazla değil. Yani bazen markette ya da kasabada karşılaşıyorduk. Ama yakın arkadaş falan değildik."

Dedektif kalemini not defterine vurdu. "Hiç düşmanı var mıydı?"

Jilly gözlerini kırıştırdı. Bu yüklü bir soruydu.

Erica zamanının çoğunu insanların damarına basarak geçirmişti. Bu düşman edinmekle aynı şey miydi?

"Bilemiyorum," dedi Jilly dikkatle. "Bence zor biri olabilirdi ama nefret edildiğini söyleyemem."

Dedektif ikna olmuş görünmüyordu.

Vanessa sorgulanmayı beklemedi. Kendini içeri davet ettirmiş, koyu renk güneş gözlükleri ve mükemmel dikim paltosuyla karakola gelmiş, topuklu ayakkabılarıyla muşamba zeminde sanki bir cinayet soruşturmasına değil de bir iş toplantısına girmiş gibi tıkırdamıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle, dedektifin karşısındaki koltuğa otururken. "Ama neye ihtiyacınız olursa cevap veririm."

Dedektif eğlenmiş görünmüyordu.

"Bana Erica Miller'ı en son ne zaman gördüğünü anlat." Vanessa gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Kitap kulübünde tabii ki." "Onun dışında onu hiç görmedin mi?"

"Hayır."

Dedektif ona baktı. "Tereddüt ettiniz." Vanessa sıkıca gülümsedi. "Hayır, tereddüt etmedim."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Dedektif hafifçe öne eğildi. "Erica'nın yaşadığı herhangi bir çatışmadan haberiniz var mıydı?"

Vanessa nefes verdi. "Dedektif, biz bir kitap kulübüydük. Kafes maçı değil." Dedektif ona sert bir bakış attı. "Bu bir hayır değil."

Vanessa aniden sıkılmış gibi başını eğdi ve güneş gözlüklerini düzeltti. "Kadınlar konuşur. Dedikodu yaparız. Zararsızdır."

"Ama öyle miydi?"

Vanessa cevap vermedi. Dedektif de zorlamadı. Çünkü Vanessa'nın durumunda, karakola kendi şartlarıyla gelişinde, sözlerini çok dikkatli seçtiğini belli eden bir şeyler vardı.

Charlotte kıpırdamadan oturuyordu. Elleri masanın üzerinde düzgünce katlanmıştı.

Dedektif konuşmadan önce bir süre onu inceledi. "Erica'yı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Charlotte kibar, neredeyse prova edilmiş bir gülümseme sundu. "Yeterince arkadaş canlısıydık."

Dedektif bir kaşını kaldırdı. "Dostça mı?"

Charlotte tereddüt etti. "Bazı anlarımız oldu. Ama bu her kadın grubu için geçerli, değil mi?"

"Erica'nın yaşadığı herhangi bir sorundan haberdar mıydınız?"

Charlotte irkilmedi. "Sorun mu?"

"Evet. Finansal, kişisel ya da başka türlü."

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle bir şey değil."

Dedektif durakladı ve sessizliğin Charlotte'un koltuğunda hafifçe kaymasına neden olacak kadar uzamasına izin verdi.

"Size hiç biri tarafından tehdit edildiğini hissettiğini söyledi mi?"

Charlotte'un boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. Çok küçüktü, çok inceydi ama dedektif onu yakaladı.

"Hayır," dedi, çok hızlı bir şekilde.

Bir duraklama daha. Charlotte kıpırdamadan dururken dedektif arkasına yaslandı ve defterine bir şeyler karaladı.

Dani bir bacağına diğerinin üzerine atmış, kollarını eşofman üstünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. Yüzü kızarmıştı, sanki oraya koşarak gelmiş gibiydi.

Dedektif başını kaldırıp baktı. "Erica'nın bulunduğu sabah yüzme antrenmanında olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Dani hemen. "Oğullarımın ikisi de bölgesel yarışmalar için antrenman yapıyor." "Sen ve Erica yakın mısınız?"

Dani başını salladı. "Tam olarak arabaya binecek tipte biri değildi. Çok... sinirli."

"Aranızda bir gerginlik var mı?"

Bir vuruş geçti. Dani'nin çenesi büküldü. "Çocuklarımın sporda kendilerininkinden daha iyi olmasından hoşlanmadı sanırım. Onları takıma sokmak için nüfuz kullandığımı düşündü. Sadece kıskançlık, gerçekten. Kişisel olarak algılamadım."

"Erica korkmuş görünüyor muydu? Herhangi bir konuda gergin miydi?"

Dani'nin bakışları odanın köşesine kaydı. "Son zamanlarda çok gergin. Geçen hafta aptalca bir sosyal paylaşım yüzünden Tiffany'ye saldırdı."

Dedektif başını salladı. "Ama özel bir şey yok mu?" "Hayır," dedi Dani. "Sadece drama. Her zamanki gibi."

Bee ellerini kollarının içine kıvrarak oturdu. Konuştuğunda sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

"Erica'yla çok konuştunuz mu?" diye sordu dedektif.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Oldukça gürültücüydü. Açık sözlüydü yani. Ben... Ben konuşmaktan çok dinlerim."

Dedektif onu inceledi. "Haberleri duyduğunuzda evdeydiniz. Ne yaptın sen?"

Bee yavaşça başını salladı. "Pişirdim. Her zaman yaparım. Ben sadece... meşgul olmak istedim."

"Erica sana hiç sırrını açtı mı?"

"Hayır," dedi Bee. "Dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten fark ettiğini hiç sanmıyorum."

Kollarının içinde kıpırdanan ellerine baktı. Sonra bir şey hatırlamış gibi tekrar yukarı baktı.

"Ama bir hafta kadar önce onu Charlotte ile tartışırken gördüm. Otoparkta. Arabamın içindeydim. İkisinin de bağırıldığını duydum. Ama ne dediklerini duyamadım."

"Ne hakkında olduğunu sordun mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Bee. "Ama Charlotte... soğuk görünüyordu. Sert." Dedektif bir şeyler karaladı. Bee kalemin s e s i n i duyunca irkildi. Çok mu şey söylemişti?

Pam sandalyede arkasına yaslandı, kolları gevşekti, parmakları parmaklarından sarkan güneş gözlüğünün sapını sıkıyordu. Ses tonu toz gibi kuruydu.

"Peki, devam edelim," dedi. "Sanırım herkese aynı ölü kız sorularını soruyorsun?"

Dedektif başını kaldırdı. "Erica ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Rekabetçi. Kraliçe arı olmak istiyordu. Ben onun martinisindeki eşek arısıydım."

"Ciddi tartışmalar yaşadınız mı?"

"Ciddiyet görecelidir. Ona karşı çıkılmasından hoşlanmazdı. Ben de bana patronluk taslanmasından hoşlanmıyordum. Banliyö böyle bir yer, değil mi?"

"Son zamanlarda davranışlarında herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?"

Pam omuz silkti. "O daha seğiriyordu. Daha şirretti. Telefonunu daha çok kontrol ediyordu.

Sanki birini bekliyormuş gibi kapıyı izliyordu."

"Korktuğundan bahsetti mi?"

"Hayır. Ama Erica gibi biri? Öyle olsa bile bunu asla kabul etmez."

Miriam'ın ifadesi sakın ve düşünceliydi. Öne doğru eğildi, ellerini kavuşturdu.

Dedektif, "Bana dikkatini veren biri gibi göründünüz," dedi.

"Deniyorum," diye yanıtladı. "İnsanlar kimsenin bakmadığını düşündüklerinde kendilerini daha çok belli ederler."

"Erica hiç güvensiz hissettiğinden bahsetti mi?"

"Hayır. Ama izlenen birinin enerjisine sahipti. Ürkek. Savunmacı."

"Herhangi bir teorin var mı?"

Miriam durakladı. "Son zamanlarda Vanessa ile çok tartışıyordu. Ve Tiffany ilk günden beri drama peşinde. Dani'ye saldırdı

bir koa rüşvet vermekle ilgili. Ne söylememi istiyorsunuz?"

"Sorularıma cevap vermek istemiyor musun?"

Miriam başını eğdi. "Benim sorularımdan birine cevap vermeye ne dersiniz? Yaraların boğulmadan önce mi yoksa sonra mı olduğunu doğruladınız mı?"

Dedektif cevap vermedi. Miriam belli belirsiz gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tiffany sanki bir fotoğraf çekimi dekoruymuş gibi sandalyenin kenarına tünedi. Tırnakları telefon kılıfına çarpıyordu.

Dedektif iç çekti. "Lütfen telefonu kaldırın." "Sadece yorumları kontrol ediyorum. İnsanlar ıldırıyor." "Bu resmi bir görüşme."

"Peki." Bir hışımla çantasına tıkıştırdı.

"Haberin çıktığı gece grup sohbetine en son sen katıldın." "Bir makyaj ortak çalışmasını çekiyordum. Geç yükledim. Anlıyorsunuz, değil mi?" Dedektif hiçbir şey söylemedi.

Tiffany eşarbını dramatik bir şekilde düzeltti. "Bak, Erica ve benim bazı anlarımız oldu. Kıskançtı. Paylaşımларımın 'zevksiz' olduğunu söyledi."

"Onun tarafından tehdit edildiğini hissettin mi?"

Tiffany alay etti. "Lütfen. Pasif-agresif mesajlardan daha kötüleriyle büyüdüm ben. Erica bana dokunamazdı."

"Kendini tehdit altında hissettiğini söyledi mi?" Tiffany tereddüt etti.

"Benim tarafımdan mı?"

"Herhangi biri tarafından mı?"

"Hayır," dedi Tiffany, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ama insanları gaza getirmeye bayılırdı. Hiç kimse tarafından tehdit edildiğini hissettiğini sanmıyorum."

Hafta sonunda polis bir açıklama yaptı.

Resmi ölüm nedeni boğulma. Ancak Erica'nın vücudundaki yaralar, bileklerindeki ve kollarındaki morluklar, boynundaki silik bir çizik, daha şiddetli bir şeye işaret ediyordu.

Erica'nın evine zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu.

Orada olmaması gereken parmak izleri yok. Belirgin bir şüpheli yok.

Sadece sorular. Ve Willow Creek gibi bir kasabada, sorular orman yangınından daha hızlı bir şekilde söylentilere dönüştü.

BİRİ DAHA TOZU DUMANNA KATTI

Birkaç gün geçmişti ve Erica'nın ölümünün şoku Willow Creek'te neredeyse donuk ve huzursuz bir şeye dönüşmeye başlamıştı. İnsanlar hâlâ fısıldaşıyor, hâlâ komşularını biraz fazla yakından izliyor, hâlâ gözlerini karakolun yakınına park etmiş polis araçlarından ayırmıyordu ama kasaba yavaş yavaş alışıyordu.

Çünkü dram onları doğrudan etkilemediğinde insanlar böyle yapardı. Uyum sağladılar. Hayatlarına devam ettiler.

Vanessa Caldwell yatak odasında ölü bulunana kadar.

Onu bulan kızı Ellie'ydi.

Okuldan eve erken gelmiş, sırt çantasını kapının önüne bırakmış ve annesine seslenmişti. Kimse cevap vermeyince iç geçirdi. Vanessa muhtemelen üst katta öğleden sonra şekerlemelerinden birini yapıyordu, sadece son problemi neyse onunla uğraşmaktan kaçınmak istediğinde yaptığı şekerlemelerden.

Ellie parmaklarını cilalı ahşap trabzanların üzerinde gezdirerek büyük merdivene doğru ilerlerken aklı çoktan çantasında duran bitmemiş tarih ödeviyle meşguldü.

Kapıyı bir kez çaldı.

"Anne?"

Cevap yok.

Bir kapı daha çaldı, bu sefer daha

sertti. "Anne, sen-"

Kapı gıcırdayarak açıldı. Ve sonra Ellie'nin dünyası durdu.

Vanessa yataktaydı. İpek sabahlığı eğri büğrüydü, sarı saçları sanki kestirmek için uzanmış gibi yastığa yayılmıştı ama teni farklıydı.

Soluk. Mavi.

Ve boynu.

Ellie soluk almakla çığlık atmak arasında bir ses çıkardı, koridora doğru tökezlerken nefesi boğazında düğümlendi, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Annesi uyumuyordu. Ölmüştü.

Erica'nın ölümüyle ilgili soruşturma daha yeni başlamıştı ve şimdi kasaba kimsenin geleceğini tahmin etmediği bir başka darbeye sarsılıyordu.

Vanessa Caldwell. Soğuk, keskin, dokunulmaz Vanessa. Birçok kişinin Erica'nın cinayetinde parmağı olabileceğini fısıldadığı kişi. Hayattan daha büyük olan Vanessa Caldwell gitmişti. Kendi yatağında boğulmuştu.

Mükemmel bir ev, mükemmel bir aile, mükemmel bir hayat ve bunların hepsi acımasız, boğucu bir hareketle paramparça oldu.

Dani, Miriam'dan gelen telefonu aldığı anda oğlunun beyzbol maçında tribündeydi.

İkinci çalışta cevap verdi, telefonu sıkıca bastırdı.

Kulak.

"Duydunuz mu?" Miriam'ın sesi inceydi, titriyordu. Dani dondu kaldı.

"Neyi duydum?"

Miriam sanki nefesini tutuyormuş gibi keskin bir nefes verdi. "Bu Vanessa. O... Dani, o öldü."

Dani'nin tüm vücudu soğudu. Parmakları gevşedi. Oğlunu oyun dışı bırakan üçüncü vuruşu görmedi bile.

Hayır. Vanessa olmaz. O değil.

Zihni buna bir anlam vermeye, parçaları bir araya getirmeye çabaladı ama bu çok fazlaydı, çok erken, çok hızlıydı.

"Anlamıyorum," diye kekeledi Dani. "Nasıl?"

"Boğulmuş," dedi Miriam, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Kendi yatağında."

Dani neredeyse telefonunu düşürüyordu. Telefonu açtığında oturuyor olduğu için memnundu.

İki ölüm. Kitap kulüplerinden iki kadın, birbirlerinden birkaç gün sonra öldürüldü.

Dani aniden karanlık ve kaçınılmaz bir şeyin ağırlığının hepsinin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Erica umursamaz davranmıştı. Hepsine tehlikeli bir şey bildiğini söylemişti. Birinin sırrını paylaşmak üzereydi.

Ama Vanessa? O dokunulmazdı. Ya da en azından hepsi böyle düşünüyordu.

Dani zorlukla yutkundu. "Miriam," diye fısıldadı. "Neler oluyor?" Miriam cevap vermedi çünkü ikisi de zaten biliyordu.

Biri onları öldürüyordu. Ama ya işleri henüz bitmediyse?

Caldwell malikanesi yanlış görünüyordu.

Sadece araba yoluna park etmiş polis araçlarının yanıp sönen mavi ışıkları ya da Vanessa'nın yatak odasının girişine gerilmiş olay yeri şeridi değildi. Kapıların yakınında bekleyen, ellerinin arkasından fısıldaşan, aslında ayrıntılara aç oldukları halde endişeliymiş gibi davranan komşu kümesi bile değildi.

Sessizlikti.

Vanessa'nın evi her zaman kontrollü bir mükemmellik, görünüşün her şey olduğu bir yer olmuştu. Elde preslenmiş keten peçetelerle verilen akşam yemeği partileri vardı, Vanessa mutfakta dururdu, elinde bir kadeh pahalı şarap, konuklar her şeyi kolay gösterme yeteneğine hayran kalırken zahmetsizce eğlenirdi.

Ama şimdi ev boş gibiydi. Soğuk. Boş.

Charlotte sakın bir nefes aldı ve kapı zilini çaldı.

Uzun bir duraklama oldu ve bir an için Simon'ın bunu görmezden gelip gelmeyeceğini merak etti. Ama sonra ağır kapı gıcırdayarak açıldı.

Simon Caldwell harap olmuş görünüyordu.

Gıcır gıcır, biçimli hayatı bir gecede çökmüştü ve bu belli oluyordu. Gömleği kırıkmıştı, üst düğmeleri açıktı, siyah saçları taranmamıştı, çenesi günlerin kirli sakallarıyla pürüzlüydü. Her zamanki keskin mavi gözleri Charlotte'un tam olarak adlandıramadığı bir şeyle bulutlanmıştı.

Keder. Ya da daha kötü bir şey. Kızgınlık, belki de. Ziyaretini yanlış mı değerlendirmişti?

"Charlotte," dedi, sesi kısık ama meraklıydı, yine de yüzünde onu kapısının önünde görünce yaşadığı paniğin izleri vardı.

"Çok özür dilerim Simon," dedi usulca, folyo kaplı tabağı elinde tutarak. "Turta getirdim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Simon omzunun üzerinden bakarak nefes verdi. "İçeri gelsen iyi olur."

Charlotte bir an için tereddüt etti. İçeride bir polis memuru görebiliyor, Simon'dan yayılan ve havada duman gibi asılı kalan gerilimi hissedebiliyordu. Burası artık sadece bir ev değildi. Onun evi değildi. Bir suç mahalliydi.

Yine de içeri girdi, tabağı bir adak, bir barış anlaşması, adını koyamayacağı kadar karanlık bir şey üzerinde bir köprü gibi tuttu.

Mutfak her zamanki gibi tertemiz, pırıl pırıl, el değmemiş görünüyordu. Tezgâhlar parıl parıl parlıyor, paslanmaz çelik aletler ışıltı ışıltı parlıyordu. Ama şimdi bir yanlışlık vardı, doğal olmayan bir boşluk.

Polis memuru mutfak tezgâhının yanında durmuş, küçük bir not defterini karıştırıyor, gözleri arada bir onlara doğru kayıyordu.

Charlotte turtayı dikkatle tezgâhın üzerine koydu.

"Ellie'nin bir şeyler yemeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm," dedi usulca.

Simon bir elini yüzüne sürerek dalgınca başını salladı. "O yukarıda. O zamandan beri pek aşağı inmedi..." Sözüünü yarıda kesti. Cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

Charlotte rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Simon, senin ya da Ellie'nin bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, lütfen... beni arayın."

Simon o zaman ona baktı, gerçekten baktı ve Charlotte bir an için aralarında söylenmemiş her şeyin ağırlığını hissetti.

İsmi verilemeyecek kadar tehlikeli her şey.

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı.

"Bay Caldwell," diye araya girdi memur, sesi kararlı ama sertti. "Sadece birkaç sorum daha var."

Simon'ın yüz ifadesi hemen kapandı. Charlotte onun kederinin başka bir şeye dönüşmesini izledi. Daha soğuk bir şeye. Çabucak tekrar sakladığı bir şeye.

Geri adım attı. "Gitmeliyim."

Simon bir kez başını salladı ama veda etmedi. Charlotte döndü ve kapıya doğru ilerledi, göğsündeki ağırlık eskisinden daha ağırdı. Kapının eşiğinde duraksadı, parmakları kapı kolunu sıkıca kavradı. Gitmesi gerekiyordu. Polis memuru hâlâ mutfak adasının yanında duruyor, tarafsız bir ifadeyle konuşmaları izliyor ve Simon'ın dikkatini tekrar görüşmeye vermesini bekliyordu.

Ama Simon'ın duruşundaki, çenesinin kilitlenip açılmasındaki bir şey Charlotte'un duraksamasına neden oldu. Bir şey söylemek istiyordu. Sadece söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Sesini alçaltarak hafifçe döndü. "Simon. Ne oldu?"

Simon'ın omuzları gerildi. Burnundan nefes verdi, bir elini çenesine götürdü, sonra bakışlarını memura doğru kaydırды. Charlotte bir an için onun cevap vermeyeceğini düşündü.

Sonra çok alçak ve sessiz bir sesle, "Zorla girildiğine dair bir işaret yok," dedi.

Charlotte gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Simon sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Bunu her kim yaptıysa, içeri zorla girmemiş." Durakladı, sesi daha da alçaldı. "İçeri girmelerine izin verdi."

Charlotte'un omurgasından aşağı soğuk bir ürperti geçti. Başını hafifçe memura doğru çevirdi ama memur artık onlara dikkat etmiyor, belki de duymamış gibi davranıyor gibiydi.

Charlotte'un nabızı hızlandı. "Simon, ne diyorsun sen?"

Simon'ın ifadesi karardı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Olaydan önce korkmuyordu. Ne bir boğuşma izi, ne bir dağınıklık, ne de devrilmiş bir mobilya vardı. Hiçbir şey yoktu." Tezgâhı kavrayarak sertçe nefes verdi. "Biri evimize, yatak odamıza geldi ve ellerini boğazına doladı."

Parmaklarını yumruk şeklinde kıvrarak sözünü kesti.

"Sanırım..." diye başladı ve sonra yutkundu. "Bir ilişkisi olabilir."

"Simon," Charlotte tereddüt etti. Ne söyleyebilirdi ki? "Bunun doğru olmadığına eminim," dedi sonunda.

Simon uzun bir süre kıınıldamadı. Sonra nihayet ona doğru döndü ve Charlotte onun gözlerindeki bakış karşısında neredeyse geri adım atacaktı. Karanlık. Tedirgin.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi öncekinden daha kısıktı. "Bunu ona tanıdığı biri yaptı. Tıpkı Erica'nın tanıdığı birinin ona yaptığı gibi."

Charlotte midesinin bulandığını hissetti.

Ev çok sessizdi. Çok sessizdi. Korkunç bir şey olduktan sonra gelen türden bir sessizlik.

Yutkundu ve topukları cilalı zemine hafifçe vurarak uzaklaştı. "Gitmeliyim," diye mırıldandı.

Simon onu durdurmadı.

Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. Simon hâlâ orada durmuş, sanki Charlotte'un göremediğı bir şeyi görmüş gibi tezgâha bakıyordu. Asla göremeyeceğı bir şey.

Charlotte soğuk havaya adımını attı, Vanessa'nın ölümünün ağırlığı göğsüne baskı yapıyordu.

Willow Creek onsuz asla aynı olmazdı.

KAHVE EVİ

The Roasted Bean'in içindeki hava taze demlenmiş espresso ve tarçın kokusuyla doluydu. Normalde burası sıcak, davetkâr bir mekândı; Willow Creek'in hali vakti yerinde kadınlarının matcha latte ve el yapımı hamur işleri eşliğinde sohbet etmek için toplandıkları, insanların hayatları mükemmelmış gibi davranabildikleri bir yerdi. Dekor, çıplak tuğla duvarlar, vintage avizeler ve her birinin üzerinde taze kesilmiş çiçeklerden oluşan küçük bir cam vazo bulunan şık ahşap masalarla zahmetsizce şıktı. Burası, insanların bir saatliğine de olsa gerçek dünyadan kaçmak için geldikleri rutin ve rahat bir yerdi.

Ama bugün, bu konuda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

Kitap kulübündeki kadınlar büyük cumbalı pencerenin yanındaki her zamanki köşe masalarına oturdular. Jilly, Charlotte ve Miriam banklardan birinde, Dani, Tiffany ve Bee ise diğerinde oturuyordu. Jilly ve Pam'in genelde Erica'yla paylaştıkları uçtaki koltukta artık biraz daha fazla yerleri vardı ve Vanessa'nın masanın başındaki sandalyesi tamamen kaldırılmıştı.

Şimdi yarı uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde oturuyorlardı, kahvelerine dokunmamışlardı, hareketleri sert ve tedirgindi. Willow Creek'teki atmosfer yine değişmişti ve bu kez sadece keder ya da şok değildi. Korku da vardı. Kafedeki sohbetin uğultusu bugün farklıydı, daha sessiz, daha acil, ara sıra patlayan kahkahalar yanlış, yersiz geliyordu, sanki insanlar normal davranmanın hala uygun olup olmadığından emin değillerdi.

Kafenin karşısında bir grup kadın bir araya toplanmış, fısıldaşıyor, kitap kulübü üyelerine pek de ince olmayan bakışlar fırlatıyorlardı. Artık meraklarını gizlemeye bile çalışmıyorlardı. Mükemmel ütülenmiş bluzlar ve pırlantalı küpeler takmışlardı, parmakları porselen fincanlara özenle sarılmıştı, sesleri alçaktı ama neredeyse heyecana benzeyen bir şeyle uğulduyordu.

Çünkü artık sadece Erica Miller değildi. Vanessa Caldwell de ölmüştü. Ve herkes Vanessa Caldwell'i tanıyordu.

Miriam keskin bir nefes verdi, koltuğunda kaykıldı ve yumuşak gri kazağının kollarını düzeltti. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf etti şakaklarını ovuşturarak. Genelde sakın ve ölçülü olan sesi kararsızdı ve paniğe çok yakın bir ton taşıyordu. "Yani, bu sadece korkunç bir tesadüf değil, değil mi?"

Jilly sert bir şekilde onun yanında oturuyor, neredeyse hiç hareket etmiyordu. Charlotte başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Normalde çok derli toplu olan Miriam, bugün Charlotte'un bitkin görüldüğünü düşündü; teni solgundu, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Miriam onun iyi olup olmadığını soracaktı ama kendini durdurdu. Hiçbiri iyi değildi.

Jilly titreyerek nefes verdi ve "Ya biri bizi hedef alıyorsa?" diye mırıldandı.

Kelimeler aralarında bir lanet gibi oturdu ve bir an için kimse konuşmadı.

Bee titredi. Sanki yumuşak örgü kumaş onu şu anda hepsinin korktuğu şeyin ağırlığından koruyabilirmiş gibi, alışkanlığı olduğu üzere hırkasını daha sıkı sardı.

Miriam dudaklarını birbirine bastırarak kafenin etrafına bakındı, aniden bu grup toplantısının ne kadar halka açık olduğunun farkına vardı. Gerçek şu ki hiçbiri birinin evinde buluşmak istememişti. Şimdi olmazdı. İçlerinden ikisi ölmüşken olmazdı. Ve şimdi, işte Bee, çoğunun zaten hissettiği bir korkuyu dile getiriyordu. Ya grup bir hedefse?

Kafenin güvenli hissettirmesi gerekiyordu, ama şimdi tanıdık ortam bile farklı hissettiriyordu. Bir zamanlar buraya sıcacık bir samimiyet veren duvarlar şimdi sanki üzerlerine kapanıyormuş gibi hissettiriyordu ve diğer müşterilerin yumuşak arka plan konuşmaları herkesin izlediğini hatırlatıyordu.

Halkın içinde olmak daha güvenli hissettiriyordu ya da en azından kendilerine böyle söylemişlerdi. Ama bu onlar buraya gelmeden önceydi.

Yanlarında bir gölge kımıldadı ve üç kadın da aynı anda başını kaldırıp baktı; genç, parlak gözlü ve gruba hizmet eden kişi olmak için fazlasıyla hevesli bir garson, taze kahve fincanları ve pudra şekeri serpilmiş bir tabak keklerle dolu bir tepsiyi dengede tutarak masalarına doğru ilerledi.

Onları pratik bir kolaylıkla yere bıraktı, sonra meraklı bir şekilde gülümsedi.

Bal sarısı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, üzerine tam oturan üniformasının üzerine mükemmel bir şekilde ütülenmiş bir önlük giymişti. Taze yüzlü görünüyordu, sanki gerçek hayatın, gerçek kayıpların yorgunluğunu henüz bilmiyormuş gibiydi.

"Vay canına," diye mırıldandı, bakışları aralarında gidip geliyordu. "Yani, sadece, vay canına! Değil mi?"

Miriam kaşlarını çattı, elindeki fincanı sıkıca kavradı. "Affedersiniz?"

Yaka kartında BECCA yazan garson hafifçe eğildi ve sanki ilginç bir sırı paylaşmak üzereymiş gibi sesini alçalttı. "Demek istediğim, *bu çılgınca*, değil mi?" dedi başını sallayarak. "Önce Erica, şimdi de Vanessa. Ve hepiniz ikisini de tanıyordunuz. Yani, onlar hep burada sizinle birlikteydi. Tam... burada." Son cümleyi söylerken, Vanessa'nın sandalyesinin olması gereken yerde durduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü hızla yana kaydı.

Pam kaskatı kesildi. Parmakları kahve fincanının sapının etrafında sıkıca kıvrıldı, parmak eklemleri porselene karşı beyazlaştı. En iyi zamanlarda bile bu garson kıza ayıracak vakti yoktu.

Bee'nin midesi huzursuzca döndü. Dikkat çekmekten hiç hoşlanmamıştı ve şimdi Willow Creek'in tüm gözleri yavaşça onlara dönüyor, onları inceliyor, her hareketlerini izliyor gibi hissediyordu.

Becca masayı saran ani gerginliği fark etmemiş gibiydi. Sadece sırtıttı, sanki gerçek hayattaki bir cinayet gizemini en ön sıradan izleyecekmiş gibi heyecanlıydı. "Bütün kasaba bunu konuşuyor," diye ekledi, sesi neredeyse heyecandan uğulduyordu. "Hepiniz hakkında. Vay be..."

Miriam'ın gözleri kısıldı. Normalde açık ve sabırlı olan ifadesi taşa dönmüştü. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

Becca'nın yüzü hafifçe kızardı ama gülümsemesi değişmedi. "Hayır, hayır, öyle bir şey demek istemedim!" dedi hemen, ellerini havaya kaldırarak. "Sadece çılgınca demek istedim, anlıyor musun? İnsanlar katilin hepinizin tanıdığı biri olabileceğini söylüyor. Yakın biri."

Charlotte aniden ayağa kalktı. "Kahveye ihtiyacım yok," diye mırıldanarak çantasını kaptı. "Havaya ihtiyacım var."

Jilly ve Miriam, el değmemiş hamur işlerini arkalarında bırakarak aynı yolu izlemeden önce birbirlerine baktılar.

Tiffany. "Harika, Becca. Aferin sana. Aferin."

Grubun geri kalanı ayağa kalkıp ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken Becca aniden üzgün görünüyordu. Çıkarken keklerden ikisini kapıp birini ağzına attığında Pam'i durdurmadı bile.

Kapıya doğru aceleyle ilerlerken Miriam omzunun üzerinden son bir kez daha baktı ve Becca'nın bakışlarının ağırlığının hâlâ üzerlerinde olduğunu hissetti. Genç garson pişman görünmüyordu. Aksine, memnun görünüyordu.

Willow Creek gibi bir kasabada herkes skandalları severdi. Ve bu şimdiye kadarkilerin en iyisi olmaya adayıydı.

The Roasted Bean'in dışındaki hava serindi ama Miriam bunu neredeyse hiç hissetmiyordu. İçeriden gelen fısıltıları hâlâ duyabiliyor, kafenin siyah ve altın rengi tentesinin altında dururken bile kasabanın incelemesinin ağırlığını üzerlerinde hissedebiliyordu.

İçeride, grup dışarı çıkmadan önce bile, konuşulmayan, elle tutulur derecede nahoş bir atmosfer vardı. Şüphe.

Genelde sıcak ve rutin bir sığınak olan kafe, Vanessa ve Erica'nın ölümlerinin her ayrıntısını sansasyonel bir şeye dönüştüren bir dedikodu değirmenine dönmüştü.

Geniş cumbalı pencereden Charlotte, masalarda birbirlerine sokulmuş, gözleri birkaç saniyede bir gruplarına doğru kayan ve sonra tekrar uzaklaşan kadınlar gördü. Parmakları gümüş kaşıklarıyla dalgınca oynuyor, çoktan soğumuş kahveyi karıştırıyor, spekülasyonun heyecanından içemeyecek kadar dikkatleri dağılıyordu.

Birkaç yaşlı adam bar boyunca oturmuş, gazete okuyormuş gibi yapıyor ama başlarını konuşmalardan parçalar yakalayacak kadar eğiyorlardı.

Kahve dükkânı her zaman sakın sohbetlerin, küçük kasaba düşüncelerinin ve ara sıra yaşanan okul aile birliği skandallarının yaşandığı bir yer olmuştu.

Ama şimdi?

Bir mahkeme salonuydu. Daha da kötüsü. Herkesin kimin suçlu olduğuna çoktan karar vermiş olduğu bir yerdi.

Ve şimdi onlar, kalan kitap kulübü üyeleri herkesin şüphesinin merkezindeydi.

Charlotte kollarını ovuşturarak izlendiği hissinden kurtulmaya çalıştı.

"Bunu her kim yaptıysa," diye mırıldandı Jilly yanında, sesi yumuşak, perili, "ikisini de iyi tanıyan biri olmalı."

Pam hala pastasını çiğneyerek alay etti.

"Ya da ikisinin de hakkında bir şeyler bildiği biri," dedi Tiffany. "Yani, kabul edelim. Erica'dan önce hep birlikte olduğumuz son seferde... yani hep birlikte olduğumuz son seferde, gömülü sırlar hakkında çok konuştuk."

Jilly notu düşünerek kızardı. Dedektife söylediği yalanı.

Charlotte kaşlarını çattı. "Kitap hakkında konuşuyorduk, Tiff," dedi.

"Yoksa konuşuyor muyduk?" dedi Tiffany. "Ben pek emin değilim."

Dani, "Erica'nın ortalığı kasıp kavuracak bir sır hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?" dedi. "Hepimize bunu söyledi ama hepimize ayrı ayrı söyledi."

"Ama ne?" diye sordu Bee, hâlâ kendine sarılarak. "Ve neden her şeyi açığa vurmak istedi?"

"Çünkü," dedi Tiffany. "Her şeyin dağınık olmasını severdi. Vanessa'nın ne dediğini hatırlıyor musun?"

Miriam ona baktı. Sesinde savunmacı bir ton var mıydı? Bilemiyordu. Tüm bu durumun, arkadaş olduğunu düşündüğü insanları sorgulamasına neden olmasından nefret ediyordu. Ama biri hem Vanessa'ya hem de Erica'ya, evlerine tartışmasız girecek, hayatlarına dokunacak, nefeslerini kesecek kadar yakın olmuştu.

Kişisel bir şeydi. Ve bunu her kim yaptıysa hala dışarıdaydı.

Jilly yutkundu ve hırkasının kollarını düzeltti. "Polisin şimdi hepimizi sorgulayacağını biliyorsun."

Miriam yavaş bir nefes verdi. Jilly'nin bu konuda neden bu kadar endişeli görüldüğünü merak ederek, "Yapmak zorunda kalacaklar," diye onayladı. "Başka seçenekleri yok gibi."

Sözcükler, söylenmemiş gerçeklerin soğuk sonbahar havasında asılı kalması gibi, aralarında ağır ağır oturuyordu.

Sonra keskin bir ses sessizliği bıçak gibi kesti.

"Komik," dedi biri, ses tonundan alaycı bir masumiyet damlıyordu, "hala grup olarak buluşmaya cüret ediyorsunuz."

Charlotte döndü, daha yüzü görmeden midesi bulandı.

Orada, kaldırımında durmuş, kollarını kavuşturmuş, sessiz bir hesaplamayla dudaklarını büzmüş Laurie Pierce duruyordu.

Laurie açıkça çatışma yaratacak biri değildi ama sözlerini silah gibi hissettiren bir tarzı vardı. O öyle bir kadındı ki

Her zaman söylediğinden daha fazlasını bilirdi, fikirlerini durgun bir gölete atılan taşlar gibi sohbete katmak ve dalgaların yayılmasını izlemek için doğru anı bekleyen türden biriydi.

Lacivert yün bir palto giymişti, kısa siyah saçları özenle şekillendirilmişti, keskin mavi gözleri avını düşünen bir avcı gibi onların üzerinde geziniyordu.

Charlotte omuzlarının gerildiğini hissetti.

Jilly, "Öyle değildik," diye söze başladı ama Laurie sözünü bitiremeden onun sözünü kesti. "Göz önünde saklanmak mı?" Laurie başını öne eğdi, alaycı bir merakla

tonda. "Çünkü kesinlikle öyle görünüyor."

Charlotte'un kanı derisinin altında kaynıyordu.

Genellikle içlerinde en sakin olan Miriam, sakin kalmak için çok çaba sarf ediyormuş gibi yavaş bir nefes verdi. "Kahve içmek için buluştuk," dedi dikkatle. "Her Salı öğleden sonra yaptığımız gibi."

Laurie ikna olmuş görünmüyordu. Bakışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde her birinin üzerinde geziniyordu.

"İlginç," diye mırıldandı.

Charlotte midesinde bir şeylerin kıvrıldığını hissetti.

"Bütün kasaba ne diyor biliyor musun?" Laurie devam etti, konuşurken manikürlü tırnaklarını boş boş inceliyordu, sesi çok rahat, çok hesaplıydı. "Bunun rastgele olmadığını. Belki de birileri söylediklerinden daha fazlasını biliyordur. Kurbanlara yakın biri. *Arkadaşları* olduğunu düşündükleri biri."

Charlotte dişlerini sıktı. Bu kadar yeter.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu, sesi amaçlanandan daha keskindi.

Laurie omuz silkti, ceketini hareketle birlikte hafifçe kayd. Sarsılmamıştı. Gergin değildi. Bundan zevk alıyordu.

"Sen söyle," dedi Laurie, sesi yumuşak, bakışları soğuk ve değerlendireciydi.

Charlotte ağzını açıp bir şeyler söylemeye hazırlanırken, kafenin penceresinden bir hareket gözüne çarptı.

Tam zamanında dönüp tezgahın arkasında duran garson Becca'nın onları izlediğini gördü. Genç kadın ilgisini ya da tartışmayı kaydetmek için havaya kaldırdığı telefonunu saklamaya çalışmıyordu bile. Dudakları hafifçe aralanmıştı, kahverengi gözleri heyecandan parlıyordu, sanki bir filmin önündeki gelişmeleri izliyor gibiydi. Bir elinde kahve cezvesi, kaldırımında yaşanan dramın büyüüne kapılmış bir halde donup kalmıştı.

Charlotte hasta hissetti. Çünkü bu artık sadece dedikodu değildi. Bu bir cadı avıydı. Ve onlar da bunun tam ortasındaaydı.

Sessizliğı ilk bozan Miriam'ın sesi oldu.

"Gidelim," diye mırıldandı içinden, bir elini Charlotte'un koluna koyarak. "Şimdi."

Charlotte keskin bir nefes aldı ama bakışlarını Becca'nın hevesli ifadesinden ayırarak başını salladı.

"Onun için endişelenme," dedi Tiffany. "O küçük klibin gün ışığını asla görmemesini sağlayacağım."

Hepsi başka bir şey söylemeden Laurie'den uzaklaştı ve ayakkabılarını kaldırıma vurarak kaldırımında hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

Ama ayrılırken bile Miriam, Laurie'nin bakışlarının ağırlığını hâlâ sırtlarında hissedebiliyordu.

ŞÜPHELİ

Sabah sisi Willow Creek'in üzerinde alçakta asılı duruyor, sokakları soğuk ve ürkütücü bir sessizliğe gömüyordu. Kaldırımlar dün geceki yağmurdan kayganlaşmıştı, havada nemli toprağın ve yolun aşağısındaki fırından yeni çıkmış kahvenin kalıcı kokusu vardı. Normalde Jilly böyle sabahları severdi, yavaş ve huzurlu, bir süreliğine de olsa hayat hâlâ normalmiş gibi davranabileceği sabahları.

Ama artık hiçbir şey normal değildi.

Kasabada başı öne eğik yürüyor, nabızı derisinin altında gümbürdüyor, her adımı bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Willow Creek'te hiçbir zaman öne çıkan biri olmamıştı. O her zaman sadece Jilly'ydi, başarısız kitapçının sahibi olan sessiz kadın, diğer kadınların gösterişli mükemmelliğine hiçbir zaman tam olarak uymayan kadın. Vanessa gibi gösterişli değildi. Erica gibi çekici değildi. Ya da Dani gibi sportif, Tiffany gibi neşeli, Bee gibi kibar ve hatta Pam gibi alaycı değildi.

O her zaman dışarıda kalan, içeriye bakan biri olmuştu. Miriam gibi gözlemci değil ama tam olarak çetenin içinde de değil.

Ama şimdi? Şimdi herkes ona bakıyordu.

Yerel pazarın önünden geçerken gözlerin üzerinde olduğunu, konuşmaların bir saniye geç kesildiğini, insanların o yanından geçerken telefon ekranlarında aniden çok ilginç bir şey bulduklarını hissedebiliyordu.

Sadece paranoya değildi. Onun hakkında fısıldaşıyorlardı. Çünkü artık o bir şüpheliydi.

Söylentiği ilk olarak fırında duymuş.

Kitapçı bile boğucu hissettirdiğinden ve ev de daha iyi olmadığından, girmeyi hazmedebildiği tek yer burasıydı. Tek istediği bir fincan kahve, ellerinin titremesini engelleyecek sıcak bir şeydi.

İçeri adımını attığı anda odadaki değişimi hissetti.

Fırın her zaman kasabanın en sıcak yerlerinden biri olmuştu; havaya yayılan tereyağı ve un kokusu, altın kruvasanlar, tombul yaban mersinli kekler ve narin ahududulu tartlarla kaplı cam vitrinler. İnsanların oyalandığı, sohbet ettiği, dedikodu yaptığı bir yerdi.

Bugün, sıcaklık yok gibiydi. Fırın daha karanlıktı.

İki kadın, Penny Manson ve Rosie Clarke, tezgâhın yanında duruyorlardı, sesleri alçak ve komplocuydu.

Jilly onları yıllar önce Okul Aile Birliği'nde çalışırken tanımıştı; kendisine hiçbir zaman fazla ilgi göstermemiş, her zaman iyi planlanmış yardım etkinlikleri ve tenis maçlarından oluşan kendi dünyalarına dalmış kadınlar bunlar. Dünyayı umursamadan yaşamlarını sürdüren kadınlar. Şanslı kadınlar. Jilly'nin aksine.

Bugün, o kadınlar onun hakkında konuşuyorlardı.

Penny Rosie'ye bir şeyler fısıldamadan önce sahte bir şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Onun içeri girdiğini görmemişlerdi.

Jilly bunu duymadan önce bile hissedebiliyordu.

"O kadar da büyük bir sıçrama değil, değil mi?" Rosie sesini alçaltmaya bile çalışmadan mırıldandı. "Vanessa'nın parası vardı. Hem de çok parası. Ve herkes kitapçının iflas ettiğini biliyor. Görünüşe göre Vanessa'nın pek çok yerden alacağı varmış. Bunlardan biri de atölyedeki Jilly ise hiç şaşırmam."

Jilly'nin midesi bulandı. Parmakları çantasının askısını sıkıca kavradı.

Omzuna vurup bunu yüzüne söylemelerini talep etmek, onlara neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylemek istedi.

Ama en kötüsü yanılmamış olmalarıydı. Vanessa'nın parası vardı. Ve Jilly'nin mali sıkıntıları açık bir sırdı.

Jilly kahvesini beklemedi. Fırının sıcaklığını arkasında bırakarak dışarı çıktı, sokağa adımını attığında soğuk hava yüzüne tokat gibi çarptı.

Kitapçıya döndüğünde Jilly tezgâhın arkasında volta atıyor, zihni daireler çiziyordu.

Polise borçtan bahsetmemişti. Kimseye söylememişti. Ve şimdi, duvarlar üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu.

Titrek bir elini saçlarında gezdirerek kendini dengelemeye çalıştı. Öğrenebilirler miydi? Polis Vanessa'nın banka kayıtlarını inceleyip paranın izini sürebilir miydi?

Vanessa bunu unutmasına kesinlikle izin vermemişti.

"Cömert davrandım ama aptal değilim Jilly."

"Zamanın tükeniyor."

Jilly gözlerini kapattı, nabızı hızla atıyordu.

Ya insanlar parayı öğrenirse? Onun yaptığını düşünürler miydi?

Kitapçı çok sessizdi. Raflar kimsenin satın almadığı kitaplarla doluydu.

Jilly burayı varını yoğunu ortaya koyarak inşa etmiş, Willow Creek'te bir kitapçının ayakta kalabileceğine inanarak ve bunu umarak tüm birikimini buraya aktarmıştı. Ama yaşamıyordu. Ve şimdi, Vanessa'nın gidişiyle, borcu ortaya çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Öfke hâlâ buradaydı. Üzerinde asılı duruyordu. Onu mahvetmek için bekliyordu.

Kitapçının ziline ani sesi Jilly'nin sıçramasına neden oldu. Vücudu kaskatı kesildi, kapı açıldığında nefesi boğazında düğümlendi. Bir polis memuru içeri girdi.

Dedektif Whitaker değil, daha genç, daha keskin, hiçbir şeyi kaçırmayan koyu renk gözleri olan biri. Üniforması özenle ütülenmişti, kemeri telsizinin ve kelepçelerinin ağırlığıyla parlıyordu. Bu işi daha önce binlerce kez yapmış, küçük bir kasaba dükkanına girmiş, kibarca sorular sormuş ve insanların bunların ağırlığı altında kıvranmasını izlemiş birinin bakışlarına sahipti.

"Bayan Lawson," diye selamladı, sesi kibar ama fazla dikkatliydi. Jilly'nin boğazı kurudu. "Evet?"

Küçük bir not defteri çıkarıp çevirerek açtı. "Size Vanessa Caldwell hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Jilly yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Yavaşça başını salladı, kendini düzenli nefes almaya zorladı. Ama parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. O

biliyordu. Neden burada olduklarını çok iyi biliyordu. Ve hâlâ onlara gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi.

Marketin floresan ışıkları tepede hafifçe vızıldıyor, özenle stoklanmış reyonların üzerine donuk bir parıltı yayıyordu. Dükkân taze ekmek ve yer temizleyicisi kokuyordu, sıradan, rutin, güvenli bir şeyin tanıdık kokusu - Willow Creek'te artık hiçbir şeyin güvenli hissettirmemesi dışında.

Ürün reyonu mükemmel bir şekilde düzenlenmiş elmalar, düzgün piramitler halinde istiflenmiş portakallar, sicimle birbirine bağlanmış taze ot demetleriyle ışıldıyordu. Raflar artizan makarna sosları, ithal zeytinyağları ve kimsenin gerçekten ihtiyaç duymadığı ama yine de parası yettiği için satın aldığı organik atıştırmalıklarla kaplıydı.

Kasabanın zenginliği her yerdeydi, burada bir bakkalda bile.

Miriam ve Dani mağazada yan yana ilerliyordu, ikisi de küçük el sepetleri tutuyordu, adımları ürkütücü bir şekilde senkronize olmuştu. Artık hiçbiri yalnız alışveriş yapmıyordu. Erica'dan sonra değil. Vanessa'dan sonra.

Aslında, sessizlik kuralı tüm kasabanın üzerine bir sis gibi çökmüştü, kadınlar eşleşiyor, birbirlerinin arkasını kolluyor, içlerinden biri katil olabilirmiş gibi koridorlardaki yüzleri tarıyorlardı, sanki içlerinden biri sıradaki olabilirmiş gibi.

Konserve sıralarının önünden geçerlerken Miriam Dani'yi dikkatle inceledi, parmakları bir rafın kenarında dalgınca geziniyor, zihni akla yatmayan ayrıntıları gözden geçiriyordu.

Dani, Vanessa'nın ölümünden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Konuştuğunda da adını hiç söylememişti.

Her zaman öyleydi:

"Olay olduğunda."

"Ona olanlardan sonra."

"Biliyorsun, her şey değiştiğinde."

Ama asla Vanessa değil. Asla onun adı değil.

Miriam elinde tarttığı bir torba kahve çekirdeğini inceliyormuş gibi yaptı, gözleri Dani'nin buzdolabının kapağındaki camda yansıyan görüntüsüne kaydı.

Her zamanki canlı ve atletik halinin aksine Dani bitkin görünüyordu. Teni solgundu, saçları yumuşak bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Dalgalar, sanki bütün gün parmaklarını gezdirmiş gibi hafifçe karışmıştı. Giysileri, mavinin sessiz bir tonundaki özel spor kıyafetleri, her zamanki gibi bozulmamıştı, ancak bugün onları giyme şekliyle ilgili bir şey onu daha küçük, daha kırılgan gösterdi.

"Polisin bugün Jilly'nin dükkânında olduğunu gördün mü?" Miriam hafif bir sesle sordu.

Dani başını kaldırmadı. Bir kutu çaya uzandı, papatya çayı, pahalı olanlardan, insanların unutamadıkları bir şey yüzünden uyumaya çalışırken aldıkları türden.

"Duydum," diye mırıldandı Dani. Çayı sepetine yerleştirdi, kolundaki askıyı ayarladı, hareketleri hesaplı ve dikkatliydi. "İnsanlar konuşuyor. Görünüşe göre Vanessa kitapçıya yardım etmesi için ona borç para vermiş. Tiffany, Vanessa'nın ödemesi için ona baskı yaptığını duyduğunu söyledi."

Miriam başını sallayarak onayladı ve kahveyi rafa geri koydu.

"Sence o mu yaptı?" diye sordu göz ucuyla Dani'yi izleyerek.

Dani gerildi, çok az, fark edilmeyecek kadar az.

"Tanrım hayır," dedi çabucak. Sonra, "Bilmiyorum." Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Son zamanlarda alışılmadık derecede ürkek görünüyordu. Ve Vanessa sana karşı bir şeyler hissettiğinde gerçek bir sürtük olabiliyordu."

Miriam kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Dani'nin ses tonunda deneyimlerine dayanarak konuştuğunu gösteren bir şeyler vardı.

Dani hemen cevap vermedi. Köşeyi dönüp manav reyonuna girdi, bir sıra elmayı inceledi, parmakları pürüzsüz kırmızı kabuklarında gezindi ve sonunda birini seçti.

"Bak. Bence Jilly zor günler geçiriyor," dedi Charlotte sonunda. "Ve şimdi insanlar krediyi duydular ve suçlayacak birini arıyorlar."

Miriam bir torba portakalı inceliyormuş gibi yaparak yavaşça iç geçirdi.

"Vanessa'nın bunu hak ettiğini düşünüyormuş gibi konuşuyorsun," dedi, ses tonunu hafif ve dikkatli tutarak.

Dani'nin çenesi gerildi.

"Ben öyle bir şey demedim."

Miriam başını hafifçe eğerek onu izledi. "Öyle değil mi?"

Dani hayal kırıklığı içinde nefes verdi, bir elma daha kaptı ve biraz fazla güç kullanarak sepetine attı.

"Ben sadece," diye duraksadı ve şakağını ovuşturdu. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum, tamam mı?"

Yalancı. Miriam bu sesi biliyordu.

Dani kelimelerini çok dikkatli seçiyordu, sanki bu konuşmayı kafasında çoktan canlandırmış, tam olarak ne söyleyeceğini prova etmiş gibiydi.

Miriam avuçlarının arasında bir portakal yuvarlayarak onu inceledi. "Onun adını hiç söylemiyorsun."

Dani'nin parmakları uzanırken dondu. Miriam'la yüzleşmek için döndü, ifadesi dikkatle nötr, Miriam'ı daha da şüphelendirecek şekilde boştu.

"Ne?" Dani sordu, sesi çok düzgündü.

"Vanessa'nın adını hiç söylemiyorsun," dedi Miriam, onun bakışlarını tutarak. "Her zaman onun etrafında konuşuyorsun."

Dani gözlerine ulaşmayan küçük, sıkı bir kahkaha attı. "Bu çok saçma," dedi.

Ama yine de adını söylemedi.

Miriam portakalı tekrar ekrana bıraktı ve ellerinin tozunu kot pantolonuna sürdü.

Dani'yi dikkatle izleyerek, "Sadece bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum," dedi. "Hepsi bu." Dani bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, bir inkâr, bir mazeret, tereddütü için bir neden. Ama daha söyleyemedi, keskin bir ses sözünü kesti

havada.

"İkiniz de ciddi görünüyorsunuz."

İkisi de döndü ve Miriam sözünün kesilmesinden dolayı küçük bir kızgınlık hissetti.

Koridorun sonuna yakın bir yerde durmuş, elinde pahalı organik atıştırmalıklarla dolu bir sepet tutan Becca'ydı. Garson kız. Kafeyi çok yakından izleyen kişi. Sırf konuşacak ilginç bir şeyler bulabilmek için bu kasabanın dağılmasını bekleyen kişi.

Becca başını hafifçe eğerek ikisine de meraklı ve bilmiş bir gülümseme verdi.

Koyu renk taytlar ve büyük boy bir sweatshirt giymiş, kahverengi saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Ağır bir maskara ve ten rengine göre biraz fazla koyu olan mat bir rujdan oluşan makyajı

Sanki dikkatsizce uygulanmış gibi, sanki daha iyi bir yerde olması gerekirken, ilginç bir şey olur diye yine de buraya gelmiş gibi.

Dani, Miriam'ın yanında gerildi, parmakları sepetinin kayışını sıkıca kavradı.

Becca'nın bakışları aralarında gidip geliyor, dudakları bir sırtımayı zapt etmeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu.

Miriam da ona güvenmiyordu.

Ama şu anda Dani'ye güvenmediği gibi değil - Dani'nin sakladığı bir şey olduğu gibi.

Hayır. Becca farklıydı. Becca açtı. Bunu istiyordu. Skandalı, dramayı, ona her zaman tepeden bakan bir kasabanın çözülmesini istiyordu. Ve şimdi geliyordu. Miriam sabrının taşığını hissetti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Becca?" diye sordu, sesi keskin ve sinirliydi.

Becca hafifçe gülerek ağırlığını tek ayağının üzerine verdi. "Hayır, sadece, insanlar soru soruyor, biliyor musun?" dedi, o hastalıklı tatlı, eğlenen ses tonuyla. "Siz ikinizin bizden daha çok şey bileceğinizi düşündüm."

Dani garsona ters ters baktı. Miriam sıkıca gülümsedi. "Ama biz bilmiyoruz," dedi soğukkanlılıkla.

Becca'nın bakışları son bir kez üzerlerinde gezindi, değerlendirdi, bekledi ve sonunda omuz silkti.

"Eh," dedi arkasını dönerken sırtarak, "sanırım yakında hepimiz öğreneceğiz."

O gittiği anda Dani bir nefes verdi ve omuzları hafifçe çöktü.

Miriam uzun bir süre onu izledi. Dani'nin Vanessa'nın adıyla ilgili soruya nasıl tepki verdiğini görmüştü. Ve Becca'nın bunun nasıl sona ereceğini zaten biliyormuş gibi nasıl gülümsediğini görmüştü.

SCRUTINY ALTINDA

Kapı keskin ve kasıtlı bir şekilde çalındı, Miriam'ın midesinin içgüdüsel olarak gerilmesine neden olan türdendi.

Bunu bekliyordu. Sadece an meselesiydi.

Yavaş bir nefes alarak, sakın bir işbirliği izlenimi vermek için özenle seçtiği zeytin yeşili, ipeksi bluzunun önünü düzeltti ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığı anda, Dedektif Whitaker verandada duruyordu, ifadesi kibar ve okunaksızdı, öğleden sonra güneşi ön basamaklara uzun bir gölge düşürüyordu.

"Bayan Reed," diye selamladı, sesi sabitti, gözleri değerlendiriyordu.

Bundan nefret ediyordu. Onu çoktan içine almış, tepkisini kategorize etmiş, duruşunu, parmaklarının kapının kenarına hafifçe kıvrılışını okumuştı.

"Dedektif," dedi yumuşak bir sesle ve dikkatle ölçülmüş sıkı bir gülümseme sundu. "Bunun sosyal bir görüşme olmadığını varsayıyorum?"

Whitaker gözlerini zorlukla kırıştırdı. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"
Biz mi?

Miriam'ın bakışları onun yanından geçip başka bir memura kaydı; keskin elmacık kemikleri olan ve siyah saçlarını atkuyruğu yapmış genç bir kadın, hemen arkasında duruyordu ve not defteri çoktan elindeydi.

Miriam tereddüt etti, sadece bir saniyeliğine.

Sonra geri adım attı. "Elbette."

Evi her zamanki gibi tertemizdi, kendi titiz doğasının ve kontrol ihtiyacının bir yansımasıydı.

Whitaker ve rozetine göre Dedektif Riley olan genç memur oturma odasında yerlerini aldılar. Oda sıcak ve zarıftı, toprak tonlarında dekore edilmişti, sehpanın üzerinde yanan bir mum usulca titriyordu. Portakal kabuğu rendesi ve vanilya kokuyordu, taze pişmiş bir şeyin belli belirsiz izi hâlâ havadaydı.

Bir katile ait olmayan türden bir evdi.

Ama Miriam görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyordu.

Karşılarındaki sandalyeye yerleşti, bir bacağını diğerinin üzerine attı, vücut dilini açık, nötr ve etkilenmemiş tutmaya dikkat etti.

Whitaker not defterini açtı.

"Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Reed," dedi başını kaldırarak. "Vanessa Caldwell'e ve tabii ki Erica Miller'a olanları bir araya getirmeye çalıştığımızı anladığınızdan eminim ve her ikisiyle de bir kitap kulübünün parçası olduğunuz için size birkaç soru sormak istiyoruz."

Miriam başını salladı, yüz ifadesini eşit tuttu.

"Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi.

Whitaker başını hafifçe eğdi. "Sen ve Vanessa arkadaş mıydınız?" Öyle miydiler? Bu yüklü bir soruydu.

Vanessa birçok şey olmuştu. Bir kitap kulübü üyesi. Bir sosyete. Kontrol ve manipülasyonla büyüyen bir kadın. Ama bir arkadaş?

Miriam ellerini düzgünce kucağında kavuşturdu. "Tanıdıktan biraz daha fazlasıydık," dedi dikkatle. "Kitap kulübü aracılığıyla birlikte zaman geçirdik ama çok yakın olduğumuzu söyleyemem."

Whitaker onu dikkatle izliyor, kalemi not defterinin üzerinde geziniyordu.

Riley notlarını karıştırırken, "Ama kitap kulübü için düzenli olarak onun evine gidiyordunuz," dedi. "Ve o öldürüldükten sonra siz ve diğer kadınlar kahve içmek için tekrar buluştunuz. Bu doğru mu?"

Miriam nabzının yükseldiğini hissetti ama yüzünü sakın ve okunamaz tuttu.

"Birbirimizi kontrol etmek istedik," dedi yumuşak bir sesle. "Erica'yı kaybetmek yeterince sarsıcıydı, bir de Vanessa'yı kaybetmek hepimizi sarstı."

Whitaker başını salladı ama Miriam onun duruşundaki ince değişimi, bakışlarındaki hafif daralmayı, kaleminin not defterinin kenarına bir kez vuruşunu fark etti.

"Vanessa'ya zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?" diye sordu.

Miriam durakladı. Bu soruya pek çok şekilde cevap verebilirdi.

Vanessa'nın düşmanları var mıydı? Kesinlikle vardı. Ama isim vermek, fikir sunmak tehlikeliydi. Onun yerine, mümkün olan en güvenli cevabı verdi.

"Vanessa'nın, diyelim ki... güçlü fikirleri vardı," dedi başını eğerek. "Nezaketiyle tanınan biri değildi. Ama cinayet? Bu tamamen başka bir şey."

Whitaker başıyla onayladı ve bir şeyler karaladı.

Miriam'ın elleri pantolonunun kumaşına doğru hafifçe kıvrıldı. Onların ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Merak etmiş gibi yaparak hafifçe öne doğru eğildi. "Dedektif," dedi hafifçe, "haddimi aşmak istemem ama herhangi bir ipucunuz var mı? Sanırım bir şey arıyor olmasaydınız burada olmazdınız. belirli bir şey."

Whitaker'ın ağzı hafifçe seğirdi, tam olarak sırtımadı ama yakındı.

"Şaşırsınız," dedi. "İnsanların farkında olmadan bir şeyleri açığa vurmak gibi bir huyu vardır."

Miriam onun bakışlarının ağırlığını hissetti, midesi bulandı. Gülümsedi ama kendini gergin ve yanlış hissetti. "Sanırım öyle."

Söylenmemiş kelimelerle dolu bir sessizlik oldu. Sonra Riley not defterini kapatıp Whitaker'a baktı. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Whitaker başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "İ ş b i r l i ğ i n i z için teşekkür ederiz, Bayan. Reed."

Miriam da ayağa kalktı, onları kapıya doğru götürürken hareketlerini yumuşak ve kontrollü tuttu. Ama Whitaker verandaya adımını atar atmaz, gözleri keskin bir şekilde geri döndü.

"Oh, bir şey daha var," dedi rahatça. "Vanessa'nın öldürüldüğü gece neredeydin?"

Miriam'ın nefesi kesildi. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra gülümsedi. "Evde," dedi basitçe. "Yalnız."

"İzninizle Bay Reed nerede?" Whitaker sordu.

"Geçen bahar öldü. Kanserden." Miriam açıkça söyledi.

Whitaker onun bakışlarını gereğinden uzun bir süre tuttu. Sonra başını salladı.

"İyi geceler, Bayan Reed."

Miriam onları yolcu ettikten sonra mutfaktan g e ç e r e k salonuna döndü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Her zaman sessiz bir gözlemci olmuştu, kenar mahallelerde rahattı, izliyor, özömsüyordu. Ama bir zamanlar kendi hikayesinin merkezinde yer almıştı, nadiren okunan bir kitabın sayfaları arasına saklanmış eski bir fotoğraf gibi özenle koruduğı bir bölüm.

Arthur'la yüksek lisans okulunda tanışmıştı. Çalışkan ve içine kapanık Miriam, çoğı akşamını üniversite kütüphanesindeki tarih kitapları yığınları arasında kaybolmuş, ılık kahvesini yudumlayarak ve titiz notlar karalayarak geçiriyordu. Çekici ve görmezden gelinmesi imkânsız olan Arthur ise edebiyat okuyordu ama zamanının çoğunu kampüs koridorlarında dolaşarak, ilgilenmek isteyen herkesle sohbet ederek geçiriyor gibiydi.

Yolları en klişe koşullarda kesişmişti: Miriam yanlışlıkla Arthur'un masasının üzerine bir yığın kitap devirmiş, notları yere saçılmıştı. Arthur sinirlenmek yerine gülmüştü, gözleri eğlenceyle parlıyordu ve Miriam notlarının her sayfasını toplamasına yardım ederken, özür olarak ona bir akşam yemeğı borçlu olduğunda ısrar etmişti.

Miriam'ın hatırlayabildiğı kadarıyla ilk kez kendini tutmadan gerçekten gülömsüyordu. Arthur'un insanları silahsızlandıran, giydiklerini bile fark etmedikleri katmanları soyan bir yolu vardı. Onunla birlikte Miriam kendini daha açık konuşurken, daha özgürce gülerken, mümkün olduğunu hiç düşünmediğı kadar canlı yaşarken buldu. İki yıl sonra, bir avuç yakın arkadaş ve ailenin katıldığı sessiz bir törenle evlendiler. Miriam annesinin incilerini takmış, Arthur da el yazısıyla yazdığı bir şiiri buketinin içine sıkıştırmıştı.

Arthur'la hayat, onun mizahı, merakı ve sınırsız iyimserliğiyle noktalanın sonsuz bir sohbeti. Nadiren de olsa tartışmaları bile kahkahalarla ya da nazik sataşmalarla son bulurdu. Akli, kararlılığı ve rahatsız edici olsa bile gerçeğı olan sarsılmaz bağlılığı için ona hayrandı. Miriam da ona, olmadığı her şey için, açık sözlü, sıcak, sonsuz maceraperest olduğü için hayrandı.

Ama her zaman kayıtsız olan kader araya girdi.

Kanser, özenle kurdukları dünyalarına acımasız bir saldırı olarak, törensiz bir şekilde geldi. Arthur her şeyle yüzleştığı gibi bununla da yüzleştı; mizah, meydan okuma ve Miriam'ın kalbini paramparça eden sessiz bir cesaretle. Miriam onun bakıcısı oldu, hastane randevularını ders programıyla dengeledi ve iradesinin gücüyle kendini bir arada tuttu.

Arthur iki yıl boyunca mücadele etti, tedaviler boyunca gülömsedi, hemşirelerle şakalaştı, acı maskelenemeyecek kadar arttığında Miriam'ın elini sıkıca tuttu. Sonuna kadar onun için güçlüydü, hatta vücudu

Umut sessizce kayıp gittiğinde bile, çok geç olana kadar fark edilmeden ona ihanet etti.

Onun ölümü Miriam'ın içinde bir boşluk açmıştı; bu boşluğu rutin, disiplin, tarih derslerinin ve özenle koruduğu evinin rahatlatıcı aşinalığıyla dolduruyordu. Kederi sessiz, kontrollü, kimseyle paylaşmadığı özel bir acıya dönüştü. Artık yalnızdı, Arthur'un kahkahalarının nazik yankısı sonsuza dek soluyor, varlığının gölgesi sürekli ama sessiz bir yoldaş oluyordu.

Emekli olduğundan beri bu durum daha da kötüleşmişti. Artık onu ayakta tutan tek şey kitap kulübüydü. Ama bu cinayetlerle ilgili bir şey, içinde yeni bir bağlılık duygusu uyandırıyor.

Hâlâ sessiz bir gözlemciydi, şimdi sırları daha derinlere gömülmüştü, Arthur'u kaybetmesi asla paylaşmak istemediği bir hikâyenin sessiz bir bölümüydü.

Koltuğuna oturmuş, şarabını yudumluyor ve dedektiflerle yaptığı konuşmayı gözden geçiriyordu.

Ziyaret tam da beklediği gibi geçmişti; sorular, dikkatle dürtmeler, Whitaker'ın onu biraz fazla uzun süre izlemesi.

Her şeye doğru cevap vermişti. Hikayesini temiz, belirsiz ve dokunulmaz tutmuştu. Ama Whitaker'ın ona güvenmediğinden hiç şüphesi yoktu. Peki ya şimdi? Çok ama çok dikkatli olmaktan başka çaresi yoktu.

Kapıya doğru döndü, omuzlarını yuvarladı, nabızı hala tam olarak sabit değildi. Soğukkanlılığını korumakta her zaman iyi olmuştu ama bu gece bıçak sırtında yürüyormuş gibi hissetmişti.

Mutfağa geri döndü ve tam şarap şişesine uzanıyordu ki arka kapının çalgınca çalındığını duydu. Miriam dondu kaldı.

Uzun bir saniye boyunca hareket etmedi, nefes almadı. Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle, daha acil.

Bardağı dikkatle yere bıraktı ve ayakkabıları parke zemine yumuşak bir şekilde basarak evin arka tarafına doğru ilerledi. Perdeyi Jilly'yi görebileceği kadar kenara çekti.

Küçük arka verandada duruyordu, yüzü solgun, gözleri geniş ve vahşi, paltosu panik içinde buraya koşmuş gibi sıkıca sarılmıştı.

Miriam kapıyı açmadan önce bir an tereddüt etti.

Jilly kapı açılır açılmaz onu iterek içeri girdi, nefesi hızlı, sık patlamalar halinde geliyordu.

Miriam kaşlarını çatarak kapıyı arkasından kapattı. "Jilly?"

"Ben yapmadım!" Jilly ağzından kaçırdı, sesi keskindi, kırılmıştı, sanki kelimeler boğazından koparılmış gibiydi.

Miriam ona baktı.

Jilly bir elini karmakarışık saçlarında gezdiriyor, sarsak hareketlerle mutfakta volta atıyordu, tüm vücudu çok gergindi, çok sıkı sarılmıştı, tıpkı kopmayı bekleyen bir keman teli gibi.

"Yemin ederim," diye boğuk bir sesle konuştu, "Ben, ben asla..."

Miriam onu dikkatle izledi, ifadesi okunamıyordu. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Jilly dondu kaldı, ona doğru döndü, gözleri Miriam'ın yüzünde bir şey arıyordu, güvence, bağışlanma, herhangi bir şey.

"Ama benim yaptığımı düşünüyorlar," diye fısıldadı. "Bütün kasaba öyle düşünüyor. Ve polis, Miriam, bugün dükkânıma geldiler. Bir nedenim olduğunu düşünüyorlar. Para yüzünden olduğunu düşünüyorlar..."

Kendini durdurdu, çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi gözleri büyüdü.

Miriam başını hafifçe eğdi, dudakları küçük, bilgili bir şeye doğru kıvrıldı.

Yani. Vanessa'nın ona borç para verdiği söylentisi doğruymuş. Bu çok şeyi açıklıyor.

Jilly başını sallayarak, "Onu ben öldürmedim," diye ısrar etti, sesi çatlıyordu. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Miriam uzun süre onu izledi, çok uzun süre. Jilly'nin elleri titriyor, yüzü solmuş, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Korkmuştu. Gerçekten korkmuştu. Ve yine de.

Miriam insanlarla yeterince vakit geçirmiş, onları izlemiş, öğrenmiş, incelemiş ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Belki Jilly masumdu. Ya da belki çok iyi bir yalancıydı.

Miriam yavaşça öne doğru bir adım attı ve daha önce yere bıraktığı yarısı boş şarap şişesine uzandı. İkisine de birer kadeh doldurdu, sakın, kontrollü ve karşısındaki çözülmekte olan kadından hiç etkilenmemişti.

"Nefes almalısın," dedi sonunda, sesi yumuşak ve sessizdi. Bir bardağı Jilly'ye doğru uzattı, Jilly tereddüt ettikten sonra titreyen parmaklarıyla bardağı kaptı.

Jilly yarısını tek seferde yuttu.

Miriam tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Polis," dedi dikkatle, Jilly'nin tepkisini izleyerek. "Gerçekten senin yaptığının mı düşünüyorlar?"

yoksa sadece cevap mı arıyorlar?"

Jilly sertçe yutkundu ve bardağı yere bıraktı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bana Vanessa hakkında sorular sorup durdular. Yakın olup olmadığımızı. Özel hayatı hakkında bir şey bilip bilmediğimi. Ona zarar vermek isteyen birini tanıyıp tanımadığımı."

Miriam kaşlarını kaldırdı. "Peki sen ne dedin?" Jilly titrek bir elini yüzünde gezdirerek nefes verdi.

"Gerçeği," diye mırıldandı. "Hiçbir şey bilmediğimi." Başka bir yalan mı? Miriam kendi şarabından yavaşça bir yudum aldı.

"Onlara paradan bahsetmiyorsun." Jilly irkildi.

"Sana borç para vermişti, değil mi?"

Jilly uzaklara baktı, dudaklarını sertçe ısırdı, elleri sanki tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacı varmış gibi tezgahın kenarını kavradı.

Miriam midesine soğuk bir şeyin yerleştiğini hissetti.

"Jilly," dedi, sesi yumuşaktı ama ciddiyetle yüklüydü. "Neden buradasın?"

Jilly'nin nefesi kesildi ve bir an için oda sessizliğe gömüldü.

Jilly ona baktı, gerçekten baktı ve Miriam onun gözlerinde bir şeyin parladığını gördü, belirsizlik, korku, tereddüt. Birden Miriam, Jilly'nin iftiraya uğramaktan korkup korkmadığını merak etti. Yoksa ortaya çıkmaktan mı korkuyordu?

Miriam bardağını bırakıp yaklaştı ve Jilly'nin bu hareket karşısında hafifçe titreyen nefesini izledi.

"Bekle. Benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?" Miriam sordu. "Bu yüzden mi geldin? Beni suçlayarak adını temize çıkarmak istiyorsun."

Jilly hemen cevap vermedi. Peki ya bu? Bu çok ilginçti.

Miriam sessizliğin uzamasına izin verdi, onu izledi, gerginliğin ikisinin de boğazını sıkan bir ilmik gibi yerleşmesine izin verdi.

Sonra Jilly başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, istemiyorum." Ama Miriam ikna olmamıştı. Hem de hiç.

Yavaşça geri adım atarak şarap kadehini bir kez daha kaldırdı, gözleri Jilly'nin yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Bence eve gitmelisin," dedi yumuşak bir sesle.

Jilly tereddüt etti, sanki başka bir şey söylemek ister gibiydi, ama sonunda başını sıkıca salladı.

Paltosunu kaptı, hareketleri çok sarsıntılı, çok aceleciydi ve Miriam onun korktuğunu biliyordu. Bir şeyler sakladığını biliyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Jilly giderken.

Ve kapı kapanıp Miriam'ı mutfakta bir kez daha yalnız bıraktığında, yavaşça iç geçirdi.

Son birkaç günü Jilly'yi, onun yalanlarını ve söylemediklerini merak ederek geçirmişti.

Ama şimdi? Şimdi, farklı bir sorusu vardı.

Jilly gerçekten de bunu yapanın kendisi olduğunu mu düşünüyordu? Miriam kendi kendine hafifçe gülümseyerek şarap bardağını tezgâha doğru yavaş daireler çizerek çevirdi. Belki de öyle düşünmesine izin vermeliydi. Sadece kısa bir süre için. Soruşturma sadece kasabayı değil, kitap kulübündeki kadınları da değiştirmişti.

Uykuları kesik kesik geliyor, fısıltılar market koridorlarında onları takip ediyor ve kendi evlerinde bile sinsi bir paranoya duygusu yaşıyorlardı.

Polis tutuklama yapmamıştı. Bir şüphelinin adını bile vermemişlerdi. Ama kitap kulübü içlerinden birinin bir şey sakladığını biliyordu.

Dani her zaman bir sabah insanı olmuştu. Erkenden uyanır, koşuya çıkar ve kocası Clint her zamanki yarı uykulu haliyle merdivenlerden inmeden önce ailesi için kahvaltı hazırlardı.

Artık sabahlarını tavana bakarak güneşin doğmasını bekleyerek geçiriyordu.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar yeniydi, pahalı fondötenlerin altına gizlenmişti. Koşuları amaçsız yürüyüşlere dönüşmüş, her zamanki yüksek enerjisinin yerini göğsünde ağır, batan bir his almıştı.

Kahvaltıda Clint onu yeni bir dikkatle izledi.

"Yemek yemiyorsun," dedi bir sabah, tabağındaki dokunulmamış tostı incelerken.

Dani zorla gülümseyerek kahvesini dudaklarına götürdü. "Ben iyiyim."

Clint ikna olmuş görünmüyordu. "O zamandan beri kendinde değilsin..."

Kısa bir süre durdu ve başını salladı. "Her şey olduğundan beri."

Dani'nin fincanı tutuşu sıkılaştı.

"Sanırım biraz tuhaf davranmaya hakkım var, öyle değil mi?" dedi hafifçe, ama sesi istediği kadar düzgün değildi.

Clint yüzünü ovuşturarak nefes verdi. "Çocuklar da fark etti."

Dani dondu kaldı.

"Onlar dedi sen daha sessiz daha Her zamanki gibi.
Dikkatim dağıldı." Clint'in sesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Ona çıkışmak istedi. Onu kendisini hiç tanımamakla suçlamak istedi. Ama bunun yerine, her zaman yaptığı gibi, son derece sakın bir şekilde gülümsedi.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı.

Ama kahveden bir yudum daha aldığı anda, acı tadın sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadığını fark etti.

Jilly her zaman kitapçada huzur bulmuştu. Eski kâğıt kokusu. Döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısı. Ellerindeki kitapların ağırlığı.

Şimdi farklı hissediyordum.

Ön kapının zili çok yüksek sesle çalınca irkildi. Müşteriler tezgâhın yanında çok uzun süre oyalandılar ve Erica'nın ölümünü sorduklarında sesini sabit tutmakta zorlandı.

En kötüsü de geceleri kapanmasıydı. Kilitleri iki kez kontrol etti. Sonra tekrar kontrol etti.

Bir gece, soğuk bir korku göğsünü kavradığında evin yolunu yarılamıştı, arka kapıyı kilitlememişti.

Geri döndü ve dönüş yolu boyunca elleri direksiyona titredi.

Oraya vardığında kapı kilitliydi. Bunca zamandır kilitliydi. Ama Jilly hâlâ orada durmuş, kalbi küt küt atıyor, sokak lambalarının loş ışığında kitapçıya bakıyordu.

Sığınağı artık güvenli değildi. Hiçbir şey değildi.

Bu sırada Miriam'la yaptığı konuşma kafasında dönüp duruyordu. Miriam'ın katil olduğunu düşünmüyordu. Neden böyle düşünsündü ki? Ama o zaman Miriam neden böyle bir sonuca varmıştı?

Saklayacak bir şeyi mi vardı? Ve Vanessa'nın kredisini nereden biliyordu? Vanessa ona söylemiş miydi? Yoksa sadece Miriam her şeyi gördüğü için miydi? Her şeyi biliyordu.

Kafasında bir sürü soru dönüp duruyordu. Bitkin düşmüştü. Sinirleri paramparça olmuştu. Sadece tüm bunların bitmesini istiyordu.

Hafta sonu geldiğinde kasaba tanınmayacak kadar değişmişti. Kahve dükkanı o kadar kalabalık değildi. Şehir kulübü alışılmadık derecede sessizdi. Ve bir araba geri teptiğinde Ana Caddesinde, biri aslında çığlık attı.

İnsanlar gergindi.

Kitap kulübü de dağılmıştı. Çünkü artık sadece keder değildi. Paranoiyaydı. Ve kimse kime güveneceğini bilmiyordu.

DAİRE

Miriam'ın oturma odasındaki hava konuşulmayan bir şeyle doluydu, duvarlara yapışan, boğazlarına yapışan görünmez bir el gibi etraflarını saran bir şey.

Kitap kulübünün geri kalan kadınları, Charlotte, Jilly ve Miriam, Dani, Tiffany ve Pam, gevşek bir daire şeklinde oturuyorlardı. Bee son dakikada kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissetmediğini söyleyerek gelmekten vazgeçmişti.

Hiçbiri rahat değildi. Sadece oturma düzeni bile çok şey anlatıyordu.

Charlotte bir koltuğun kenarına tünemişti, duruşu sertti, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. Jilly kanepede oturmuş, parmaklarını dumanı tüten bir fincan çaya sarmış, parmak eklemleri seramiğe karşı bembeyaz olmuştu.

Ev sahibi Miriam, her zamanki gibi elinde şarap kadehi, bacak bacak üstüne atmış, ifadesi okunmaz bir halde duruyordu.

Tiffany arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı, duruşunda zoraki bir can sıkıntısı vardı ama gözleri keskindi, tarıyor, özüksüyordu. Tiffany'nin Vanessa'nın evinin dışından yüklediği bir gönderi yüzünden Dani'yle anlaşmazlığa düştükten sonra gelmekte isteksiz davranmıştı.

Pam, Dani'nin yanındaki kanepeye sıkışmış ve ona Tupperware kutusundan bir kurabiye ikram etmişti. Dışarıda bir fırtına toplanmış, rüzgâr pencerelere baskı yapıyor, odayı kuşatma altındaymış gibi hissettiriyordu.

Ortam gergindi. Artık kimse birbirine güvenmiyordu. Hepsı mecburiyetten gelmişti ama aslında kimse burada olmak istemiyordu.

Şimdi olmaz. Erica boğulmuşken olmaz. Vanessa kendi yatağında öldürölmüşken olmaz. Sıradakinin kim olacağını görmek için beklerken olmaz.

Sessizliğı ilk bozan Charlotte oldu, boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Buluşmayı kesmeliyiz," dedi açık açık.

Jilly başını kaldırdı. "Ne?"

Charlotte şakaklarını ovuşturarak nefes verdi. Yorgun görünüyordu. "Bu çok saçma, değil mi? Bu artık bir kitap kulübü değil," dedi başını sallayarak. "Bu bir..." Durdu, doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu.

"Duramayız," diye alay etti Jilly, elindeki fincanı biraz fazla güç kullanarak yere bırakırken. "Katil de tam olarak bunu isterdi."

Charlotte'un gözleri hafifçe kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki," dedi Jilly öne doğru eğilerek. "Birlikte hareket edersek hepimiz daha güvende oluruz."

Dani kuru bir kahkaha atarak saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Öyle miyiz?" Pam'in bakışları ona kaydı. "Bu da ne demek şimdi?"

Dani sıırttı. "Oh, hadi ama. Hepimiz bunu düşünöyoruz. Ya içimizden biri Bu mu?"

Pam yüksek sesle güldü. "Gerçekten ikimizden birinin sorumlu olduğunu mu düşünöyorsun?"

Oda hareketsiz kaldı. Rüzgâr pencereleri tıkırdattı, en hafif gıcırta Tiffany rahatsız bir şekilde kıpırdanırken eski evin yerleşimi sessizliğı dolduruyordu. Miriam başını hafifçe eğmiş, konuşmaları ilgiyle izliyordu.

Jilly'nin çenesi gerildi. "Sence bizden biri mi yaptı?"

Dani omuz silkti, sıradan kayıtsızlığı sinir bozucuydu. "Ama ben değildim," dedi. "Ve gerçekçi olalım, Vanessa'yı öldüren her kimse, evine girmesine izin verdiği biriydi. Açıkça güvendiğı biri. Herhangi biriniz de olabilirdiniz."

Jilly kucağında sinirli sinirli kıpırdayan ellerine baktı.

Dani söylenmeye devam etti. "Ve sanki hiçbirimizin Vanessa'nın sessiz kalmasını istemek için bir nedeni yokmuş gibi. Ya da Erica'nın, bu konuda."

Pam yarı başını salladı. "Haklı olduğı bir nokta var," dedi. "Ama ölmelerini istemek biraz abartı olur. Yani benim için öyle. Çok fazla çaba!"

Miriam şarabından yavaşça bir yudum aldı, bakışları hepsinin arasında gidip geliyordu. "Dani," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer gerçekten bu odadaki birinin katil olduğunu düşünöyorsan, buraya neden geldin?"

Dani sıırttı. "Biraz Tiffany gibi, gerçekten. Ben sadece gösteri için buradayım."

Tiffany itiraz etmek üzereydi ki, Jilly yumrukları iki yanında sıkılı halde sandalyesinden fırladı. "Bunun eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun?"

Dani dramatik bir şekilde iç çekti. "Sakin ol, Jilly. Sadece diyorum ki, eğer hepiniz buluşmaya devam etmek istiyorsanız, devam edin. Ama bir dahaki sefere sayımız azalırsa şaşırmayın. Hatta bundan sonra arkamı kollayacağımdan emin olabilirsiniz."

Charlotte başını sallayarak sertçe nefes verdi. "Bu çılgınlık."

"Hayır," dedi Jilly, sesi sert ve kesindi. "Asıl delilik normale dönebileceğimizi düşünmek. Buluşmayı bırakıp bu korkunç gerçekliğin ortadan kalkmasını umabiliriz."

Charlotte son derece rahatsız görünüyor, oturduğu yerde kıpırdanıyordu. Miriam hiçbir şey söylemeden sadece izledi. Tiffany telefonunda bir şeyler yazıyordu. Pam ise Jilly'nin ani patlaması karşısında şaşkınlıktan ağzı açık oturuyordu. Miriam onun sudan çıkmış balığa benzediğini düşündü.

Dani eğlenerek, sanki bu çok keyif aldığı bir reality şovmuş gibi suyundan yudumladı.

"Belki de durmalıyız," diye tekrar ısrar etti Charlotte. "Sadece kısa bir süre için."

Jilly başını salladı ve oturdu.

Dışarıdaki fırtına giderek şiddetleniyor, ağaçların dalları duvarlara uzun, ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Kimse konuşmadı.

İlk kez, bu işte hep birlikte mi olduklarını yoksa içlerinden birinin bir sonraki saldırıyı mı beklediğini anlamak imkânsızdı.

Uzaklarda gök gürledi, uğursuz, alçak, yuvarlanan bir ses. Dışarıdaki rüzgâr hızlanmış, pencereleri tıkırdatıyor, eski evi sanki dinliyormuş gibi gıcırdatıyordu.

İçerideki gerginlik neredeyse boğucu bir hal almıştı. Kimse konuşmuyordu ama Dani'nin suçlaması hepsinin zihninde dönüp duruyordu.

Miriam tek bir tırnağını şarap kadehinin sapına vurarak bakışlarını odadaki kadınların üzerinde gezdirdi. Jilly, çok gergin, çok savunmacı. Charlotte, bitkin, hiçbirinin gözlerinin içine bakmak istemiyordu. Dani, sırtıyor, birinin çatlamasını bekliyormuş gibi izliyordu. Tiffany, kasıtlı olarak ilgisiz ve telefonuyla uğraşıyor. Pam, rahat görünmek için elinden geleni yapıyor.

Dani içlerinden birinin katil ve yalancı olabileceğine dair korkularını dile getirdiğine göre, Miriam ilk kez meselenin sadece iki kadını kimin öldürdüğünden ziyade, onların ölümünden kimin fayda sağladığıyla ilgili olup olmadığını merak etti. Sessizliği ilk bozan Miriam oldu.

"Ya," dedi dikkatle, "bizden biri olmasaydı. Ama ikisini de tanıyan başka biri."

Charlotte şakağını ovuşturdu. "Kim gibi."

"Kocalarından biri gibi mi?"

Jilly ona bir bakış fırlattı. "Ama Brad Erica'nın üzerine titrerdi. Sarhoşken yaptığı taşkınlıklardan sonra her zaman parçaları toplardı. Ayrıca, Vanessa'yı tanıyor muydu ki?"

Dani kaşlarını kaldırdı. "Nereden bilebiliriz ki? Hiçbirimizin bilmediği bir kaçamak yapıyor olabilirler."

Charlotte boğazını temizledi ama bir şey söylemedi.

Pam tekrar başını salladı. "Bu, son kitap kulübünde Vanessa ve Erica arasındaki çekişmeyi anlamlandırabilir."

Tiffany başını eğerek telefonundan başını kaldırdı. "İki kocadan Simon'ın bir ilişkisi olma ihtimali kesinlikle daha yüksek."

Charlotte ayağa kalktı. Tekrar yerine oturdu. "Simon değildi, bundan eminim. O Vanessa'ya asla zarar vermez. Gerçi Tanrı biliyor ya, onu yeterince incitti."

Miriam gözlerini kıstı. Charlotte'un yorumu garip bir şekilde Vanessa'nın kocasını savunuyor gibiydi. Bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Öne doğru eğildi ve şarap kadehini dikkatle yerine koydu. "Kendimize kimin yararına olduğunu sormamız gerekiyor?" diye sordu.

Soru havada asılı kaldı.

Charlotte başını salladı. "Bunun bununla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şey kazanmak mı?"

"Cinayet çoğu zaman öyledir, değil mi?" Miriam sakın bir sesle konuştu. "Para, aşk ya da sessizlik. Bunlar sizin üç büyük motivasyon kaynağınız."

Jilly sertçe nefes verdi. "Erica'nın parası yoktu."

Tiffany sırttı. "Hayır, ama Vanessa yaptı. Şehirde birkaç kredi işine girdiğine dair söylentiler duydum. Belki de onları aramak biraz ağır geliyordu."

Miriam, Jilly'nin gözlerindeki panik titreşimini fark etti ama Jilly hemen toparlandı ve kollarını kendine doladı.

"Ne olmuş yani? Sence biri Vanessa'yı para için mi öldürdü?"

"Sen söyle," dedi Tiffany sertçe.

"İnsanlar daha azı için öldürdüler," diye mırıldandı Miriam.

Dani sırttı. "Tamam, Vanessa'nın parasını bir an için unutam. Hadi oynayalım. Erica'nın ölümü kimin işine yarar?"

Pam başını çevirdi ve pencere camından akan yağmura baktı. "İkisinin de ölmüş olmasından çıkar sağlayın biri olmalı," diye mırıldandı.

Miriam başını salladı. "Ya Simon Vanessa'nın borç para verdiğini bilmiyorsa. Ya gizlice zor durumdaysalar ve o bunu öğrendiyse. Elbette kızardı ama Vanessa ölmüş olsaydı hayat sigortasını alırdı, değil mi?"

"Ya Erica?" Tiffany sordu.

"Bir şeyler biliyordun," diye yanıtladı Miriam. "Bir şeyler bilmekten hoşlanırdı. Ve hepimize öyle ya da böyle, açıklamak üzere olduğu büyük bir sırrı olduğunu söylerdi."

Dani manikürlü tırnağını dizine vurdu. "Yani Erica, Vanessa ve Simon hakkında bir şeyler biliyorsa ve bu bilgiyi onlara karşı kullandıysa..."

Charlotte ürperdi. "Şantaj." Jilly

yutkundu. "Belki." Sessizlik.

Miriam tekrar Charlotte'a döndü ve onu dikkatle izledi. "Vanessa'yı en iyi sen tanırdın. Sana bir şey söylemediğinden emin misin?"

Charlotte acı bir kahkaha attı. "Belli ki onu sandığınız kadar iyi tanıımıyordum. Borçları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da herhangi bir ilişkisi."

"Yine de," diye bastırdı Miriam, "sırları olup olmadığını bilecek kadar yakındınız."

Charlotte ellerini kot pantolonunun üzerinde ovuşturarak iç çekti. "Kontrolcüydü. Her şeyin belli bir şekilde olmasını isterdi. Ama sırlar?" Tereddüt etti. "Ona şantaj yapmaya çalışan herkesi yok ederdi. Birinin onu böyle kontrol etmesine izin vermezdi."

Dani başını öne eğdi. "Sır o kadar kötü değilse tabii. Yani, hepimizin saklamayı tercih ettiği bir şeyler vardır."

Jilly koltuğunda kaydı. Miriam hemen anladı.

"Jilly," dedi yumuşak bir sesle. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Jilly başını kaldırdı. Gözleri geniş ve savunmacıydı. "Hayır!" Dani sırıttı. "Sinirlerine dokunduk, değil mi?"

Miriam sadece onu izledi. Jilly çöküyordu. Bir şeyler saklıyordu.

Miriam arkasına yaslandı ve şarap kadehinden bir yudum aldı. "İşte geldiğimiz nokta," dedi, sesi hafif ama kararlıydı. "Vanessa'nın parası vardı. Erica'nın sırları vardı. Birileri ikisinin de ölümünden fayda sağladı. Ve bu her kimse

kişi," diyerek bardağını dikkatlice yere bıraktı. "Muhtemelen işleri henüz bitmemiştir."

Dışarıdaki fırtına devam ediyor, sessizliği bastırıyordu. Kimse tartışmadı. Çünkü hepsi onun haklı olduğunu biliyordu.

DEDIKODU FABRIKASI

Charlotte masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarının parlayan ekranına bakıyordu, imleç bir alay gibi yanıp sönüyordu. Sil. Sil. Her şeyi temizle.

Parmakları klavyenin üzerinde geziniyor, hafifçe titriyordu, korkudan değil, tam olarak değil, daha soğuk ve daha hesaplı bir şeyden. Kendini koruma.

Bunu yapabilirdi. Her eski e-postayı, her mesajı, şimdi patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi hissettiği her aptalca, düşüncesizce yazılmış mesajı silebilirdi. Ama yine de elleri donup kalmıştı.

Yansıması karanlık pencereden ona bakıyordu, ekranın zayıf parıltısı yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Normalde şık ve biçimli olan saçları omuzlarına dağınık ve düzensiz bir şekilde dökülmüştü ve gözlerinin altında daha önce olmayan belli belirsiz gölgeler vardı.

Çözülüyordu. Charlotte çözülen bir kadın değildi. Hiçbir zaman olmadı.

Kendini çok dikkatli bir şekilde inşa etmiş, insanların saygı duyduğu, hayranlık duyduğu, hatta belki biraz korktuğu bir kadın olmak için yıllarını harcamıştı. Vanessa'dan korktukları gibi değil, ama yine de. Peki ya şimdi?

Şimdi loş evindeki ofisinde oturmuş, hayatının ona musallat olabilecek, onu mahvedebilecek kısımlarını silip silmemeyi tartışıyordu.

Charlotte tüm hayatını sıfırdan yukarı tırmanarak geçirmişti.

İnsanlar artık onu görüyordu, cilalı dış görünüşü, rafine zevki, Willow Creek'te özenle işlenmiş hayatı, ama nerede olduğunu bilmiyorlardı.

gelmişti.

Soyulmuş duvar kâğıtları ve ince duvarları olan, annesinin geceleri ağladığını duyabildiği, kapılarının altından geçen tahliye tebligatlarının sesinden korkmaya başladığı daireyi bilmiyorlardı.

Kışın kalorifer faturası ödenmediği için üşüyerek uyanmanın ya da evde yeterince yemek olmadığı için okulda aç değilmiş gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

Annesi elinden gelenin en iyisini yapmıştı, Charlotte bunu biliyordu. Ama her şeyini kaybetmiş, genç yaşta evlenmiş, çok sevmiş ve kocası daha parlak, daha zengin, daha kolay kontrol edilebilir birini bulunca terk edilmiş bir kadın tarafından büyütölmek Charlotte'un bir şeyi çok erken fark etmesini sağlamıştı.

Aşk bir zayıflıktı. Para gücü.

Bunu tam olarak anlayacak yaşa gelmeden önce kendi kendine bir yemin etmişti. Asla annesi gibi olmayacaktı. İstikrar için asla başkasına bağımlı olmayacaktı.

Mükemmel bir hayatı, mükemmel bir evi, mükemmel bir ailesi olan, kimsenin acımadığı, kimsenin terk etmediği türden bir kadın olacaktı.

Bu yüzden herkesten çok çalıştı.

Her sınıfın en iyisiydi, bursları kazanan, üniversitede üç işte çalışan ve yine de sınıf birincisi olarak mezun olmayı başaran biriydi.

Kendini parça parça yeniden keşfetmiş, nasıl konuşacağını, nasıl giyineceğini, kendisi gibi kızlar için asla tasarlanmamış bir dünyada nasıl hareket edeceğini öğrenmişti. Hayatının her yönünü nasıl kontrol edeceğini öğrendi, çünkü kontrol güvenlik demektir. Asla savunmasız olmamak demektir. Ve işe yaramıştı. Bir süre için.

İyi bir evlilik yapmıştı. Bobby doğru seçim gibi görünüyordu. Başarılı. Saygındı. Hayatını peşinde koşarak geçirdiği türden bir servete sahipti; faturaların ödenip ödenmeyeceği konusunda asla endişelenmeyeceği, kredi kartını okuturken nefesini tutmak zorunda kalmayacağı türden bir servet. Ama Bobby onu hiç görmemişti.

Charlotte'un kolay versiyonunu, akşam yemeği partilerinde gülümseyen versiyonunu, iyi planlanmış, biraz sıkıcı hayatına düzgün bir şekilde uyan versiyonunu sevmişti.

Daha fazlasını istediği an, onu aşmaya başladığı an, evlilikleri ikisinin de artık içinde olmak istemediği bir performansla dönüşmüştü. Ama kaldılar, çünkü ikisi de boşanmaya niyetli değildi. İkisi de kabul etmek istemiyordu.

Ve şimdi, işte buradaydı.

Hâlâ inşa ettiği her şeye tutunmak için savaşıyor, hâlâ parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş gibi hissettiği bir hayatı kontrol etmeye çalışıyordu.

Charlotte yavaşça hareket etti, masasından geriye doğru itti ve ellerini yüzünde gezdirdi.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Bütün gün kendini kötü hissetmişti, ensesindeki o karıncalanma, göremediği bir bakışın hayali ağırlığı.

Mağazada, park yerinin en ucunda uzun süre bekleyen bir araba fark etmişti.

Eve doğru yürürken, arkasında ayak sesleri duyduğuna yemin etmişti. Ve şimdi, loş ışıklı ev ofisinde otururken, pencereye doğru baktı ve bir hareket duydu.

Charlotte'un kalbi kaburgalarına çarptı. Aniden döndü, gözleri dışarıdaki karanlık sokağa kilitlendi. Fırtına yavaş yavaş çiselemeye başlamış, sokak lambaları kaldırırma uzun, çarpık gölgeler düşürüyordu.

Penceresinin dışındaki dünya hareketsizdi. Çok hareketsizdi. Ama dışarıda bir şey vardı. Bundan emindi.

Nefesi hızlı geliyor, parmakları masaya gömülüyordu.

Hayır. Hayır, kontrolünü kaybetmiyordu. Çözölmüyordu.

Charlotte masasından geriye doğru itti ve ayağa kalktı, kendini hareket etmeye, harekete geçmeye, kontrolü tekrar ele almaya zorladı.

Hiçbir şeyi silmiyordu. Henüz silmiyordu. Çünkü geçmişini silmeden önce, onu kimin izlediğini bilmesi gerekiyordu. Ve öğrendiğinde bununla başa çıkacaktı. Hızlıca. Tamamen. Tereddüt etmeden.

Çünkü Charlotte çözülecek türden bir kadın değildi. Ve kesinlikle yakalanacak türden bir kadın değildi.

Ertesi sabah Charlotte kendini rutine zorladı.

Her zamanki gibi şafak vakti kalktı, alarmı keskin ve dakik bir sesle çalıyor, o da pratik bir hareketle susturuyordu. Uzun bir duş aldı, suyun altında dururken buhar etrafını sardı, önceki gecenin paranoyasının şampuanla birlikte akıp gitmesini diledi.

Sessiz bir güçle giyinmiş, zarif siyah bir kılıf elbise, vücuda oturan bir blazer ceket ve ona fazladan iki santim güven veren topuklu ayakkabılar giymişti. Tereddüt yok, zırhında çatlak yok. Bir kat rimel sürdü, saçlarını şık bir dalgaya dönüştürdü ve son bir kez yansımaları kontrol etti.

Rolüne uygun görünüyordu. Her zaman öyleydi. Ama tüm bunların altında, bir şeyler farklı hissediyordu. Hâlâ görünmeyen gözlerin ağırlığını, kafatasının dibindeki paranoyanın sessiz uğultusunu hissedebiliyordu. İzleniyordu. Bundan emindi. Ve şimdi, izlenmiyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Charlotte, son sekiz yıldır çalıştığı prestijli emlak şirketine her zamanki gibi sabah saat tam 8:30'da geldi.

Bina şık ve moderndi, tavandan tabana pencereler Willow Creek'in en zengin mahallelerinin panoramik manzarasını sunuyordu. Ofis taze kahve, pahalı parfüm ve yüksek bahisli hırsın hafif kokusunu taşıyordu.

Hiçbir sorun yokmuş gibi içeri girdi. Sanki geceyi birinin onu karanlıktan izlediğine ikna olarak geçirmemişti. Sanki dizüstü bilgisayarının başında tereddüt etmemiş, eski mesajları, fotoğrafları ve makbuzları silmenin onu koruyup korumayacağını ya da lanetleyip lanetlemeyeceğini merak etmemiş gibi.

Resepsiyon görevlisinin yanından geçti, son derece nötr bir gülümseme takındı ve cam duvarlı ofisine yerleşti, tasarım el çantasını dikkatlice sandalyesinin yanına yerleştirdi.

Odasındaki her şey tertemizdi, tıpkı her zaman bıraktığı gibi, üst üste dizilmiş klasörler, düzgün bir sıra kalem, üç yıl önce, her şey bozulmadan önce çıktıkları bir tatilden kendisinin, Bobby'nin ve çocukların çerçeveli bir fotoğrafı.

Her şey normal görünüyordu. Ama nedense hiçbir şey normal gelmiyordu.

Ajandasını açarak kendini odaklanmaya zorladı. Programı her zamanki gibi doluydu, arka arkaya toplantılar, iki mülk gösterimi, doğru oynarsa yedi rakamlı bir satış anlamına gelebilecek yüksek profilli bir liste randevusu. Bu onun mükemmel olduğu şeydi. Kontrol. Sunum. Mükemmellik. Bunu yapabiliirdi. İyi olacaktı.

Ama insanlar izliyordu.

Tıpkı zavallı Jilly için olduğu gibi, paranoya da fısıltılarla başlamıştı.

Cilalı masaların ardındaki yumuşak, sessiz alışverişler, yanından geçerken zar zor gizlenen yan bakışlar. Charlotte ilk başta bunu görmezden geldi.

Ofis dedikodularına, onun işini isteyen insanlarla dolu bir şirkette en iyi ajan olmanın getirdiği küçük rekabete alışkındı. Ama bugün farklı hissediyordu.

Mola odasının önünden geçerken, kahve makinesinin yanında toplanmış, kısık sesli iki iş arkadaşının konuşmalarından parçalar yakaladı.

"Garip davranıyor."

"Sence bunun nedeni... bilirsin işte?"

"Şey, evet. Önce Erica. Sonra Vanessa. Ve şimdi o..."

Charlotte aniden onlara doğru dönerken topukları fayanslara sürtündü. Her ikisi de kıdemsiz ajan olan iki kadın, Beth ve Kate, ürkmüş geyikler gibi donakaldılar. Gözleri kocaman açılmış, ağızları hafifçe aralanmıştı.

Önce Beth toparlandı ve sahte bir gülümseme takındı. "Ah, Charlotte! Biz sadece..."

Charlotte başını hafifçe eğdi, kendi ifadesi tamamen nötrdü. Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Sessizliği onları kıvrandırmak için yeterliydi.

Kate boğazını temizledi ve ceketini düzeltti. "Biz de tam pazar hakkında konuşuyorduk."

Charlotte tek bir mükemmel kaşını kaldırdı. İkisi de sustu.

Bakışlarını gereğinden uzun bir süre onların üzerinde tuttuktan sonra basitçe, "Teorileriniz yerine rakamlarınıza odaklanmayı deneyin" dedi. Arkasını döndü ve onları rahatsız bir şekilde arkasında bırakarak uzaklaştı.

Ama kalbi çarpıyordu. Çünkü konuşanların sadece onlar olmadığını biliyordu. Ve en kötüsü? Garip davranıyordu. Suçlu gibi davranıyordu. Söyleyemediği bir sırrı vardı.

Gün ilerledikçe davranışlarının daha da dengesizleştiğini hissedebiliyordu. Mükemmel soğukkanlılığındaki küçük düşüşler, sınırlarının en küçük, en affedilmez şekillerde ona ihanet etmeye başlaması. Bu sabah Bobby'ye iyi olup olmadığını sorduğunda onu terslemesi. Ofisinin penceresinde uzun süre oyalanıp aşağıdaki caddeye bakarken, yarı yarıya kendisine bakan birini görmeyi beklemesi. Telefonu çaldığında, ne söyleyebileceğinden korkmuş gibi irkilmesi.

Vanessa'nın sesini kafasının içinde duyabiliyordu, alaycı, eğlenmiş, her zamanki gibi soğuk.

"Sorun ne Charlotte? Aklını mı kaçıırıyorsun?"

Charlotte yutkundu, masasında oturmuş mükemmel manikürlü ellerine bakıyordu.

Çözölmeyi göze alamazdı. Şimdi olmazdı. Herkes izlerken olmazdı. Ve kesinlikle birilerinin, bir yerlerde, onun hata yapmasını beklediğinden bu kadar eminken olmazdı.

Telefonu tekrar çaldı. Telefona uzandı ama çevirmeden önce durakladı. Çünkü ilk kez, diğer uçta kimin olduğunu bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

KEDER EVI

Bir hafta geçti.

Vanessa'nın öldürölmesinin şoku kasabanın damarlarına bir hastalık gibi yerleşmiş, her şeye bulaşmış, en sıradan konuşmaları bile şüpheyile kaplanmış bir şeye dönüştürmüştü.

Kitap kulübü artık bir kitap kulübü gibi hissettirmiyordu. Artık sadece bir zamanlar gerilim romanlarını tartışmak için bir araya gelmiş rastgele bir grup kadın değillerdi, kasabanın en korkunç gizeminin merkeziydiler.

Ve Erica Miller zaten yarı unutulmuş bir trajediydi. Miriam bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu.

İnsanlar, güzel ve zengin bir kadın olan Vanessa'nın kendi yatağında boğularak öldürölmesi karşısında hastalıklı bir şekilde büyülenmişlerdi.

Erica'nın ölümü ise daha az göz alıcı, daha trajikti. Alkolik kendi havuzunda boğuldu. Sarhoş, umursamaz, dikkatsiz, söyledikleri buydu.

Belki de cinayetti. Ama genel görüş, Erica'nın bir şekilde bunu hak ettiğiyönündeydi. Ve Miriam'ı en çok rahatsız eden de buydu. Çünkü Erica'nın tüm kusurlarına, sivri diline, ortalığı karıştırmaktaki zalim eğlencesine rağmen o gerçek bir insandı. Şimdi ise insanların pek önemsemediğiybir manşetten ibaretti. Çünkü daha popüler, daha güzel, daha zengin biri daha da acımasız bir şekilde öldürölümüştü.

Bu yüzden Miriam ziyareti önermişti.

Resmi olarak o, Pam, Bee ve Jilly başsağlığı dilemek ve Brad ile çocukların nasıl başa çıktıklarını görmek için buradaydılar. Kasabanın geri kalanı parmakla gösterirken, ihtiyaç duydukları anda destek sunmak için. Aslında Miriam geride ne kaldığını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Ve Erica'nın ne bildiğini, ölmeden önce neyi paylaşmakla tehdit ettiğini bilmek istiyordu.

Miller'ların evi bir zamanlar çok güzeldi.

Ağaçlarla çevrili bir sokağın sonunda yer alan iki katlı koloninin mükemmel kemikleri, geniş cumbalı pencereleri ve bir zamanlar muhtemelen taze çiçek saksılarıyla kaplı olan etrafı saran bir verandası vardı. Şimdi, eskiden olduğu gibi bir hayalet gibiydi.

Çimler aşırı büyümüştü, ön kapıya giden tuğla patikadaki çatlaklardan yabani otlar sızıyordu. Panjurların boyası soyulmaya başlamış, alttaki ham ahşap ortaya çıkmıştı. Bir haftalık gazeteler el değmeden ön basamakta duruyordu, yağmurdan ıslanmışlardı ve kenarları kıvrılmıştı.

Jilly, ellerini büyük hırkasının kollarına sokarak Miriam'ın yanına kaydı. Tedirgin ve tereddütlü görünüyordu, sanki geldiğine şimdiden pişman olmuş gibiydi. Bee de pek iyi görünmüyordu. Yolda tereddüt etti, sanki ön kapıya ulaşmak bile onu bir şekilde lekeleyecekmiş gibi.

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandı Bee.

Miriam içini çekerek paltosunu düzeltti. Bugün hava soğuktu, keskin bir rüzgâr sokağı kesiyor, gökyüzü yağmur tehdidiyle ağırlaşıyordu. Bulutlar alçaktan sarkıyor, evlerin tepelerine baskı yapıyor, havayı yoğun ve boğucu hissettiriyordu.

"İnsanların hâlâ onları önemseydiğini bilmeyi hak ediyorlar," dedi Miriam ve sonra Jilly itiraz edemeden kapıyı çaldı.

Ses evin içinde yankılandı ve içerideki sessizlik tarafından yutuldu.

Birkaç saniye sonra kapı çok hızlı bir şekilde açıldı ve kapı aralığında bir çocuk durdu, yüzü solgun, gözleri boştu.

Erica'nın oğlu, James. Miriam'ın göğsü sıkıştı. Onun ne kadar genç olduğunu unutmuştu. Daha on bir yaşındaydı ama bugün daha da genç görünüyordu. Her nasılsa daha küçüktü, ince bedenine büyük gelen kapüşonlu bir tişörte sarınmıştı, omuzları öne doğru kamburlaşmıştı, sanki kendini yok etmeye çalışıyordu.

Jilly onun yanında kıpırdandı ve garip bir şekilde boğazını temizledi.

"Merhaba," dedi küçük, tereddütlü bir gülümsemeyle. "Baban evde mi?"

Çocuk, James, sadece başını salladı ve başka bir şey söylemeden içeride kayboldu.

Bir dakika sonra Brad Miller kapıda belirdi.

Miriam midesinin bulandığını hissetti. Berbat görünüyordu. Gömleği kırıkmıştı, yakası gergindi, sanki doğru dürüst ilikleme zahmetine katlanmadan defalarca başının üzerinden çekip çıkarmış gibiydi. Kirli sakalları çok uzamış, çene çizgisini düzensiz parçalar halinde gölgeliyordu. Kan çanağına dönmüş, çökmüş gözleri oğlununkilerle aynı boşluğu taşıyordu.

Miriam Brad'den hiç hoşlanmamıştı. Onun biraz ıslak olduğunu düşünüyordu. Erica'nın keskinliği, kendine güveni ve varlığıyla gölgede kalan, arka planda kaybolan türden bir adamdı.

Şimdi sadece kaybolmuş görünüyordu.

"Brad," dedi Miriam nazikçe. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur ama bir uğrayıp nasıl olduğunuzu görmek istedik."

Pam, Miriam'a doğru eğilerek, "İhtiyacın olan bir şey var mı diye bak," diye ekledi.

"Ya da çocuklar," dedi Bee çabucak.

Brad nezaketin nasıl işleneceğini unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Bir süre sonra kenara çekildi. "İçeri gelin."

İçeri girdiklerinde Jilly derin bir nefes aldı. Ev darmadağınktı. Sadece dağınık değil, çöküyordu da. Bulaşıklar lavaboda üst üste yığılmış, yemekle kabuk bağlamıştı. Hava bayat kokuyordu; unutulmuş yemeklerin, açılmamış pencerelerin ve çiğ kederin kalıntılarıyla doluydu. Yarısı boş bir viski şişesi sehpanın üzerinde, buruşmuş bir mendilin ve devrilmiş bir resim çerçevesinin yanında duruyordu.

Miriam'ın gözleri yerdeki kırık camlara takıldı, kırıklar masanın altına bir şey fırlatılmış gibi saçılmıştı.

Bu aile sadece yas tutmuyordu. Boğuluyorlardı.

James kanepede arkasına yaslanmış, gözlerini izlemediği sessiz televizyon ekranına dikmişti. Parmakları seğiriyor, sürekli dizine vuruyordu, huzursuz ve endişeliydi.

Brad elini yüzünde gezdirdi. "Dağınıklık için özür dilerim," diye mırıldandı. "Sürekli..." Başını sallayarak içi boş bir kahkaha attı.

Jilly kıpırdandı, rahatsız olduğu belliydi. "Özür dilemene gerek yok," dedi hemen.

Miriam'ın gözleri merdivene doğru kaydı.

Erica'nın eşyalarından oluşan bir yığın merdivenlerin dibinde duruyordu; tasarım bir el çantası, yarısı katlanmış bir kazak, bir daha asla giymeyeceği bir çift ayakkabı.

Miriam içinde keskin bir şeylerin döndüğünü hissetti. Bu sadece yas tutan bir ev değildi. Bu, nasıl ilerleyeceğini bilmeyen bir evdi.

Brad derin bir nefes verdi, bir koltuğa gömüldü, bakışları odaklanmamıştı. "Bundan nefret ederdi," diye mırıldandı.

Miriam ve Jilly ona doğru döndüler.

Brad sessiz, acı bir kahkaha attı. "Evi yani. O her zaman çok... bir araya getirilmişti. Her şey *tam* olması gerektiği gibi olmalıydı."

Jilly dudaklarını birbirine bastırarak Miriam'la bakıştı.

Erica titizdi. Kontrollü. Hesaplanmıştı. Ve tam bir kaos içinde öldü.

Brad başını salladı. "Düşünüp duruyorum, ya evde olsaydım? Ya bir şey duysaydım?"

Miriam tereddüt etti. "O gece evde değil miydin?"

Brad gözlerini kırıştırdı. "Hayır, ben..." Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Birkaç günlüğüne kardeşimin evinde kalıyordum. Erica ve ben... pek iyi bir yerde değildik."

Jilly kaşlarını çatı. "İkinizin iyi olduğunu sanıyordum?"

Brad acı ve mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Sana böyle mi söyledi?"

Miriam hafifçe öne eğildi. "Bir konuda tartışıyor muydunuz?" Brad tereddüt etti. Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Sorun içkiydi. Onu sinirlendiriyordu. Paranoyak. Kindar." Başını salladı. "Bir şeyler *bildiğini*, elinde kanıt olduğunu söyleyip duruyordu."

Miriam ve Jilly bakıştılar.

"Neyin kanıtı? Bundan polise bahsettiniz mi?" Jilly sessizce sordu.

Brad başını salladı. "Ne demek istediğini bilmiyorum. Bana söylemedi. Hepiniz gibi benim de göreceğimi söyledi. Tabii ki polise söyledim. Bu hiç mantıklı değil."

Miriam'ın derisi diken diken oldu. Erica'nın ölümü sadece trajik değildi. Kasıtlıydı. Ve onu her kim öldürdüyse, bildiklerini paylaşma şansını asla bulamayacağından emin olmuştu.

Bir rüzgâr pencereleri salladı, sanki evin kendisi dinliyormuş gibi perdelerin titremesine neden oldu. Dışarıda bulutlar kalınlaşmış, gri ve şişkin, yağmur tehdidi savuran, her şeyi daha ağır hissettiren türden bir hava vardı.

Brad öne doğru eğildi, gözlerinin altındaki koyu halkaları ovuşturdu, tüm vücudu kederin, yorgunluğun ya da belki daha kötü bir şeyin ağırlığıyla sarkıyordu. Belki de suçluluk duygusu. Parmakları dizine vuruyordu, huzursuzdu, dikkati dağılmıştı.

Miriam bekledi. Sessizliğin insanları rahatsız ettiğini her zaman biliyordu. Brad de bir istisna değildi.

Jilly kaskatı kesilmiş, ellerini önünde sıkıca kavuşturmuş, sanki fiziksel olarak kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi duruyordu. Miriam onun her nefes alışında omuzlarının nasıl gerildiğini fark etti, bakışları kanepeden kıpırdamayan James'e kaydı, boş gözlerle televizyona bakıyordu, sesi kısıktı.

Brad başını sallayarak iç geçirdi. "Farklı davranıyordu. Ölmeden önce yani."

Miriam Jilly ile bakıştı. "Nasıl farklı?"

Brad kaşlarını çattı, çenesi gerildi, parmakları kot pantolonuna doğru seğirdi. "Daha paranoyak. Daha ketum. Ve belli ki, içki içmek daha da kötüleşmişti." Acı bir kahkaha attı. "Ama kimse bunu sorgulamadı bile, değil mi? Herkes Erica'nın hep böyle olduğunu varsaydı. Ama öyle değildi."

Miriam sesini nötr tutarak kaşlarını kaldırdı. "Sence ne değişti?"

Brad tereddüt etti. Ve sonra, neredeyse isteksizce, "Bu telefonları almaya devam etti. Gece geç saatlerde. Telefonlara cevap vermek için arka verandaya çıkardı."

Jilly, Miriam'ın yanında kaskatı kesildi.

Miriam ilgiyle başını eğdi. "Onu kim arıyordu?"

Brad tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Ama bazen gecenin bir yarısı uyanırdım ve onun fısıltısını duyardım. Sessiz, acil. Sanki kimsenin duymasını istemiymiş gibi."

Jilly rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunu ona sordun mu?"

Brad elini yüzüne sürerek, "Elbette," diye alay etti. "Beni başından savdı, hayal gördüğümü söyledi. Ama öyle değildim." "Bir keresinde gerçekten bir isim duydum" diye eklemekten önce yavaş ve ölçülü bir nefes verdi.

Miriam hafifçe öne eğildi, parmakları sandalyesinin kol dayanağını sıkıca kavradı. "Kim?"

Brad söylemeden önce gözleri ikisinin arasında gidip geldi.

"Charlotte."

İsim, benzinin üzerine düşmüş bir kibrit gibi aralarına düştü.

Jilly'nin nefesi boğazında düğümlendi. Sertçe Miriam'a döndü, ifadesi değişti -şüphe yüzünde bir gölge gibi titreşiyordu.

Miriam'ın midesi bulandı. *Charlotte*.

Charlotte ve Erica. Charlotte ve sessiz, gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri. Jilly sertçe yutkundu, zihni yarışıyordu.

O zamanlar bunu pek düşünmemişti ama şimdi bir şey olduğunu hissediyordu. Bir anı su yüzüne çıktı, ani ve keskin. Son kitap kulübü toplantısı.

Charlotte her zamanki gibiydi, kontrollü, dengeli ve anlaşılmazdı. Ama şarabına uzandığında Jilly bir şey fark etmişti, küçük, geçici bir şey.

Eli titriyordu. Sadece hafifçe. Sadece bir saniyeliğine. Ama oradaydı.

O zamanlar Jilly bunu strese, akşamın gerginliğine, pasif-agresif laf sokmalara, toplantılarında her zaman yüzeyin altında kaynayan altta yatan düşmanlığa bağlamıştı.

Ama şimdi o kadar emin değildi. Charlotte korkmuş muydu? Yoksa suçlu muydu?

Önce Miriam konuştu. Sesi kararlıydı. "Erica Charlotte'la neden konuştuğunu hiç söyledi mi?"

Brad başını salladı. "Hayır. Ben de zorlamadım. Zorlamalıydım ama," diye omuz silkti, "Erica sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. Ayrıca, bu sadece onun söylediğini duyduğum bir isim. Onunla mı yoksa onun hakkında mı konuştuğunu bilmiyorum."

Miriam başını salladı, zihni hâlâ dönüyor, olayları bir araya getiriyordu.

Pam, her zamanki soğukkanlılığıyla çayından yavaşça bir yudum aldı, bakışları odaklanmamıştı, düşüncelere dalmıştı.

Charlotte.

Jilly son kez toplandıklarında nasıl görüldüğünü düşündü. Sadece gergin değil, daha fazlası vardı. Bir şeyler eksikti. Ve birdenbire, Jilly onu ilk kez farklı bir gözle görmeye başladı. Çünkü Charlotte her zaman kontrolü elinde tutardı. Ama şimdi o da biraz yıpranmış görünmeye başlamıştı. Jilly merak etmeye başlamıştı, acaba Charlotte başından beri bir şeyler mi saklıyordu?

Brad koltuğa yaslandı, ifadesi değişti, ağzının etrafındaki sert çizgiler hafifçe yumuşadı. Sanki konuşmanın, suçlamaların, anıların ağırlığını üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi bir elini yüzünde gezdirdi.

"Biliyorsunuz," dedi aniden, sesi daha sessiz, hepsini hazırlıksız yakalayan bir şekilde çığdı. "İnsanların Erica hakkında söyledikleri her şey için, tüm

Dedikodular, içki içtiğine dair tüm spekülasyonlar, ilişkileri, insanların fısıldamak istediği her ne varsa, o iyi bir insandı. Ve harika bir anneydi."

Bee gözlerini kırptırdı, sesindeki şefkat karşısında şaşırılmıştı.

"James'in beslenme çantasına notlar bırakırdı," diye devam etti Brad, küçük, yorgun bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirerek. "Her sabah. Aptalca olanlar. Şakalar, cesur olmayı hatırlatanlar, bazen de sadece bir kalp. Onu utandırıyormuş gibi yapardı ama onları saklardı. Geçen gün onu oturmuş hepsini okurken buldum."

Miriam ve Jilly kanepede kendi içine kıvrılmış bir şekilde oturan James'e doğru döndüler, yüzü bomboştu ama parmakları dizine kenetlenmişti.

Brad başını sallayarak bir nefes verdi. "Şiddetle severdi. İşler zor olduğunda bile. Kavga ettiğimiz zamanlarda bile kilerde en sevdiğim kahvenin bulunmasını sağlardı. İkimiz de gitmek istemediğimizi bilsek bile o aptal çift masajlarını ayarlardı."

Sesi hafifçe çatladı. Sonra boğazını temizledi, kederi tekrar daha sert bir şeye dönüştü.

"Ama tabii ki insanların hatırlayacağı şey bu olmayacak, değil mi?" Bakışları Jilly'ye kaydı, yorgun gözlerinin ardında keskin bir şey vardı. "İnsanlar içkiyi hatırlayacaklar. Bağırış çağırışları. Konuştuklarını duydum. Fısıldaşmalar. Mücadele ettiğimi, ayrılmak istediğimi söylediler."

Jilly sertleşti.

Brad esprisiz bir kahkaha attı. "Belki bazen istemiş olabilirim. Ama bunu asla istemedim."

Jilly tereddüt etti, sonra zorla başını salladı. Çünkü bunu düşünmüştü, değil mi? Hepsi düşünmemiş miydi? Brad'in Erica'nın içkisiyle mücadele ettiğini? Onun için çok fazla olduğunu mu? Belki de bir noktada, her şeyin bitmesini istemişti.

Şimdi ona baktı, sandalyesinde kambur duruyordu, elleri onu bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi kolçakları kavırıyordu. Ve onun hakkında yanılıp yanılmadığını merak etti.

Miriam arkasına yaslanmış, sessiz bir şekilde onu izliyordu. Hesaplıyordu. Belki de cinayetler bağlantılı değildi. Ama Miriam kesinlikle bağlantılı olduklarından şüpheleniyordu. Bir şekilde Erica'nın ortaya çıkarmak üzere olduğu şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, ağaçları sallıyordu. Ve Jilly hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemişti.

İNCE ÇİZGİ

Kapı keskin ve kasıtlı bir şekilde çalındı, Charlotte'un midesinin içgüdüsel olarak gerilmesine neden olan türdendi.

Bunu bekliyordu. Sadece an meselesiydi.

Sandalyesinden çoktan kalkmış, kaşlarını çatarak kapıya doğru bakan Bobby'ye baktı. Kafası karışmış ama şaşırmamış görünüyordu, sanki o da kapının sertçe çalınmasını bekliyormuş gibiydi.

"Ben bakarım," diye tersledi.

Öğleden sonra ışığı geniş pencerelerden içeri süzülüyor, antresinin bozulmamış beyaz duvarlarını yumuşak bir altın rengine dönüştürüyordu. Dışarıda rüzgâr, araba yolunu kaplayan özenle budanmış çitlerin arasından fısıldıyor, kesilmiş otların ve yaklaşan yağmurun uzak kokusunu taşıyordu.

Charlotte ipek, fildişi rengi, üzerine tam oturan bluzunu düzeltti ve kapıya doğru yürümeden önce yavaş, ölçülü bir nefes aldı.

Kapıyı açtığında Dedektif Whitaker ve onun her daim gölgesi olan Dedektif Riley'nin verandasında durduğunu gördü.

Uzun boylu, geniş omuzlu, çok şey görmüş ve çok az güvenmiş bir adamın bakışlarına sahip Whitaker başını hafifçe eğdi, kibar ifadesinde başka bir şey vardı -merak, şüphe, hesaplama. Daha genç ama bir o kadar da keskin olan Riley yanında durmuş, koyu renk gözleriyle Charlotte'un tüylerini diken diken eden sessiz bir şekilde onu süzüyordu.

"Bayan Davenport," diye selamladı Whitaker, sesi yumuşaktı. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Charlotte onlara çok iyi uyguladığı tarafsız gülümsemesini vererek geri çekildi. "Hiç de değil. Lütfen, içeri gelin." Zaten başka seçeneği de yoktu.

Dedektifler oturma odasına yerleşti, Charlotte'un evinin temiz, kontrollü mükemmelliğine karşı varlıkları heybetliydi.

Oda her zamanki gibi tertemizdi, krem rengi duvarlar, zevkli mobilyalar, gösterişli görünmeden sessiz bir zenginlik yayan özenle seçilmiş bir dekor. Sehpanın üzerinde bir mum yanıyordu, havaya hafif bir bergamot ve vanilya kokusu sinmişti.

Bir katile ait olmayan bir odaydı.

Bobby kanepede onun yanında oturuyordu, kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi gergindi. Bobby'nin dizlerinin hafifçe zıpladığını hissedebiliyordu; Bobby'nin hiçbir zaman saklayamadığı gergin bir tik.

Whitaker hafifçe öne eğildi ve not defterini açtı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bayan Davenport. Sadece birkaç sorumuz olacak."

Charlotte ellerini düzgünce kucağında birleştirdi. "Tabii ki."

Whitaker kalemini sayfaya vurdu. "Erica Miller ile ilişkinizi anlatabilir misiniz?"

Charlotte gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Yine mi?" Whitaker başını salladı.

"Onu o kadar iyi tanı mıyordum. Sana söylediğim gibi. Arkadaş değildik."

Whitaker bir kaşını kaldırdı. "Arkadaş mı?"

Charlotte yüz ifadesini dikkatle nötr tuttu. "Aynı kitap kulübündeydik. Birbirimizi düzenli olarak görüyorduk. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Riley kafasını kaldırmadan bir şeyler not etti.

Whitaker başını hafifçe eğdi. "Siz ikiniz hiç tartıştınız mı?"

Charlotte yavaşça nefes aldı. "Diğer herkesten daha fazla değil. Erica'nın bazen ortalığı karıştırmak gibi bir huyu vardı. Ama o böyle biriydi."

"Peki Vanessa Caldwell?"

Charlotte midesinde soğuk bir şeyin kıvrıldığını hissetti. Yavaş ve düzgün bir nefes almaya zorladı, ellerini sabit, sesini sakın tuttu.

"Vanessa ve ben... karmaşıktık."

Whitaker'ın bakışları keskinleşti. "Nasıl karmaşık?"

Charlotte sıkıca gülümsedi. "Kontrolün onda olmasını severdi. Pek sıcak bir insan sayılmazdı ama birbirimize tahammül ederdik."

"Kitap kulübü yüzünden mi?"

Charlotte başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. "Evet."

Whitaker onu yakından izledi. "Erica ölmeden önce onunla iletişim halinde miydiniz?"

Charlotte'un nefesi kesildi ama hemen toparlandı.

"Dediğim gibi, birbirimizi kitap kulübünde gördük," dedi yumuşak bir sesle. "Onun ötesinde mi? Hayır. Pek sayılmaz."

Whitaker ikna olmuş görünmüyordu.

Bir an sessizlik oldu, yoğun ve ağır.

"Yani onu görmedin mi? Öldüğü gece? Onunla konuşmadın mı?"

"Hayır, size söyledim. Bütün gece evdeydim."

Sonra Bobby onun yanına doğru kaydı ve bir elini çenesine götürdü.

"Yani, Charlotte. Bir kısmında dışarıdaydın. Değil mi? Dükkâna koştun."

Charlotte'un kanı dondu. Odadaki değişimi ve dedektiflerin dikkatinin bir anda kendisine yöneldiğini hissetti.

Whitaker'ın kalemi durdu. Riley sonunda not defterinden başını

kaldırdı. "Dükkân mı?"

Charlotte'un nabızı kulaklarında çınlıyordu. Ama bunu belli etmedi.

Bunun yerine, gülümsemesi hâlâ yerinde, eli Bobby'nin dizine hafifçe yerleşmiş, ona çenesini kapaması için sessiz bir komut verircesine yumuşak bir sesle Bobby'ye döndü.

"Aslında," dedi, sesi düzgün, sakın, kararlı, "Yanılıyorsun Bobby. Bir gece önce dükkâna gittim. Biftek yemiştik, hatırladın mı?"

Bobby tereddüt etti ve Charlotte korkunç bir an için onun kendisini düzelterceğini sandı.

Ama sonra boğazını temizledi ve başını salladı. "Evet. Doğru ya. Benim hatam."

Whitaker'ın gözleri karanlık ve bilmiş bir şekilde üzerlerinde oyalandı. Ama zorlamadı. Bunun yerine not defterini çevirip kapattı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bayan Davenport," dedi. "Başka sorularımız olursa sizinle temasa geçeceğiz."

Charlotte gülümseyerek ayağa kalktı. "Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Onları kapıya kadar götürdü, hareketlerini yumuşak ve kontrollü tuttu ama kapı arkalarından kapandığı anda arkasına döndü.

"Senin neyin var böyle?"

Bobby irkildi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben, ben bilmiyorum! Birden ağzımdan kaçtı!"

Charlotte keskin, inanmaz bir kahkaha atarak elini şakağına bastırdı.
"Kaçtı mı?" diye tısladı. "Bobby, yemin ederim-"
"Yalan söylemiyordum ki!" diye karşılık verdi. "O gece dışarı çıktın, değil mi? Bir telefon aldın ve sanki bir görevdeymişsin gibi çekip gittin."
Arkasını döndü, oturma odasını boydan boya arşınladı, parmakları iki yanında seğiriyordu.
"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum," dedi sonunda.
Bobby sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Ah, tabii. Konuyla ilgisi yok. Arkadaşın o gece kendi havuzunda boğulmuş falan değil."
Charlotte arkasını döndü, gözleri yanıyordu. "Yapma."
Bobby ellerini kaldırdı. "Sadece diyorum ki..."
"Ne dediğini çok iyi biliyorum," diye tersledi.
Bobby başını sallayarak uzun bir nefes verdi. "Tanrım, Charlotte. Sana neler oluyor böyle?"
Charlotte keskin bir nefes alarak kendini dengeledi.
"Sadece dikkatli olman gerekiyor," dedi sessizce. "Polise öylece ağzını açamazsın."
Bobby kaşlarını çatarak onu inceledi. "Saklayacak bir şeyin varmış gibi davranıyorsun."
Charlotte'un nabızı kaburgalarına çarptı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, bir adım öne çıktı ve elini adamın göğsüne koyarak başını hafifçe eğdi.
"Bana güveniyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.
Bobby tereddüt etti. Ve Charlotte evliliklerinde ilk kez bunu gördü. Kuşkuyu. Yüzünde bir anlığına titreşti ama oradaydı.
Charlotte yutkundu, geri adım atarak kendini toparladı.
"Polise ne söylediğine dikkat et," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı.
"Lütfen. Yanlış bir fikre kapılmalarını istemiyorum."
Bobby bir elini yüzüne sürerek nefes verdi. "İyi. Her neyse."
Arkasını dönüp odadan çıktı ve Charlotte'u çok sessiz evde tek başına bıraktı.
Parmakları iki yanında kenetlendi. Her şeyi bir arada tutmayı başarmıştı. Şimdilik. Ama Bobby bir sorundu. Ve eğer Bobby kaymaya devam ederse ne yapacağından emin değildi.

O günün ilerleyen saatlerinde Miriam mutfağındaydı, cazın yumuşak uğultusu havada süzülüyor, akşam ışığı geniş cumbalı pencerelerden süzülüyordu. Telefonu tezgâhın üzerinde sert bir şekilde çaldığında kendine ikinci kahveyi doldurmuştu.

Tiffany'nin adına baktı. Kaşları hafifçe çatıldı.
Tiffany sadece sohbet etmek için arayan biri değildi.

Miriam cevap vermek için
kaydırdı. "Tiff?" Keskin bir nefes
alış. Bir duraklama. "Artık
kendimi güvende hissetmiyorum."

Miriam dondu kaldı. Tiffany'nin sesi gergin, sarsılmış ve hamdı.

Pencereye doğru döndü ve akşam gölgelerine baktı. "Tiffany," dedi dikkatle. "Sakin ol. Neler oluyor?"

"Ben sadece..." Tiffany kendini durdurdu, nefes alış veriş dengesinde.
"Düşünüyorum da... biri beni izliyor."

Miriam kahvesini bıraktı, midesinde bir huzursuzluk dalgası kıvrıldı. Bu Tiffany gibi değildi. Her zaman vitrindeydi, her zaman tam bir birliktelik imajı çiziyordu. Hiç bu kadar paranoyak olmamıştı.

"Bir şey mi oldu?" Miriam sordu.

Tiffany tereddüt etti. Sonra, küçük, gergin bir sesle. "Bir takipçimden mesaj aldım. Bir hayran. Grubumuzdan biri hakkında bir şey bildiklerini söylediler. Ama bana yüz yüze anlatmak için benimle buluşmak istiyorlar."

Miriam yavaş bir nefes verdi. "Kim olduklarını biliyor musun?"

Tiffany yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Hayır ama bizim hakkımızda çok şey biliyor gibiler. Erica ve Vanessa'nın düşündüğümüzden daha fazla ortak yönleri olduğunu söylediler."

Miriam kaşlarını daha da çatı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Polisi arayın. Anlat onlara. Ve bırak onlar çözsün. Ne yaparsan yap.
Bana haber vermeden kimseyle buluşma."

KAPALI KAPILAR ARDINDA

Ev sessizdi, neredeyse ürkütücü bir şekilde, buzdolabının hafif sesi sessizliği dolduruyordu. Mutfağın loş ışığı odayı olduğundan daha küçük hissettiriyordu, tepedeki ışığın gölgeleri duvarlarda keskin açılar oluşturuyordu.

Charlotte lavabonun yanında durmuş, zaten temiz olan bardağı mekanik bir hassasiyetle ovuyordu. Ritme, süngerin sürtünmesine, ellerinin üzerinden akan soğuk suya odaklandı ve zihninde dönen düşünce fırtınasını susturmaya çalıştı.

Günün olayları sürekli bir makarada dönüyordu: polis ziyareti, Bobby'nin polislere ağzından kaçırması, şüphenin amansız ağırlığı üzerine çöküyordu.

Bobby şimdi mutfak masasında oturuyordu, duruşu çökmüş, elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti. Uzun boylu bir adamdı ama yıllar süren sessiz hayal kırıklığı ve belirsizlik onu bir şekilde küçültmüştü gibiydi. Bir zamanlar atletik olan vücudunda şimdi hafif bir yumuşaklık vardı, ilk tanıştıkları zamanki halinden eser kalmamıştı. Artık ince kırışıklarla kaplı olan yüzünde zamanın ve dile getirilmemiş hayal kırıklıklarının yıpranmışlığı vardı.

Kahverengi saçlarının şakaklarına aklar düşmeye başlamıştı; bu Charlotte'un bir zamanlar dikkat çekici bulduğu bir şey olabilirdi ama şimdi ona sadece aralarında ne kadar çok şey değiştiğini hatırlatıyor gibiydi. Yine de, yorgun dış görünüşüne rağmen Bobby'de sağlam bir şeyler vardı, bir zamanlar onda sevdiği bir tür sessiz dayanıklılık.

Şimdi ona keskin bir bakışla bakıyordu, kahverengi gözleri şüpheyile kısılmış, dudakları sıkı bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Charlotte onun yargısını göğsünde bir ağırlık gibi hissediyordu ve bu onu boğmaya başlamıştı.

Charlotte Bobby'yle ilk tanıştığında, istediği her şeye sahip olduğunu düşünmüştü.

İstikrarlı ve güvenilir biriydi; Charlotte'un parçalanmış çocukluğuyla tam bir tezat oluşturacak şekilde, hâlâ mutlu bir evliliği olan anne babasıyla istikrarlı bir evde büyümüş biriydi. Yetiştirilme tarzı ona bir tür ayakları yere basan iyimserlik, sıkı çalışma ve dürüstlüğün çoğu sorunu çözebileceğine dair bir inanç vermişti.

Bobby kapıları açık tutan, sırf bu yüzden çiçek getiren, her zaman arayacağını söylediğinde arayan bir adamdı. Varlıklı biriydi. Eski parayla. Ama gösterişli ya da hırslı değildi. Sadece güvenilir biriydi. Ve başlangıçta, bu yeterliydi.

Tanıştıklarında muhasebeci olarak çalışıyordu, sağlam, güvenli, saygın biriydi. Charlotte onun sessiz özgüvenine, kendisini sık sık kaotik hissettiği bir dünyada ona demir atmış gibi görünmesine kapılmıştı.

Ancak yıllar geçtikçe, aynı istikrar daha çok durgunluk gibi hissettirmeye başlamış ve bu da hapsedilmişlik gibi gelmeye başlamıştı

Bobby hiçbir zaman sahip olduğundan daha fazlasını istememişti. Mütevazı başarılarından, düzenli maaşından, tahmin edilebilir rutinlerinden memnundu. Peki ya Charlotte? Charlotte dünyayı istemişti.

Büyük bir ev, mükemmel bir aile, insanların imreneceği türden bir hayat istemişti. Bu hayatı yaratmak, evliliklerini dışarıdan kusursuz görünen bir şeye dönüştürmek için yorulmadan çalışmıştı.

Ama Bobby asla ayak uyduramamıştı.

Görünüşe önem veren bir adam değildi. Charlotte'un neden özenle hazırlanmış akşam yemeği partileri düzenlemekte ısrar ettiğini ya da oturma odasının duvarları için mükemmel boya tonunu neden takıntı haline getirdiğini anlamıyordu.

Birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı, konuşmaları kısılıyor, sessizlikleri uzuyordu. Ve şimdi Bobby onun karşısında otururken, kaşları şüpheyile çatılmıştı, Charlotte aralarındaki mesafeyi geçemeyeceği bir uçurum gibi hissediyordu.

"Charlotte," dedi Bobby, sesi ağır sessizliği bozarak. Charlotte arkasını dönmedi.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi niyet ettiğinden daha sertti.

Arkasında, rahatsız bir şekilde kımıldayan adamın sandalyesinin yere sürtünme sesini duyabiliyordu.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Kelimeler ona bir tokat gibi çarptı. Dondu kaldı, bardak elinde hafifçe kaydı, sünger yumuşak bir patırtıyla lavaboya düştü. Uzun bir süre hareket etmedi.

Sonra döndü, bardağı kasıtlı bir hassasiyetle yere bıraktı, hareketleri kontrollü ve ölçülüydü.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Bobby'nin omuzları kamburlaşmış, elleri masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti. Tepedeki ışık yüzüne sert gölgeler düşürüyor, alnına kazınmış endişe çizgilerini belirginleştiriyordu.

"Beni duydun," dedi, bakışları onunkilerle buluştu. "Bir şey mi saklıyorsun?"

Charlotte kollarını göğsünde kavuşturarak kısa ve inanılması güç bir kahkaha attı.

"Huh," dedi sertçe. "Böyle mi düşünüyorsun? Bu yüzden mi bu *öğleden* sonra küçük hatan yüzünden beni neredeyse polise teslim ediyordun?"

Bobby irkildi, ağzı gerildi ama geri adım atmadı.

"Bunu bana çevirme," dedi, sesi şimdi daha sertti. "Ben sadece," diye derin bir nefes vererek elini saçlarında gezdirdi. "Farklı davranıyorsun. Erica öldüğünden beri. Ve şimdi de Vanessa. Sanki sen..."

"Sanki ben neyim?" Charlotte sesini yükselterek tersledi.

"Sanki bir şeyden korkuyormuşsun gibi," dedi Bobby, sesi daha sessizdi ama daha az delici değildi. "Ya da suçlu."

Charlotte'un midesi bulandı ama bunu belli etmek istemedi. Bunun yerine, gözlerini kısarak ona bir adım daha yaklaştı. "Neyin suçlusu Bobby? Aydınlat beni."

Bobby duraksadı, elleri masanın üzerinde yumruk haline gelmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama kendin gibi davranmıyorsun. Ve bugün polise yalan söyleme şeklin..." Başını iki yana salladı. "Sanki sakın kalmak için çok çabalıyor gibisin. Masum görünmek için çok uğraşıyorsun."

Charlotte nabzının hızlandığını, göğsünün öfke ve korku karışımıyla sıkıştığını hissetti.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi soğuk bir sesle. Bobby öne doğru eğildi, bakışları amansızdı. "Öyle değil mi?"

Charlotte içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Bu ne cüret!" diye tısladı, sesi öfkeyle titriyordu. "Bu aile için yaptığım onca şeyden sonra orada oturup beni suçlamaya nasıl cüret edersin? Feda ettiğim onca şeyden sonra."

Bobby aniden ayağa kalktı, sandalye gürültüyle yere sürtündü.

"O zaman söyle bana Charlotte," dedi, sesi onunkine uyacak şekilde yükselmişti. "Bana neler olduğunu anlat. Çünkü öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemem. Ben senin kocam, Tanrı aşkına!"

Charlotte acı acı gülererek başını salladı. "Kocam mı? Yıllardır kocam gibi davranmıyorsun Bobby. O kadar uzun zamandır dışlandın ki, burada olmasaydım bile fark etmezdin."

Sözcükler niyet ettiğinden daha keskin çıkmıştı ve fiziksel bir darbe gibi nasıl indiğini gördü. Bobby'nin yüzü düştü, omuzları sarktı.

"Bu hiç adil değil," dedi sessizce.

Charlotte dudaklarını birbirine bastırarak arkasını döndü, kolları hâlâ göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuştu.

Mutfak çok küçük geliyordu, duvarlar etrafını sarıyordu.

Bobby sonunda, "Sadece gerçeği bilmek istiyorum," dedi, sesi artık daha yumuşaktı, neredeyse yalvarıyordu.

Charlotte tezgahın kenarını kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Gerçeği istemiyorsun," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. Bobby bir adım daha yaklaştı, kadının arkasındaki varlığı ağır ve belirsizdi. "Dene beni," dedi.

Charlotte onunla yüzleşmek için döndü, gözleri sert, çenesi gergindi.

"Gerçek şu ki," dedi yavaşça. "Siz orada oturup beni bir tür suçluymuşum gibi sorgularken ben bu aileyi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Bobby ona baktı. Yüz ifadesi okunamıyordu.

"Ve eğer bunu göremiyorsan," diye devam etti Charlotte, sesi yine yükselmişti. "O zaman belki de hiçbir şey bilmeyi hak etmiyorsun."

"Sadece bana gerçekten nereye gittiğini söylemen için sana bir şans vermek istedim. Gerçekte kimi görmeye gittiğini söylemen için. Bana ondan bahsetmek için.

Sözcükler aralarında asılı kaldı, ağır ve son. Bobby gözlerini kırptırdı, ağzı daha fazla bir şey söylemek ister gibi açıldı, ama hiçbir kelime gelmedi.

Charlotte dondu kaldı. Onu hafife almıştı. Ama o ne zamandır biliyordu? Ona sormak istedi ama bunu yapmak onun haklı olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

"Biliyor musun?"

"Aylardır biliyordum. Sandığın kadar zeki değilsin. Ve o da kesinlikle değil. Beni her gördüğünde kına yakmaktan kendini alamadı. Zekice davrandığını sanıyordu. Ama ben hemen anladım."

Belki de onu hafife almıştı. Belki de onun sandığından daha fazlasını görüyordu. İlişkisini zekice oynadığını düşünüyordu. Ama bu bile çözülmeye başladığında, daha da dikkatsizleşmişti. Bunun heyecanına tutunmak için çaresiz kalmıştı. Arzulananın.

"Bunu neden yaptın?" Bobby sordu. Artık ilişki açığa çıktığı için kırılmış gibiydi. "Neden bütün o yalanlar?"

"Bobby, ben..." diye başladı. Ama söyleyecek sözü yoktu. Sessiz kalması daha iyiydi.

Sonunda başını salladı ve arkasını döndü.

"İyi geceler Charlotte," dedi sessizce, mutfaktan çıkarken.

Charlotte orada öylece durdu, kalbi çarpıyordu, göğsü sıkışmıştı. Bir konuda haklıydı. Bir şeyler saklıyordu. Ama ilişki bunun sadece yarısıydı. Eğer adam zorlamaya devam ederse, tüm gerçeği daha ne kadar saklayabileceğinden emin değildi.

BİR MEDYA FIRTINASI

Kamera Willow Creek belediye binasının tıklım tıklım dolu salonunda geziniyordu. Muhabirler pozisyon almak için itişip kakışıyor, yüzleri aciliyet ve ürkütücü bir hayranlık karışımıyla aydınlanıyor, not defterleri hazır, mikrofonlar kürsüye doğru uzatılmıştı. Salon, hem trajediye hem de gösteriye eşlik eden türden bir enerjiyle, gerilimle uğulduyordu.

Dedektif Whitaker kürsüde uzun boylu duruyordu, özel dikim lacivert takım elbisesi netti ama sanki saatlerdir giyiyormuş gibi hafifçe kırışmıştı. Yüzü sertti, yorgunluk ve kararlılıkla çizgiliydi ve kırılan şakakları ona odaya hükmeden bir otorite havası veriyordu.

Yanında Dedektif Riley duruyordu, keskin, şahin gibi bakışları kalabalığı tarıyordu, duruşu sertti, sanki herhangi birinin araya girmesine cesaret ediyormuş gibi.

Basın toplantısı sadece Willow Creek'in küçük yerel yayın organlarından değil, ulusal kanallardan da muhabirleri çekmişti. Kamera ekiplerinin parlak ışıkları, genellikle durgun olan belediye binasını göz kamaştırıcı bir sahneye dönüştürmüş, ahşap panelli duvarların ve onlarca yıllık kullanımın izlerini taşıyan yıpranmış halıların her çatlağını vurgulamıştı.

Whitaker mikrofonu ayarladı, derin sesi odanın alçak mırıltısını kesiyordu.

"Burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye söze başladı, sesi sabit ve ciddiyetle doluydu. "Erica Miller ve Vanessa Caldwell'in ölümleriyle ilgili devam eden soruşturmalar hakkında bilgi vermek üzere buradayız. Her ne kadar

Şu anda bazı ayrıntıları paylaşmakla birlikte, bu cinayetlerin birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıldığını vurgulamak istiyoruz."

Oda sakinleşti. Kağıt hışırtısı kesildi.

"Failin her iki kurban tarafından da tanındığına inanmak için her türlü nedenimiz var," diye devam etti Whitaker, bakışları kalabalığı bir spot ışığı gibi tarayarak. "Bu suçlar kişiseldi. Ve bu toplumdan birilerinin bu davaları çözmemize yardımcı olabilecek bilgilere sahip olduğundan eminiz."

Kameralar öfkeyle tıkladı.

"Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bir şey görmüş ya da duymuş olabilecek herkesi öne çıkmaya çağırıyoruz. Vereceğiniz bilgiler Erica ve Vanessa'nın aileleri için adaleti sağlamanın anahtarı olabilir."

Whitaker durakladı ve sözlerinin ağırlığının odanın üzerine çökmesine izin verdi.

Mikrofona biraz daha yaklaştı, sesi bir uyarı unsuru katacak kadar alçaldı.

"Şüphelerimiz var," dedi keskin bakışlarını sabit tutarak. "Ve bir dizi ipucunu takip ediyoruz. Sizi temin ederim ki bu soruşturma durmuş değil. İzliyoruz. Dinliyoruz. Ve gerçeği bulana kadar da durmayacağız."

Arkasında Riley'nin ifadesi soğuk ve inatçıydı.

"Teşekkür ederim," diye sözlerini tamamladı Whitaker ve geri çekildi. Salonda bağırarak sorulan bir sürü soru patlak verdi ama Whitaker hepsini duymazdan gelerek kenara çekildi ve sahneden ayrılırken Riley'ye bir şeyler fısıldadı.

Tiffany'nin oturma odası ateşin sıcacık ışığıyla yıkanırdı ama bu gece oda soğuk, neredeyse steril hissediyordu. Televizyonun ışığı titriyor, mavimsi parlaltısı parlak karo zemin üzerinde uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Tiffany oturmuş, bacaklarını kanepeye uzatmış, bir kadeh şarabı kolunun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengeliyordu. Yüzü solgundu, ekranda Whitaker'ın yüzüne bakarken dudakları gergin bir çizgi halindeydi.

"Kişisel," diye yankılandı Whitaker'ın sesi. "Fail her iki kurbanı da tanıyordu."

Gözleri odanın karşısındaki büyük cumbalı pencereye kaydı. Perdeler çekiliydi ama gölgelerin dışarıda oynadığını, gözlerin içeri baktığını hayal etti.

Tiffany şarap kadehini dudaklarına götürdü ve yavaşça, bilinçli bir yudum aldı. Ama şarap sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Dedektife takipçisinden gelen mesajdan bahsetmişti ve dedektif ona kuşkuyla bakmış ama takip edeceğini söylemişti.

"Şüphelerimiz var," demişti az önce. Takipçisinin de şüpheliler arasında olup olmadığını merak etti. Kumandayı televizyona doğrultup kapattı ve kendini yavaşça nefes vermeye zorladı.

Telefonu sehpanın üzerinde vızıldadı. Ekrana baktı. Bee'den bir mesajdı:

Bunu gördün mü? Birinin peşindeler gibi görünüyor, değil mi?

Tiffany uzun bir süre mesaja baktı.

Gelmek ister misin? Cevabı hemen gönderdi. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve kitap kulübündeki tüm kadınlar arasında Bee'nin kendisine zarar vermeyeceğine en çok güvenen oydu. Bee kimseyi öldüremezdi. Örümcekleri bile kurtarırdı.

Şarap getireceğim diye cevap geldi.

Miriam'ın mutfağı sıcaktı, dolap altı aydınlatmasının yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu. Papatya çayının hafif kokusu havayı dolduruyordu ama elindeki fincan hiç dokunulmadan soğumuştur.

Dolapların altına monte edilmiş küçük televizyon yayının bitimiyle birlikte titremeye başladı, Whitaker'ın yüzü gazetecilere hitap ederken keskin ve ciddiye.

"Kişisel."

Miriam başını hafifçe eğdi, kaşları çatıldı. Öne doğru eğildi, ekranı incelerken dirseğini tezgâha dayadı, parmakları hafifçe çenesine vuruyordu.

Evi bu gece her zamankinden daha sessizdi, mutfaktaki radyonun her zamanki uğultusunun yerini duvar saatinin sabit tik takları almıştı. Durgunluk şimdi daha ağır geliyordu, her gıcırtının, her gölgenin aşırı farkında olmanızı sağlayan türden.

Yanındaki tezgâhta, kendi karaladığı notlar, gözlemler, zaman çizelgeleri, kitap kulübünden şimdi her zamankinden daha önemli görünen konuşmaların parçalarıyla dolu bir not defteri duruyordu.

Miriam korkmuyordu, tam olarak değil. Ama tedirgindi. Çünkü Whitaker haklıydı ve bu rastgele bir şey değildi.

Kendi artan şüphelerini görmezden gelemezdi. Yakında bazı sorularının üstesinden gelmeye başlaması gerektiğini biliyordu. Brad'in kulak misafiri olduğu şey hakkında Charlotte'la konuşması gerekecekti. Erica neden onun hakkında konuşuyordu? Ve kiminle?

Telefonu çaldığında Miriam irkildi. Ekrana bir göz attı.

Dani: *Basın toplantısına inanabiliyor musun? Gerçekten bir şeylerin peşinde olduklarını mı düşünüyorsun?*

Miriam'ın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir şey, diye düşündü. Ya da birini.

Bu arada, Jilly'nin küçük oturma odası kaos ve rahatlığın bir karışımıydı. Yan sehpanın üzerinde bir yığın kitap tehlikeli bir şekilde duruyordu ve kanepenin koluna yarı katlanmış bir battaniye örtülmüştü. Televizyon köşede duruyordu, sesi her zamankinden daha açıktı ve Whitaker'ın sesi odayı dolduruyordu.

Jilly kanepeye kıvrılmış, battaniyeyi omuzlarına sıkıca sarmış bir şekilde oturuyordu. Elinde bir fincan sıcak çikolata tutuyordu, parmakları hafifçe titriyor, içecek tehlikeli bir şekilde ağzına yaklaşıyordu.

Whitaker, "Kişisel," dedi ve Jilly irkildi.

Midesi çalkalanıyor, düşünceleri yarışıyor. Erica'nın notunu, yok ettiği notu, her şeyi değiştirebilecek olan notu düşünmeden edemiyordu.

Sonra Brad'in söylediklerini düşündü. Gizli telefon görüşmeleri hakkında. Erica biri hakkında kanıt topluyor olabilir miydi? Gizemli arayan kimdi ve neden sırlarını ifşa etmekle tehdit etmişti?

Dışarıdan geçen bir arabanın sesi onu yerinden sıçrattı ve başını pencereye doğru çevirdi. Perdeler çekiliydi ama dışarıdaki karanlığın cama baskı yaptığını hissedebiliyordu, ağır ve tetikteydi.

Telefonu kucagında vızıldadı ve neredeyse düşürüyordu. Ekrana bir göz attı. Mesaj Miriam'dan geliyordu:

Konuşmamız lazım.

Elleri tutamayacak kadar titreyen bardağı dikkatle yere bıraktı. Bakışları tekrar televizyona kaydı, Whitaker'ın yüzü sakın ama sertti.

Adamın söylediği sözler zihninde yankılandı. *Kişisel. Şüpheler.*
Liderler.

Basın toplantısı sona erdiğinde Willow Creek'teki televizyonlar birer birer kapandı ve geride kalıcı bir tedirginlik duygusu bıraktı.

Kitap kulübünün hanımları ayrı evlerinde, söylenenleri sindirmeye çalışıyorlardı; düşünceleri korku, şüphe ve duvarların kapanmaya başladığı hissiyle karışmıştı. Her birinin gizli tutmak istediğı bir şey vardı. Gömülü kalması gereken bir şey. Ama içlerinden birinin belki de diğerlerinden daha fazla saklayacak şeyi vardı.

Gerçek yaklaşıyordu. Ve hiçbirisi buna hazır değildi.

KİTAPLAR VE SIRLAR

Perdeler açıldı ama ortam klostrofobikti. Güneş ışığı Miriam'ın bembeyaz salonunun uzun pencerelerinden süzülüyordu ama gerginliği azaltamıyordu. Kitap kulübündeki yedi kadın gevşek bir daire şeklinde oturmuş, aralarındaki hava konuşulmamış sorularla doluydu. El değmemiş kahve fincanları bardak altlıklarının üzerinde sessizce buğulanıyordu.

Sessizliği ilk bozan Pam oldu.

"Ee," dedi yontulmuş tırnağını kupasına vurarak. "Hepimiz basın toplantısını izledik, değil mi? Hepimiz polis tarafından en az bir kez sorgulandık. Şimdi de ellerinde ipuçları olduğunu söylüyorlar. Bu, içinizden birinin onlara grupta paylaşmadığınız bir şey söylediği anlamına mı geliyor?"

"Katilin her ikisini de tanıdığından oldukça emin görünüyorlardı," dedi Bee, sesi titreyerek. "Sanırım ikimizden birine bakıyorlar."

Tiffany telefonundan başını kaldırıp baktı. "Yayındaki yorumlarda insanlar bunun bir erkek olduğunu düşünüyor. Belki de bir sapık."

Miriam kaşlarını kaldırdı. "Ancak hiçbiri izlendiğinden ya da takip edildiğinden bahsetmedi."

"Son zamanlarda izleniyormuşum gibi hissediyorum," dedi

Jilly. Bütün gözler Jilly'ye çevrildi.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Charlotte açık yüreklilikle. "Bahse girerim polisler hepimizi gözetim altında tutuyordur."

Miriam Charlotte'a baktı.

Dik oturuyordu, sakindi, sabahın ortasındaki acil bir durum için bile kusursuz giyinmişti. Ama Miriam gözlerinin etrafındaki seğirmeyi görebiliyordu. Dudaklarının sert çizgisini. Bir karar verdi. Odadaki fille başa çıkmanın zamanı gelmişti.

"Brad'i görmeye gittik. Ben, Pam, Jilly ve Bee. Durumu kötü."

Diğerleri üzüntüyle başlarını salladı.

"Her neyse, bize gece geç saatlerde telefonlar aldığını söyledi," dedi Miriam sakın bir sesle. Onun bir ilişkisi olabileceğini düşünüyordu. Çok ketum davranıyordu. Sürekli gizlice dışarı çıkıyormuş."

Pam başını salladı, kollarını kavuşturdu. "Ve bir keresinde, o aramalardan birinin ortasında, onun bir isim söylediğini duyduğunu söyledi."

Jilly rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Adın, Charlotte."

Bir vuruş. Oda hareketsiz kaldı.

Charlotte gözlerini kırıştırdı, dudakları hafifçe aralandı. "Benim adım mı?" Gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

Miriam yavaşça başını salladı. Charlotte gergin bir şekilde güldü.

"Ben... gece geç saatlerde yapılan aramalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Charlotte. "Ama... Erica ve ben yeni park tadilatı için bağış toplama komitesindeydik. Geç saatlerde beni birkaç kez aradı. Genellikle dertleşmek için. Planlama komitesinden biriyle ilgili bir şeyi olduğunu söylerdi. Gerekirse bunu kullanacağını söyledi."

Dani şüpheli görünüyordu. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Charlotte onun bakışlarına karşılık verdi. "Eğer bana inanmıyorsan, tamam. Ama Erica'nın bir sürü sırrı vardı, değil mi?"

Bunu asılı bıraktı.

Sonra: "Her neyse. Bir ilişkisi vardı. Ve Vanessa bunu biliyordu," dedi Charlotte.

Herkes ağzı açık bakakaldı.

"Bana birkaç hafta önce söyledi. Erica'nın kocasını becerdiğini düşündüğünü söyledi. Çok öfkeliydi. Aralarında bir şey fark edip etmediğimi sordu." Jilly'ye sert bir bakış attı. "Ve hepimiz Vanessa'nın kendisine karşı gelen insanlarla ödeşmekten çekinmediğini biliyoruz."

Jilly'nin ağzı seğirdi. "Vanessa'nın Erica'yı öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Charlotte yumuşak bir sesle, "Diyorum ki," diye cevap verdi. "Vanessa'nın bir nedeni vardı. Belki Erica'yla yüzleşti. Belki de işler ters gitti. Ve *birisi* Vanessa'yı konuşmasını engellemek için öldürdü."

"Ama bu doğruysa," diye fısıldadı Bee. "Erica'nın 'kasabanın aklını başından alacak' dediği sır neydi?"

Yine sessizlik.

Tiffany'nin gözleri parladı. "Ya bu sadece bir ilişki değilse?"

"Sonra ne olacak?" Pam sordu. "Erica gizlice bir Rus casusu muydu?"

Tiffany öne doğru eğilerek, "Hayır," dedi. "Ya sadece bir ilişki değilse? Ya planlama komitesindeki adamın kirli çamaşırları büyük birinin üzerindeyse? Belediye başkanı mı? Müdür? Vanessa'nın kocası da o komitede değil mi?"

Miriam'ın sesi sakın ama soğuktu. "Bana anlatacaktı. Korkmaktan yorulduğunu söyledi. Ama buna fırsat bulamadı."

Charlotte'un gülümsemesi sıkı ve hesaplıydı. "Ya da belki blöf yapıyordu. Belki de tehdidin birilerini hizaya getireceğini düşündü. Sadece ne kadar ileri gideceklerini yanlış değerlendirdi."

Bir sessizlik daha.

Tiffany'nin telefonu masanın üzerinde titredi. Açmadı.

Charlotte ayağa kalktı. "Neye isterseniz ona inanın. Onunla bağış kampanyası hakkında birkaç kez konuştum ama hepsi bu kadar. Size gerçeği söyledim. Ama zamanınızı parmakla göstererek harcamak istiyorsanız, belki de onun gitmesini istemek için *gerçek* nedenleri olanlardan başlayın."

Kadınları şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak dışarı çıktı.

BİR GİZEMİN ÇÖZÜLMESİ

Miriam evindeki ofisinde küçük masasında oturuyordu, masa lambasının yumuşak ışığı önündeki dağınık notları ve açık kitapları aydınlatıyordu. Oda hafif papatya ve eski kâğıt kokuyordu, düşüncelerinin kargaşasıyla rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu. Pencereye hafifçe vuran yağmur, zihninde dönen olasılık fırtınasına yatıştırıcı bir fon oluşturuyordu.

Erica'nın ölümünden sonra tutmaya başladığı not defterini karıştırdı, kalemi masanın kenarına dalgınca vuruyordu. Sayfalar karalanmış düşünceler, zaman çizelgeleri ve bağlantılarla doluydu, tam olarak bir araya getiremediği bir bulmacanın parçaları.

Kitap kulübünün son toplantısından gelen haberler zihninde yeniden canlandı. Erica'nın ilişkisi. Aylar önce Miriam'a sırrını şifreli bir şekilde anlatmıştı, sesi çok fazla şaraptan bulanıklaşmıştı ama daha derin bir şeyle, belki de suçluluk duygusuyla doluydu. Ya da korku.

Miriam o zaman bunu Erica'nın drama yeteneğine bağlayarak geçiştirmişti. Ama şimdi, bildiklerini bildiğinde, önemli olduğunu hissetti. Birinin korumak için cinayet işleyebileceği türden bir sır.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve pencereden dışarı, karanlık sokağa baktı. Willow Creek sakin bir kasabaydı ama bu gece, yağmurun sokak lambalarının ışıltısını bulanıklaştırdığı, tedirgin edici derecede durgun hissediyordu. Özenle düzenlenmiş banliyö yaşamlarına böylesine bir şiddetin sızdığına inanmak zordu.

"Kimi ifşa etmek üzereydin Erica?" Miriam yüksek sesle mırıldandı, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Yakın biri olmalı. Kaybedecek bir şeyi olan biri. Ve sonra Vanessa vardı.

Miriam, Vanessa'nın ölümünün sadece bir tesadüf olmadığına dair artan hislerini görmezden gelemiyordu. Vanessa bir ilişki gibi ilginç bir şeyi gözden kaçırarak biri değildi. Kontrolü ve başkalarının bilmediği şeyleri bilmeyi çok severdi.

Miriam yavaş bir nefes aldı ve bakışları masasının köşesinde özenle istiflenmiş kitaplara kaydı. İçlerinden biri gözüne çarptı; aylar önce kulüpte okudukları, katilin izini kaybettirmek için tanıkları susturduğu bir gerilim romanıydı. Omurgasına bir ürperti yayıldı.

Ya Vanessa Erica'ya ilişkisi hakkında meydan okusaydı? Ya işler ters gitseydi ve Erica'yı havuzda yüzüstü bıraksaydı? Ya Vanessa'nın kocası Simon, onun ne yaptığını öğrenseydi. Erica için duyduğu üzüntüden dolayı, onu öldürdüğü için kendi karısına öfke mi duyardı?

Bu fikir rahatsız edici derecede akla yatkın geliyordu. Belki de hemen şimdi Dedektif Whitaker'ı aramalı ve bildiği her şeyi ona anlatmalıydı. Ama bir şey onu durduruyordu. Bir şeyler tam olarak yerine oturmuyordu.

Simon ilişkileriyle ünlüydü. Vanessa da görmezden gelme yeteneğiyle. Erica'yı öldürecek kadar sinirlenmesi pek olası görünmüyordu. Daha fazlası olmalıydı. Kaçırıldığı bir şey.

Vanessa'yı en son ne zaman canlı gördüğünü düşündü, mükemmel bir şekilde dekore edilmiş oturma odasında kendini beğenmiş bir şekilde oturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi şarabını yudumluyordu. Miriam onun kendine olan güvenine her zaman hayranlık duymuştu ama şimdi bu güvenin onun çöküşü olup olmadığını merak ediyordu. Evine girmesine izin verdiği kişi cinayet işlemeye kararlıydı.

Miriam ayağa kalktı, kaskatı kesilmiş bacaklarını gerdi ve mutfığa doğru yürüdü. Yağmur yeniden başlamıştı, düzenli ritmi evin sessizliğini dolduruyordu. Kendine bir bardak su doldurdu, düşünceleri hâlâ hızla akıyordu.

Hepsinin bariz bir şeyi, gözlerinin önündeki bir şeyi kaçırdıkları hissinden kurtulamıyordu.

Telefonu tezgâhın üzerinde çalarak onu irkiltti. Ekranı baktı: Jilly'den bir mesaj.

Gerçekten ilişkinin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?

Miriam cevap vermeden önce tereddüt etti:

Bağlantılı hissettiriyor. Ama bundan fazlası var. Henüz resmin tamamını göremiyoruz.

Jilly'nin yanıtı neredeyse anında geldi:

Korkuyorum, Miriam. Ya sırada biz varsak?

Miriam kaşlarını çattı, telefonu sıkıca kavradı. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Çünkü içten içe Jilly'nin haklı olabileceği hissinden kurtulamıyordu. Ve bu konuyu ne kadar derinlemesine araştırırsa, o kadar riske giriyordu.

Miriam masasına döndüğünde, çayı artık ılıktı, notlarını tekrar gözden geçirdi. Olayın her şeyin merkezinde olduğuna ikna olmuştu. Sandalyesine geri oturdu, notlarına bakarken kalemi masanın kenarına vuruyordu. Vanessa'nın son günlerinin zaman çizelgesi bulanıktı, ama bazı anlar göze çarpıyordu, kırık cam parçaları gibi parlıyordu, keskin, tehlikeli ve bir araya getirilmek için yalvarıyordu.

Son kitap kulübü toplantılarını düşündü, hatırlayabildiği konuşma parçalarını tekrar oynattı. Vanessa o akşam her zamanki gibiydi, çekici, kendini beğenmiş, herkesi rahatsız edecek kadar kurnazca kışkırtıyor ama açıkça gücendirmiyordu.

Bir de şu yorum vardı.

"Dün gece çok ilginç bir konuşma yaptım," dedi Vanessa, dudaklarının kenarlarında sinsi bir gülümseme belirmişti. "İnsanlar insanı gerçekten şaşırtıyor, değil mi?"

O zamanlar Miriam bunu Vanessa'nın ortalığı karıştırmak için yaptığı muğlak girişimlerden biri olarak değerlendirmişti. Vanessa başkalarının bilmediği şeyleri bilmekten, resmin tamamını ortaya koymadan ipuçları vermekten hoşlanırdı. Ama şimdi bu anı Miriam'ı farklı bir şekilde etkilemişti.

Vanessa kiminle konuşmuştu? Ve onu şaşırtan neydi?

Miriam kaşlarını çattı, kalemi vuruşunun ortasında durakladı.

Charlotte ölümünden önce Vanessa'yla konuşmadığı konusunda kararlıydı. Kitap kulübü toplantısında bunu söylemişti, ses tonu kırılmıştı, neredeyse küçümsüyordu. Ve gece geç saatlerde yaptığı bir telefon görüşmesinde adının neden Erica'nın ağzından çıkmış olabileceğine dair yeterince makul bir mazereti vardı.

Ama Vanessa'nın o geceki yorumu aksini gösteriyordu.

Charlotte'un yalan söylüyor olması mümkün müydü?

Miriam'ın akli olasılıkları düşündükçe karışıyordu. Charlotte her zaman dikkatli ve kontrollü olmuş, duygularını mükemmel bir şekilde ölçmüştü. Ama son toplantıda Miriam bir şey fark etmişti; Vanessa o yorumu yaptığında Charlotte'un yüz ifadesinde bir tedirginlik belirmişti.

Çok inceydi, çoğu insanın fark etmeyeceği türden bir şeydi. Ama Miriam çoğu insan gibi değildi.

Erica'nın ölümünden sonra bir araya geldiklerinde Charlotte'un davranışını düşündü. Şok olmuş ama aynı zamanda mesafeli görünüyordu. İçine kapanık.

Suçluluk muydu? Yoksa korku mu?

Miriam'ın parmakları kalemin etrafında sıkılaştı.

Not defterindeki boş bir sayfayı çevirdi ve bildiği ya da bildiğini sandığı her şeyi el yazısıyla düzgün ve metodik bir şekilde karalamaya başladı. Düşünceleri kâğıda dökülürken bakışları, yağmurun hafif bir çiselemeye dönüştüğü, damlacıkların camdan aşağı gözyaşı gibi süzüldüğü pencereye kaydı.

Vanessa hayatına kimlerin girmesine izin verdiği konusunda her zaman dikkatli olmuştu. Ama Erica'nın ilişkisi hakkında bir şey öğrendiyse, belki de yanlış kişinin çok yaklaşmasına izin vermişti.

Ve belki de o kişi, daha fazlasını söyleyemeden onu susturmaya karar vermişti.

Miriam yavaşça nefes verdi, düşünceleri çalkalanıyordu.

Polis yerine, bu konuyu kitap kulübündeki diğer kişilere açabileceğini düşündü. Belki Vanessa'nın şifreli yorumundan bahsedebilir, Charlotte'un hikâyesindeki olası çelişkiye dikkat çekebilirdi. Ama yine de bir şey onu engelledi.

Willow Creek'te dile getirilmeyen bir kural vardı; sonuçlarına katlanmak istemediğiniz sürece aşmadığınız bir çizgi. Sırlar burada bir para birimiydi ve onları ifşa etmek çoğu zaman değerlerinden daha pahalıya mal olurdu.

Ve bir de Miriam'ın içinden atamadığı, rahatsız edici bir his vardı.

Eğer bu bilgiyi paylaşırsa, kendi sırtına bir hedef tahtası koymuş olacaktı. Çünkü Erica ve Vanessa'yı her kim öldürdüyse, sırlarının gizli kalmasını istiyordu. Bu çok açıktı.

Hayır, diye karar verdi. Şimdilik bunu kendine saklayacaktı.

Defterini kapatıp sandalyesinde arkasına yaslandı ve bakışları bir kez daha pencereye kaydı. Bir sokak lambasının zayıf ışıltısı dışarıdaki yağmurla kayganlaşan kaldırımı aydınlatıyor, rüzgârla sallanan uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Omurgasında bir ürperti hissetti, sanki izleniyormuş gibi derisi karıncalandı. Bu duygudan kurtuldu ama göğsüne huzursuzca yerleşerek kaldı.

Miriam her zaman gözlemci olmakla, bir adım önde olmakla övünürdü. Ama bu gece, k a r a r s ız hissediyordu. Çünkü bir şey vardı

Vanessa hakkında, Erica hakkında, Charlotte hakkında.

Ve evinin sessizliğinde tek başına otururken kısa bir an için merak etti: Ya bu olaydan sandığı kadar uzak değilse? Bu düşünce içini ürpertti ve parmakları hafifçe titreyerek çayına uzandı.

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu ve her damla Willow Creek'te hiçbir şeyin sonsuza dek saklı kalamayacağını hatırlatıyordu.

GERÇEK HAYATTAN BİR CİNAYET GİZEMİ

Miriam Jilly'nin kitapçı dükkânına adımını attığında kapının üzerindeki zil usulca şingırdadı, eski kâğıt ve cilalı ahşabın tanıdık kokusu onu sardı. Toz zerrecikleri, ön pencerelerden süzülen soluk öğleden sonra güneşinin altında tembelce süzülüyor, yıpranmış ahşap zeminlere altın rengi bir parıltı yayıyordu.

Her zaman rahat olan bu yer bugün garip hissettiriyordu. Hava ağırdı, tedirginlikle doluydu ve Miriam içeri adımını atar atmaz bunu hissetti.

Jilly tezgâhın arkasında duruyordu. Kitapları düzgün bir yığın haline getirirken başı öne eğikti. Bir zamanlar neşeli olabilecek soluk bir lavanta rengi olan kazağı ince bedeninde gevşekçe sallanıyordu ve siyah saçları dağınık bir topuzla arkaya toplanmıştı, teller yüzünü çerçevelemek için kaçıyordu. Çalışırken elleri hafifçe titriyor, kitap yığını her hareketinde sallanıyordu.

"Merhaba Jilly," dedi Miriam, tezgâha yaklaşırken sesi yumuşak ama maksatlıydı.

Jilly irkilerek sertçe başını kaldırdı. Koyu halkalarla çevrili geniş ela gözleri, Miriam'ın midesinin sıkışmasına neden olan türden bir gergin enerjiyle doluydu.

"Miriam," dedi Jilly hızla, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyi zorlayarak. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, Miriam'ın daha önce fark ettiği gergin bir alışkanlıktı bu. "İçeri girdiğini duymadım."

Miriam onu dikkatle inceledi, alnındaki belli belirsiz ter parıltısına, parmaklarının tezgâhın kenarını tutuşuna baktı. Jilly günlerdir uyumamış gibi görünüyordu, her zamanki sıcak tavrının yerini gergin bir tedirginlik almıştı.

"Yoğun bir gün mü?" Miriam tezgâhın üzerindeki kitaplara doğru başını sallayarak hafifçe sordu.

Jilly bir kahkaha attı ama tiz ve gergin bir kahkahaydı. "Öyle de denebilir. Herkes birdenbire cinayet romanlarına ilgi duymaya başladı. Agatha Christie'yi raflarda tutamıyorum."

Miriam bir kaşını kaldırdı. "İnsanların meraklı olduğunu tahmin ediyorum. Küçük kasabalar dedikoduyu sever."

Jilly'nin zoraki gülümsemesi sekteye uğradı ve parmakları tezgâhın kenarını sıkıca kavrayarak başka tarafa baktı.

Miriam sesini alçaltarak yaklaştı. "Ama bana öyle geliyor ki dedikodudan daha fazlası için endişeleniyorsun."

Jilly'nin yüzü gözle görülür bir şekilde soldu ve Miriam'ın bakışlarından kaçınarak önündeki kitaplara baktı. Sıcak öğleden sonra ışığı yüzünü aydınlatıyor, çatık kaşlarındaki gerginliği ve dudaklarındaki hafif titremeyi vurguluyordu.

Bir an için odadaki tek ses ısıtıcının hafif uğultusu ve arka tarafta gezinen bir müşterinin yumuşak ayak sesleriydi.

Sonunda Jilly titrek bir nefes verdi ve gözleri endişeyle dolup taşarak başını kaldırdı.

"Miriam," diye başladı tereddütle, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Charlotte'un bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsun?"

Miriam sorunun doğrudanlığı karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı. Cevap vermek için ağzını açtı ama kelimelerini dikkatle seçerek kendini durdurdu.

"Bunu size sorduran nedir?" Miriam onun yerine sakın ama araştıran bir ses tonuyla konuştu.

Jilly tereddüt etti, bakışları arkadaki tek müşteriye, bir anı kitabını karıştıran orta yaşlı bir kadına kaydı. Sesini alçaltarak Miriam'a doğru eğildi.

"Sadece, kendisi gibi davranmıyor," dedi Jilly, sesi titreyerek. "Kitap kulübü toplantılarında, evinde, hatta mesajlarında bile. Çok *dikkatli*. Sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyor."

Miriam yavaşça başını salladı ama yüzü okunmuyordu. "Bu onun bir şey sakladığı anlamına gelmez."

Jilly zorlukla yutkundu, gözleri ellerine kaydı. "Biliyorum. Ama..."

"Ama ne?" Miriam hafifçe bastırdı. Sesi yumuşak ama ısrarcıydı.

Jilly korkudan irileşmiş gözlerle başını kaldırdı. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralandı ama tereddüt ederek tekrar dükkânın arka tarafına baktı.

Jilly sonunda sesi titreyerek, "Sanırım bir şeyden korkuyor," dedi.

Miriam hafifçe arkasına yaslandı ve Jilly'yi incelerken kollarını kavuşturdu. "Neyden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jilly başını sallayarak. "Ama sanki sürekli omzunun üzerinden bakıyor gibi. Sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi."

Miriam'ın zihni, anıların parçalarını bir araya getirirken hızla çalıştı. Charlotte'un son kitap kulübü toplantısındaki sıkı kontrollü soğukkanlılığını, kendine bir kadeh şarap doldururken elinin nasıl hafifçe titrediğini düşündü. Charlotte çok dengeli, çok ölçülüydü ve bu bir performans gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Ne diyorsun, Jilly?" Miriam sesini alçaltarak ama kararlı bir şekilde sordu.

Jilly'nin bakışları tezgâha kaydı, parmakları kazağının eteklerinde gergin bir şekilde oynuyordu. "Diyorum ki, bilmiyorum. Kimseye zarar vereceğini sanmıyorum. Ama bize söylemediği bir şey var. Bunu hissedebiliyorum."

Miriam başını hafifçe eğdi, delici bakışları Jilly'nin üzerinde sabitlendi. "Başka bir şey fark ettin mi? Söylediği ya da yaptığı herhangi bir şey tuhaf geldi mi?"

Jilly alt dudağını çiğneyerek duraksadı. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece, bilmiyorum. Bu bir his. Sanki her zaman herkesi izliyormuş gibi. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi."

Kapının üzerindeki zilin yumuşak sesi tek müşterinin gittiğini haber veriyordu. Şimdi küçük dükkânda sadece Miriam ve Jilly vardı, sessizlik etraflarını sarmıştı. Pencereleden süzülen ılık ışık şimdi daha sönük görünüyor, gölgeler yerde daha uzun süre uzanıyordu.

Miriam dükkânın etrafına göz gezdirdi, gözleri karanlık köşelere ve üzerlerinde yükseliyormuş gibi görünen kitap raflarına takıldı. Rahat alan birden klostrofobik hissettirdi.

Jilly gergin bir şekilde kıpırdanarak sessizliği bozdu. "Sence o yapmış olabilir mi?"

Miriam tereddüt etti, zihni Charlotte hakkında bildiği her şeyi gözden geçirdi. Mükemmel bir ev. Mükemmel bir aile. Dünyaya sunduğu mükemmel imaj.

Miriam sonunda, "Hayır," dedi ama sesinde inandırıcılık yoktu. "Charlotte'un öyle bir tip olduğunu sanmıyorum. Ama kesinlikle sakladığı bir şeyler var."

Jilly başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu.

Miriam elini Jilly'nin titreyen koluna koydu, dokunuşu sert ve güven vericiydi. "Beni dinle," dedi sessizce. "Hemen sonuca varmayalım. Polis bunu çözecektir. Bu arada başını eğ ve gözlerini açık tut. Sen kimseye zarar verecek bir şey yapmadın, bu yüzden sana zarar vermeleri için bir neden yok. Ama bunu kim yaptıysa bir noktada hata yapacaktır ve biz de bunu görmeye hazır olmalıyız."

Jilly tekrar başını salladı, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve ellerine baktı, parmakları kazağının eteğiyle oynuyordu. "Bilmiyorum. Yanlış hissediyorum, Miriam. Burnumuzu sokuyormuşuz gibi."

"Meraklı olmalıyız," dedi Miriam kararlı bir şekilde. "İki arkadaşımız öldü, Jilly. Bunun gerçekten duracağını düşünüyor musun? Çünkü ben düşünmüyorum."

Jilly duraksadı, yüzü solgundu, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Ama ya işleri daha da kötüleştirirse?"

Miriam sertçe nefes verdi, sabrı tükeniyordu. "Nasıl daha kötü? Jilly, istesek de istemesek de zaten bu işin ortasındayız. Kendin söyledin, Charlotte bir şeyler saklıyor. Pam kendinde değil. Tiffany ani ilgi odağı olmayı sağlıksız bir şekilde seviyor. Bee bile normalden daha ürkek. İçlerinden herhangi biri her şeyin anahtarı olabilir. Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Jilly pencereye doğru baktı, dışarıda çiseleyen hafif yağmur camın üzerinde gölgeler oluşturuyordu. "Elbette istiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Ama ya çok derine inersek ve başa çıkamayacağımız bir şey bularsak?"

Miriam doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Alternatifi ne? Öylece oturup katilin bizden biri için gelmemesini mi umacağız?"

Jilly, Miriam'ın açık sözlülüğü karşısında irkildi ama itiraz etmedi. Kollarını kendine doladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Sadece başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Miriam hafifçe yumuşayarak tezgâha yaklaştı. "Ben de öyle, Jilly. Ama bu işin önüne geçmezsek kolay hedef oluruz. Sessiz kaldığımız sürece, bu işin arkasında kim varsa ona daha fazla güç vermiş oluruz."

Jilly sertçe yutkundu, parmakları tezgâhın kenarını kavradı. "Peki, ne öneriyorsun?"

Miriam'ın ses tonu değişti, daha bilinçli, daha kontrollü hale geldi. "Buluşacağız. Tarafsız bir yerde. Halka açık bir yerde. Kahve dükkânı olabilir. Herkesi bir araya getirir ve konuşuruz. Kitap tartışıyormuş gibi yapmak yok. Sadece dürüstlük. Şeffaflık. Her şeyi ortaya döküyoruz."

"Peki ya kimse bir şey söylemezse?" Jilly sesi titreyerek sordu.

"Yapacaklar," dedi Miriam kendinden emin bir şekilde. "İnsanlar bir şey söyle r k e n

Köşeye sıkıştık. Birileri söylediklerinden daha fazlasını biliyor ve kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Jilly'nin tedirginliği derinleşti, omuzları sanki konuşmanın ağırlığı üzerine çökmüş gibi kamburlaştı. "Peki ya yanılıyorsak? Ya hiçbiri değilse?"

Miriam tereddüt etti, zihni olasılıklar arasında koşturuyordu. "O zaman en azından denediğimizi biliriz. En azından arkamıza yaslanıp bunun olmasına izin vermediğimizi biliriz."

Jilly içini çekti, elleri iki yanına düştü. "İyi. Ama bunu ayarlayan sensin. Hepsini bir araya getiren ben olmak istemiyorum."

Miriam memnun bir şekilde başını salladı. "Ben hallederim. Merak etmeyin."

Miriam çıkmak için döndüğünde, kapının üstündeki zil usulca şingirdarken omzunun üzerinden son bir kez baktı. Jilly hâlâ tezgâhın arkasında duruyordu, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı, omuzları çökmüştü.

Miriam yağmura doğru adım attı, soğuk çiselemeye karşı paltosunu daha sıkı çekti. Kararını vermişti. Buluşmak isteseler de istemeseler de grubu toplayacaktı.

Çünkü biri gerçeği biliyordu. Ve Miriam kim olduğunu bulmaya kararlıydı.

Sessiz sokakta topuklarını nemli kaldırıma vurarak yürürken, sırtında görünmeyen gözlerin ağırlığını hissetmekten kendini alamadı. Ama arkasına bakmadı.

Kararını çoktan vermişti. Daha fazla beklemek yok. Daha fazla merak etmek yok. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Zihni olasılıklarla çalkalanırken paltosunu etrafına daha sıkı sardı. Grup gerçeği her neyse, Miriam bunun uzun süre gizli kalmayacağını biliyordu. Ve sonunda ortaya çıktığında, Miriam'ın içinde her şeyi paramparça edeceğine dair bir his vardı.

KİTAP DÜKKANI

Kahve dükkânı hafta içi bir öğleden sonra için tıklım tıklımdı, ancak müşterilerin çoğu kahve içmek için orada değildi.

Her zamanki rahat atmosfer, sıcak ışıklandırma, taze çekilmiş fasulye kokusu, sohbetin hafif uğultusu bugün yanlış hissettirdi. Havadaki gerginlik fazla yoğun, konuşmalar fazla zorlama, fincan ve çatal-bıçak sesleri fazla gürültülüydü.

Miriam uzun ahşap masanın ortasına oturmuş, ellerini önünde düzgünce kavuşturmuş, el değmemiş bir fincan kahve yanında soğuyordu. Son iki gününü konuşmaların parçalarını bir araya getirerek, eski metinleri tarayarak ve kimsenin fark etmediği sessiz soruşturmalar yaparak geçirmişti. Artık şüpheleri vardı ve başkalarının da olup olmadığını görmeye hazırdı.

Etrafında, kalan kitap kulübü üyeleri toplanmıştı. Charlotte, Jilly, Bee, Pam, Tiffany ve Dani.

Charlotte sert bir şekilde oturuyordu, lacivert bluzu tertemizdi, saçları mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, yüzü dikkatle kontrol edilmiş kibar bir ilgisizlik maskesiydi. Önündeki çaya neredeyse hiç dokunmamıştı, ellerini kucağında kavuşturmuş, parmakları hafifçe birbirine çarpıyordu.

Jilly gergin görünüyordu, hırkası ince bedeninin üzerinden gevşekçe sarkıyordu, kahve fincanını iki eliyle kavrarken dudakları gergin bir çizgi halinde sıkılmıştı. Sanki birinin ya da bir şeyin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi pencereye doğru bakıp duruyordu.

Tiffany ve Dani karşı karşıya oturmuşlardı, her zamanki dostlukları bugün yoktu ve duruşları gergindi. Genellikle akıllıca bir yorum yapan ilk kişi olan Pam, alışılmadık bir şekilde sessizdi ve yavaş, metodik hareketlerle kapuçinosunu karıştırıyordu.

Kimse hoşbeşin ötesinde pek konuşmamıştı ve sessizlik fark edilebilecek kadar uzamıştı. Miriam saldırmak için bekleyen bir şahin gibi görünüyordu ve Bee her zamanki gibi koyun gibi görünüyordu.

Sonunda Miriam boğazını temizledi.

"Hepimizin oturmasının vakti geldi diye düşündüm," dedi yumuşak bir sesle, sesi sakın ve kontrollüydü. "Çok şey oldu. Açık ve dürüst bir şekilde konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Charlotte başını sallayarak yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Miriam, bu bir tür oyun değil. Burada öylece oturup dedektifçilik oynayamayız. Bunu soruşturan gerçek polis memurları var. Bir yolunu bulacaklardır."

Miriam gözünü bile kırpmadı. "Öyle mi? Çok uzağa gitmiş gibi görünmüyorlar."

Charlotte'un gözleri adlandırılmayacak kadar hızlı bir şeyle titredi, korku, belki de hayal kırıklığı.

Tiffany şakağını ovuşturarak bir nefes verdi. "Hiçbirimizin latte içerken 'katil kim' oyununu oynarken rahat hissettiğini sanmıyorum."

Pam kısa, espriz bir kahkaha attı. "Kendi adına konuş."

Jilly oturduğu yerde kıpırdandı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. "Burada birlikte olmak yani. Burada oturup sanki... normal bir şeymiş gibi bu konu hakkında konuşmamalıyız."

"Bununla ilgili hiçbir şey normal değil," dedi Miriam, sesi yumuşak ama tereddütsüzdü. "Ama hepimizin soruları yokmuş gibi oturup durmak? Bu da yardımcı olmuyor."

Jilly'nin gözleri kafenin içinde gezindi. İzlendiğini hissediyordu. Kapı her açıldığında hafifçe geriliyor, bir şey bekliyordu. Biri içeri dalacak ve onu suçlayacak ya da polis birini kelepçeleyp götürecekti. Ya da daha kötüsü, Erica ve Vanessa'yı öldüren her kimse, orada onlarla birlikte oturuyor olabilirdi.

Hırkasını üzerine daha sıkı çekti, nabızı hızla atıyordu. "İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Miriam onu inceledi. "Neyden daha kötü, Jilly?"

Jilly'nin nefesi kesildi ve bir an için yüzünden bir şey geçti. Panik. Başını hızla salladı. "Yok bir şey. Ben sadece-"

Kucağına bakarak konuşmasını sonlandırdı.

Charlotte'un sesi gerginliği yarıp geçti. "Bu çok saçma," dedi keskin bir sesle. "Bunu tartışıyor bile olmamalıyız. Biz dedektif değiliz."

Miriam başını hafifçe eğerek, "Belki de değil," diye onayladı, "Ama bu bir şeyler bilmediğimiz anlamına gelmez."

Charlotte kıpırdamadan durdu. İlk kez çayına uzandı, fincanı kaldırdı ama içmedi, parmakları porseleni sıkıca kavradı.

Kafe çok sessizleşmişti. Diğer müşterilerin arka plandaki mırıltısı bile sanki tüm oda bir şeyin kıyısında sallanıyormuş gibi gergin hissettiriyordu.

Kadınlardan hiçbiri bazı müşterilerin tezgâhta biraz fazla oyalandığını, baristanın pencerenin yanında tek başına oturan bir adamla nasıl hızlı ve bilmiş bakışlar attığını fark etmedi.

Hiçbiri bir dergiyi karıştıran bir kadının aslında hiç de kitap okumadığını fark etmedi. Sivil polisler alanda dikkatli ve göze çarpmadan ilerliyordu. İzliyorlardı. Dinliyorlardı.

Miriam bunu biliyordu. Bu buluşmayı kafede ayarlamasının bir nedeni vardı.

Jilly sonunda sessizliği bozdu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Sence bunu her kim yaptıysa burada mı oturuyor?"

Masa sessizliğe gömüldü. Kimse nefes almadı.

Sonra Charlotte başını sallayarak yumuşak bir alay savurdu. "Bu delilik," diye mırıldandı. "Hepimiz sadece korkuyoruz."

Miriam onu yakından izledi. "Öyle misin?"

Charlotte'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Affedersiniz?"

"Korkuyorum," dedi Miriam hafifçe. "Sen korkuyor musun, Charlotte?"

Charlotte ona baktı, sanki doğru yanıtı arıyormuş gibi ağzı hafifçe aralandı.

Sonra çok dikkatli bir şekilde, "Tabii ki öyleyim. Hepimiz öyleyiz."

Ama Miriam ikna olmadı. Çünkü neye dikkat edeceğinizi bilmezseniz korku ve suçluluk birbirine çok benzeyebilir. Arkasına yaslandı, kahvesinden yavaşça bir yudum aldı, gözleri Charlotte'unkilerden hiç ayrılmadı.

Birinin ayağının kaymasını bekliyordu. Ve bunun çok ama çok yakında olacağına dair bir his vardı içinde.

Kahve dükkânı artık daha küçük geliyordu, duvarlar her geçen saniye daha da içe doğru çekiliyordu. Masadaki gerginlik daha da artmıştı.

Kadınlar arasında, kenarları yıpranan bir bağ vardı. Dışarıda yağmur camlara vuruyordu, yumuşak ve sabit, konuşmanın yüzeyinin altında akan elektrik akımıyla bir tezat oluşturunuyordu.

Miriam sessizliğin bir an daha sürmesine izin vererek havadaki rahatsızlığın tadını çıkardı. Sonra yavaş ve ölçülü bir nefes alarak konuştu.

"Vanessa'nın son kitap kulübü toplantımızda söylediği bir şeyi düşünüyordum," dedi fincanındaki kahveyi karıştırarak.

Jilly'nin parmakları fincanın etrafında sıkıştı. Bluzunun manşetini boş boş düzeltmekte olan Charlotte, toparlanıp çayından küçük, ölçülü bir yudum almadan önce bir anlığına dondu kaldı.

Miriam kaçırmadı.

"Bahsetti," diye devam etti Miriam, onları dikkatle izleyerek. "Bir gece önce çok ilginç bir konuşma yaptığını söyledi. Kiminle olduğunu söylemedi ama kesinlikle eğlenmiş görünüyordu."

Jilly kısa ve gergin bir kahkaha attı, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Vanessa çok şey söyledi," diye mırıldandı. "Ortalığı karıştırmaya bayılırdı."

Miriam başını öne eğerek, "Söyledi," diye onayladı. "Ama bu sadece dedikodu değildi. Kendini beğenmiş bir hali vardı. Sanki birine karşı bir üstünlüğü varmış gibi."

Charlotte nefes verdi, fincanını biraz fazla dikkatli bir şekilde yere bıraktı. "Ve?" diye sordu, sesi düzdü ama t o n u n d a bir gerginlik, ince bir gerginlik vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Miriam hafifçe öne eğildi, bakışları Jilly ve Charlotte arasında gidip geliyordu. "İkinizin de onun kimden bahsettiğini sormamış olmanızı ilginç buluyorum."

Jilly'nin nefesi kesildi. Oturduğu yerde kıpırdanıp kafenin girişine bakıyormuş gibi yaparak bunu çabucak maskeledi.

Ancak Charlotte, Miriam'ın bakışlarını sabit tuttu. Tırnakları fincanın seramiğine bir kez vurdu, sonra durdu. Bir duraklama. Bir hesaplama.

"Muhtemelen sadece dramatik davranıyordu," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Vanessa insanları kıvrandırmayı severdi. Bu onun gerçekten bir şey bildiği anlamına gelmez."

Miriam gülümsedi. Çok keskin. Çok bilgili.

"Belki," diye mırıldandı. "Ya da belki de bilmemesi gereken bir şey biliyordu."

Jilly peçetesine uzanırken elleri hafifçe titredi, hiçbir şey olmamasına rağmen dudağını sildi. Gözleri Charlotte'a kaydı, aralarında okunamayan bir şeyin parıltısı geçti.

Miriam bunu kaçırmadı.

Charlotte burnundan nefes vererek başını hafifçe salladı. "Çok ileri gidiyorsun, Miriam. Vanessa'nın ortalığı karıştırmayı seviyor olması onun ölümüne neden olduğu anlamına gelmez."

Miriam parmağıyla fincanına vurdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Olmayabilir. Ama ya olsaydı?"

Jilly'den keskin bir nefes. Charlotte'un normalde mükemmel olan yüzünde küçük bir titreşim.

Miriam artık hissedebiliyordu. Değişimi. Baskıyı. Bir yerlere varıyordu. Sessizliğin tekrar uzamasına, onların kendi tedirginlikleri içinde oturmalarına izin verdi.

Jilly korkuyordu. Peki ya Charlotte? Charlotte bir şeyleri saklıyordu.

Dışarıda yağmur hızlanmış, camlara daha sert vuruyordu. Kahve dükkânı, tezgâhtaki seslerin belli belirsiz mırıltısı dışında garip bir sessizliğe bürünmüştü.

Miriam'ın bakışları odanın içinde hafifçe gezindi. Sivil polisler hâlâ oradaydı. Göze çarpmadan oturuyor, gazeteleri karıştırıyor, kahvelerini içiyor ve bekliyorlardı. İzliyorlardı.

Jilly dudaklarını yaladı, sonra tereddütle konuştu. "Yani, ne diyorsun Miriam? Vanessa'nın bir şeyler bildiğini mi? Ve bu yüzden öldürüldü-" Sanki öldürüldü kelimesini söylemek olayı daha gerçekçi kılacakmış gibi sözünü kesti.

Miriam hemen cevap vermedi. Onun yerine Charlotte'a baktı. Charlotte kıpırdamadan oturdu. Sonra yavaşça esnedi ve sanki bütün bunlardan yorulmuş gibi başını salladı.

"Bak," dedi Charlotte, "Vanessa her ne hakkında konuşuyorsa, artık bunun bir önemi yok. O artık yok. Kanıtlayamadığımız şeyler hakkında spekülasyon yapmanın kimseye faydası yok."

Miriam'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana yardımcı oluyor," dedi basitçe.

Charlotte'un gözleri hafifçe titredi, dikkatle inşa ettiği soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce kısa bir kontrol kaybı yaşadı.

Miriam o zaman anladı. Charlotte bir şeyin ortaya çıkmasından korkuyordu ve Miriam bunun tam olarak ne olduğunu öğrenecekti. Odada söze dökülmeyen bir gerilim vardı. Oyun değişmişti ama Miriam oynamaya devam edecekti.

DOLAPTAKİ İSKELETLER

Kafedeki gerginlik artık daha da artmıştı, sanki havanın kendisi etraflarına baskı yapıyordu. Yağmur camlara hafifçe vurmaya devam ediyordu, ses ritmikti, neredeyse hipnotikti, masada artan huzursuzluğa sessiz bir metronomdu.

Miriam başını eğdi, izliyor, hesaplıyordu.

Çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Şimdi sadece biraz daha bastırması gerekiyordu.

Koltuğunda hafifçe kaymadan önce sessizliğin bir süre daha sürmesine izin verdi. Kahvesine uzandı, yavaşça bir yudum aldıktan sonra dikkatlice masaya geri koydu. Konuşurken parmakları dalgın bir şekilde fincanın kenarını çizdi.

"Aklımı kurcalayan başka bir şey var," dedi rahatça, sesi hafif ve konuşkan bir tonda. "Vanessa'nın mali durumu."

Jilly bu kez irkildi. Fazla değil. Sadece birazcık. Ama bu kadarı yeterliydi.

Ancak Charlotte neredeyse hiç tereddüt etmedi. Kısa, keskin bir nefes verdi,

çok kontrollü, çok küçümseyici. "Vanessa'nın her zaman parası vardı ve her zaman ortalıkta dolaşırdı. Ne olmuş ona?"

Miriam onu dikkatle inceledi. Charlotte genellikle bir soğukkanlılık ustasıydı, konuşmaları tam olarak istediği yöne çevirirdi. Ama bugün öyle değildi. Miriam izlerken değil.

Miriam hafifçe başını sallayarak, "Parası vardı," diye onayladı. "Ama aynı zamanda gücü de vardı. Peki Vanessa gibi insanlar? Bu malların hiçbirini bedavaya dağıtmazlar."

Jilly'nin parmakları hırkasının kumaşına dolandı. Şimdi gözlerini masaya dikmiş, nefesi kısa ve düzensiz patlamalar halinde geliyordu.

Miriam değişimi hemen hissetti.

Charlotte ise sadece alay ederek başını salladı. "Vanessa her zaman her şeyi kontrol ederdi. İnsanlara sahip olmak isterdi."

Kelimeler dudaklarından çok hızlı çıktı. Çok keskin. Açıkta oldukları anda odadaki enerji değişti. Bunu ağır bir sessizlik izledi.

Charlotte hatasını çok geç fark etti. Omurgası dikleşti, çenesi gerildi ama olan olmuştu. Kelimeler yerine oturmuştu. Ve hissedilmişlerdi.

Miriam ellerini masaya dayadı ve hafifçe öne eğildi. "Kendi insanları mı?" diye yineledi, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Charlotte yarım saniye tereddüt etti. Sonra omuzlarını geriye atarak umursamaz bir tavır takındı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Vanessa kontrolü elinde tutmayı severdi. Evini. Simon'un. Şöhretini. Her şeyi."

Miriam hiçbir şey söylemedi. Sözlerin aralarında yerleşmesine izin verdi. Jilly daha fazla dayanamadı.

"Ondan borç para aldım."

İtiraf, nefes nefese, titreyerek ağzından döküldü. Sanki söylenmek için can atıyordu. Bütün gözler Jilly'ye çevrildi. Şimdi titriyordu, elleri sanki onu dik tutan tek şeymiş gibi masanın kenarını kavıyordu.

Charlotte'un yüzü karardı. Şok olmamıştı, şaşırmamıştı, sadece okunamıyordu. Miriam kendi kendine gülümsedi.

Jilly gözlerini hızla kırıştıtarak titrek bir nefes verdi. "Çok fazla değildi. Yani benim için çoktu ama onun için değildi. Sorduğumda tereddüt bile etmedi."

"Bu ne zaman oldu?" Miriam sesini dikkatle nötr tutarak sordu.

Jilly zorlukla yutkundu. "Geçen yıl. Dükkân zor durumdayken. Önce bir bankaya gitmeye çalıştım ama kredim..." Başını iki yana salladı. "Vanessa öğrendi ve yardım etmeyi teklif etti."

Şimdiye kadar sessiz kalan Pam alçak bir ıslık çaldı. "Bu bir teklife benzemiyor. Kulağa şeytanla anlaşma gibi geliyor."

Jilly irkildi. "Öyle değildi. İlk başta. Bana yardım etmek istediğini, yerel işletmelere inandığını söyledi. Bana inandığını. Ama bir süre sonra..." Jilly'nin sesi kesildi, parmakları masanın kenarını daha da sıkı kavradı.

"Neye başladı?" Tiffany sordu, sesi alışılmadık derecede keskindi.

Jilly tereddüt etti, sonra fısıldadı, "İyilik istedi." Kelimeler havada asılı kaldı, boğucuydu.

Charlotte nihayet konuştuğunda sesi çok yumuşaktı. "Vanessa'ya benziyor."

Miriam bakışlarını tekrar Charlotte'a çevirdi ve onun tepkisini izledi. "Ne tür iyilikler, Jilly?"

Jilly dudağını ısırdı. "Sadece küçük şeyler. Burada, dükkânda etkinlikler düzenlemek. Bazı insanları davet ettim. Tedarikçilerle konuştuğumda adını ağzımdan kaçırdı." "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye mırıldandı Dani, ama onun bile sesi belirsiz.

Jilly'nin elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Ayrıca insanların onun hakkında neler söylediğine dair güncellemeler istedi. Ona borçlu olduğumu açıkça belirtti. Ve bunu hatırlasam iyi olur."

Miriam sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmağıyla fincanına vurdu.

Çok mantıklıydı. Vanessa kontrolü severdi. Ve Jilly gibi sinirli, yumuşak dilli bir kitapçıyı parmağında oynatmaya bayılırdı.

Ama asıl soru şuydu: Vanessa çok mu ileri gitmişti? Tehdit etmemesi gereken birini mi tehdit etmişti?

Jilly yavaş ve düzensiz bir nefes verdi. "Ona borcumu ödeyecektim. Denedim. Ama sonra..." Sesi kesildi ve sulu bir kahkaha attı. "Şey. Sonra da öldü."

Masanın üzerine bir sessizlik daha çöktü. Ve sonra Charlotte çok yumuşak bir şekilde burnundan nefes verdi. Ses neredeyse hiç fark edilmiyordu. Ama Miriam için bu her şey demekti.

Miriam ellerini birleştirdi, bakışları Jilly'den Charlotte'a kaydı. Artık taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Vanessa'nın parası vardı. Güç. Nüfuz. Ve bunu insanları kendisine borçlu tutmak için kullanmıştı. Asıl soru şuydu: Kim sonunda bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişti?

Miriam kafenin etrafına baktı. Sivil polisler hâlâ oradaydı, oyalanıyor, gözlem yapıyorlardı. Müdahale etmediler. Henüz müdahale etmediler. Ama dinliyorlardı.

Miriam hafifçe öne eğildi, sesi nazık, neredeyse kibardı. "Jilly, Vanessa seni hiç tehdit etti mi?"

Jilly'nin nefesi kesildi. Ağzını açtı, sonra tereddüt etti.

Charlotte yumuşak bir şekilde araya girdi. "Vanessa bazı şeyleri ima etti. Hiçbir zaman açıkça söylemedi."

Miriam bakışlarını Charlotte'a çevirdi. "Ama insanları mahvedebilecek bilgilere sahipti, değil mi? Kendisi yle söyledi."

Charlotte'un omuzları sertleşti. "İnsanların böyle düşünmesinden hoşlanırdı." Miriam hafifçe gülümsedi. "Ama yapabilir miydi?"

Charlotte'un çenesi gerildi ve Miriam'ın ihtiyaı olan tek cevap buydu. Masa kalın, dayanılmaz bir sessizliğe gömüldü.

Jilly gözlerini hızla kırpıştırarak kuşağına baktı. Pam ve Dani ihtiyatlı bakışlar attılar. Tiffany arkasına yaslanıp şakağını ovuşturdu.

Charlotte kıpırdamadan oturdu. Sakin. Sessiz. İzliyordu.

Miriam kahvesinden bir yudum aldı ve sözlerinin yerleşmesine, masadaki kadınlar arasındaki boşluklara sızmasına izin verdi. Az önce sorduğu şeyi zmsediklerini, kendilerini hazırladıklarını ve beklediklerini hissedebiliyordu.

Sabit bir parmağıyla kahve fincanının kenarını yokladı, duruşu rahat ve sakindi ama gözleri keskin ve tetikteydi.

Sonunda tekrar konuştu, sesi ölçülü, neredeyse nazikti.

"Vanessa sadece zengin değildi. İnsanlar üzerinde etkisi vardı. Kredi konusunda Jilly'nin üzerinde bir etkisi olduğunu biliyoruz. Senin üzerinde de etkisi var mıydı Charlotte?"

Soru, düşmeye hazır bir balta gibi havada asılı duruyordu. Charlotte cevap vermedi.

İrkilmedi. İnkâr edercesine başını sallamadı. Orada öylece oturdu, ifadesi okunamıyordu, parmakları çay fincanının etrafında gevşekçe kıvrılmıştı, sanki onu topraklayan tek şey sıcaklıkmış gibi.

Sessizlik çok uzadı. Çok ağır. Çok açık.

Diğer kadınlar, Jilly, Pam, Tiffany, Dani ve Bee bakıştılar; Miriam'ın bir şeylerin peşinde olduğunu, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair yavaş yavaş gelişen bir farkındalığın titreşimi geçti aralarında.

Miriam bekledi, Charlotte'un sert duruşunu, göğsünün biraz fazla hızlı bir şekilde inip kalkmasını izledi.

Bee zorlukla yutkundu ve kahvesini titrek bir sesle yere bıraktı. "Charlotte?" diye sordu, tereddütlü ve emin değildi.

Yine de Charlotte konuşmadı.

Miriam'ın dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrıldı.

İşte orada. O özenle seçilmiş duruş, o bozulmamış kontrol, dikiş yerlerinden çözülmeye başlıyordu. Gerçek artık çok yakındı. Çok yaklaşmıştım. Ve sonra

Miriam arkasına yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve bombayı patlattı. "Erica'nın Simon'la yattığını biliyoruz. Ama tek yatan o muydu? Çünkü Vanessa bildiği başka bir sır daha olduğunu ima ediyor gibiydi. Ve bu konuda oldukça üzgün görünüyordu."

Tepki anıktı.

Jilly yüksek sesle soludu ve eli ağzına gitti. Pam sanki biri göğsüne vurmuş gibi keskin bir nefes verdi. Dani ve Tiffany kaskatı kesilerek birbirlerine şok dolu bakışlar fırlattılar. Bee bembeyaz kesildi.

Charlotte tamamen hareketsiz kaldı. Gözünü bile kırpmadı. Bir duygu titreşimi bile. Sadece saf, pratik bir durgunluk.

Kahve dükkânı şimdi daha küçük geliyordu, duvarlar içeri doğru bastırıyor, etraflarındaki gürültü az önce sorulan şeyin ağırlığıyla azalıyordu.

Odanın öbür ucunda, arka tarafa yakın sessiz bir masada iki sivil polis hareketsiz oturuyor, kahve fincanlarına dokunmuyorlardı. Önlerindeki gazeteleri okumuyorlardı. Telefonlarında gezinmiyorlardı. Dinliyorlardı. İzliyorlardı. Her tepkiyi alıyorlardı.

İçlerinden biri, keskin ve hesapçı gözlere sahip daha genç bir kadın, son yarım saattir bir kitabı karıştırıyormuş gibi yapıyordu ama şimdi kitabı kucağında açmış, her kelimesine takıldığını zar zor gizliyordu.

Yüzü sessiz bir şüphecilikle kaplı olan yaşlı memur kahvesini içmeden uzandı. Meslektaşıyla tek bir bakış alışverişinde bulundu. Çünkü onlar bile bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Charlotte sonunda çayını dudaklarına götürürken eli titredi. Çok değil. Ama yeterince. Jilly gördü. Tiffany gördü. Miriam gördü. Charlotte'un bozulmamış soğukkanlılığındaki çatlaklar yayılıyordu.

Jilly başını salladı, sesi gergin çıkıyordu. "Vanessa bilseydi, bu konuda sessiz kalmazdı. Bunun peşini bırakmazdı."

"Yapmadı," dedi Miriam, hâlâ Charlotte'u izleyerek. "Ve sanırım bu yüzden öldü."

Jilly titrete bir nefes verdi, yüz hatlarında bir farkındalık belirdi. "Aman Tanrım."

Pam öne doğru eğildi, sesi fısıltı gibiydi. "Sence onlara... şantaj mı yapıyordu?"

Miriam başını hafifçe eğdi. "Ya da daha kötüsü. Belki de kasabadaki herkese söylemeyi planlıyordu. Belki de Simon'ın aldatmalarından bıkmıştı ve

Kasabanın onu kiminle aldattığını öğrenmesinin zamanı geldi diye düşündüm."

Jilly ürperdi. "Vanessa ihaneti affedecek bir tip değildi."

"Hayır," diye onayladı Miriam, sesi alçaktı. "O değildi."

Bir sessizlik daha. Sonra Charlotte yavaşça, çok dikkatli bir şekilde fincanını masaya bıraktı.

Konuştuğunda sesi düzdü. Kontrollüydü. Duygudan yoksundu.

"Bunların hiçbirisi bir şeyi kanıtlamıyor," dedi, sesi tamamen eşitti.

Ama artık çok geçti. Hasar oluşmuştu. Değişim gerçekleşmişti. Ve masadaki herkes onun çok dikkatli, çok kasıtlı konuştuğunu biliyordu.

Miriam gülümsedi. Çünkü henüz işi bitmemişti. Öne doğru eğildi, sesi hafifçe alçaldı. Charlotte'u terletecek kadar.

"Haklısın," dedi tatlı bir sesle. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Sonra, son darbeyi indirmeden önce kelimelerin içine işlemesine izin verdi. "Ama insanı meraklandırıyor, değil mi? Diğer kadının kim olduğunu ve sırları ortaya çıkarsa ne kaybedeceklerini."

Charlotte'un dudakları hafifçe aralandı, sanki bir cevabı yokmuş gibi.

Miriam yine gülümsedi. Çünkü gerçek ortaya çıkmaya başlamıştı. Ve yakında onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

SON PERDE

Bir an için hiçbir şey olmadı. Kimse konuşmadı. Kimse nefes almadı.

Kahve dükkânı, etraflarındaki sessiz konuşmalar, espresso makinesinin alçak uğultusu, hepsi uzak bir bulanıklığa dönüştü. Ve sonra Charlotte güldü. Kısa, keskin, acı bir ses, yoğun gerilimi bir bıçak gibi kesip geçti.

Jilly irkildi. Pam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Tiffany ve Dani birbirlerine inanamıyormuş gibi baktılar ve Bee hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Ama Miriam arkasına yaslanmış, izliyordu. Bekliyordu.

Charlotte'un kahkahasının içi boştu, grubun şaşkın sessizliğinde yankılanan mizahsız bir şeydi.

Başını salladı, bir elini şakağına götürerek kendini dengelemeye çalıştı, sanki söyleyeceklerine kendisi bile inanamıyormuş gibiydi. Ve sonra, sonunda, patladı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu, sesi jilet gibi keskindi, dikkatle oluşturulmuş dış görünüşü tam önlerinde kırılıyordu. "Peki. Vanessa'nın bana karşı elinde ne tuttuğunu bilmek mi istiyorsun? Onun değerli kozunun ne olduğunu?"

Titrek bir nefes verdi, bombayı patlatmadan önce bakışları masanın etrafında geziniyordu.

"Ben de Simon'la yatıyordum."

İtirafının ağırlığı bir gök gürültüsü gibi masaya çarptı.

Jilly sesli bir şekilde nefesini tuttu, gözleri şoktan irileşmiş, parmakları kahve fincanının etrafında donmuştu.

Dani'nin ağzı açık kaldı. "Oh. Hayır."

Tiffany elini göğsüne bastırarak, "Tanrım," diye fısıldadı.

Şimdiye kadar dikkatle uzak duran Pam bile gözle görülür biçimde sarsılmış görünüyordu.

Miriam sessiz kaldı, kalp atışları sabitti, ifadesi okunamıyordu. O kadarını tahmin etmişti ama Charlotte'un bunu yüksek sesle söylediğini duymak bambaşka bir şeydi.

Jilly gözlerini kırptırdı, sanki az önce duyduklarının imkânsız ağırlığını bir şekilde algılayabilecekmiş gibi başını hızla salladı. "Senin de mi Simon'la ilişkin vardı?"

Charlotte acı bir kahkaha daha attı ama bu kez sesi yenilgi gibiydi.

"O kadar şaşırma," diye mırıldandı, bir elini mükemmel şekillendirilmiş saçlarında gezdirerek hafifçe çözdü. "Onun gibi adamların yaptığı bu değil mi? Almak, almak ve almak? Ve biz de onlara izin veririz. Ben izin verdim."

Sessizlik. Uzun, ağır, dayanılmaz bir sessizlik. Sonra Bee, hâlâ sersemlemiş bir halde, inanamayarak başını salladı. "Ama nasıl?"

Charlotte nefes verdi, sonunda her şeyin ağırlığı altında çöktü. "Bu bir hataydı," diye mırıldandı. "Uzun, aptalca bir hata. Erica onunla yatmaya başlamadan önce başladı. Bunun olmasına neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Ama Vanessa," nefesi kesildi, "Vanessa öğrendi."

Jilly sertçe yutkundu, elleri kucağında titriyordu. "Nasıl?"

Charlotte'un dudakları aralandı ama ilk başta hiç ses çıkmadı.

Sonra yavaş ve titrek bir nefes verdi. "Kanıt buldu. Çünkü Simon dikkatsiz biri."

Miriam'ın fincanı tutuşu sıkılaştı. İşte oradaydı. Vanessa onu yakalamıştı. Ve Vanessa, Vanessa olarak, bu bilgiyle ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Charlotte başını salladı ve titrek, nefessiz bir kahkaha attı. "Mesajları vardı. Fotoğraflar. Videolar."

Jilly ağzını kapattı, yüzü soldu. "Aman

Tanrım," diye fısıldadı Maddie.

Charlotte titreyerek nefes verdi, elleri sanki onu dağılmaktan koruyan tek şeymiş gibi masanın kenarını kavradı.

"Beni mahvedeceğini söyledi," diye mırıldandı Charlotte, masaya bakıyor ama tam olarak göremiyordu. "Beni Bobby'ye, çocuklarıma, herkese ifşa edecekti. Her şeyi kaybetmemi sağlayacağını söyledi."

İtiraf üzerlerine çöktü, ağır ve boğucu.

Önce Jilly konuştu, sesi titriyordu. "Demek sana şantaj yapıyordu."

Charlotte yine esprisiz bir kahkaha attı. "O kelimeyi asla açıkça söylemedi, ama tabii ki öyleydi. Vanessa'nın oyunu buydu. İnsanlara sahip olmak isterdi. İnsanların kıvrınmasını izlemek isterdi. Bunun için yaşadı. Sahip olduğum her şeyi mahvedeceğini söyledi."

"Ve bunun için öldü." Miriam'ın çenesi sıkıştı. Tıpkı Jilly'nin daha önce söylediği gibi. Tıpkı hepsinin Vanessa hakkında içten içe bildiği gibi - o sadece gücü elinde tutmuyor, onu bir silah gibi kullanıyordu. Ve bu onun ölümüne neden oldu.

Odanın öbür ucunda, arka tarafa yakın bir masada oturan sivil polisler bakiştılar. Duruşu sert olan genç memur kahve fincanını yavaşça indirdi, ifadesi keskin ve hesapçıydı. Yaşlı memur telefonunu tıyırmış gibi yaparak dikkatini Charlotte'tan ayırmıyordu.

İtiraf her şeyi değiştirmişti. Charlotte'un artık bir nedeni vardı ve sorguda onlara yalan söylemişti. İhtiyaçları olan tek şey buydu.

Miriam kahve fincanını dikkatlice yere bıraktı. Bakışları masanın üzerinde gezindi, serpintiyi inceledi. Charlotte, solgun ve sarsılmıştı. Jilly, korkmuş ve sarsılmıştı.

Pam, Tiffany, Dani ve Bee, hepsi bu yeni, imkânsız gerçeğe boğuşuyordu. Miriam alçak sesle konuştu ama sözleri derinden etkiledi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye mırıldandı, sesi aldatıcı bir şekilde eşitti. "Vanessa seni Simon'la aldatırken yakaladı. Kanıtı vardı. Seni mahvedecekti."

Charlotte konuşmadı. İnkâr etmedi. Orada öylece oturdu, parmakları fincanın seramiğine doğru seğiriyordu, sessizliği çok uzun, çok inceydi.

Miriam hafifçe öne eğildi, sesi alçaldı. "Ve sonra," dedi sessizce, "Vanessa ölü bulundu."

Sözler bir tokat gibi indi. Charlotte'un tüm vücudu gerildi. Jilly titrek bir nefes verdi. Diğerleri şaşkın bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Tiffany'nin eli sanki burada kaydedilmesi gereken bir şey olduğunu hissetmiş gibi telefonuna sarıldı.

Charlotte yutkunurken boğazı düğümlendi. Gözleri Miriam'ınkilere kaydı ve Miriam o gün ilk kez bunu gördü. Gerçekliğin ipucunu,

filtrelenmemiş korku. Charlotte ağzını açtı. Ve sonra kafenin kapısı açıldı, ziller şiddetle şingirdadı.

Herkes sese atladı.

Oda kimin geldiğini görmek için döndü. Ve orada, girişin hemen içinde duran Simon Caldwell'di. Yağmurdan sıırsıklam olmuştu. Yüzünde okunamayan bir gerginlik maskesi vardı. Ve gözleri doğrudan Charlotte'un yüzüne sabitlenmişti. Bir an için tüm kafe nefesini tuttu.

Simon kapıda duruyordu, koyu renk paltosundan karo zemine yağmur damlıyordu, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyordu. Genellikle dikkatle boş bakan derin gözleri Charlotte'a kilitlenmişti.

Kafenin sıcaklığı kaybolmuştu. Konuşmalar durmuştu. Barista, eli bir kapuçinonun üzerinde gezinirken dökmenin ortasında dondu kaldı.

Kafenin arka tarafındaki sivil polisler kaskatı kesilmişti. Onu beklemiyorlardı.

İçlerinden biri, parlak gözlü genç kadın, partneriyle yüklü bir bakış alışverişinde bulundu. Bu bir tesadüf değildi. Biri bunu planlamıştı. Ve o kişi masada sakince oturmuş, kahvesini karıştırıyordu.

Miriam.

Simon öne doğru adım atarken kıpırdamadı, irkilmedi, gözünü bile kırpmadı. Bunu planlamıştı. Her an, her hesaplanmış cümle, biriken ve biriken ve biriken her gerilim katmanı, hepsi buna yol açmıştı.

Simon az önce bir tuzağa düştüğünün farkında değildi.

Charlotte ise hasta olacakmış gibi görünüyordu. Elindeki fincanı tutuşu parmak boğumlarını beyazlatmış, nefesi düzensizleşmişti. Simon'a doğru tam olarak dönmemişti bile. Dönemezdi.

Yanındaki Jilly gözle görülür bir şekilde titriyordu. Pam, Dani ve Bee donmuş bir halde oturuyor, yaşananların gerçekliğine hapsolmuşlardı. Tiffany telefonunu neredeyse kucağında saklıyordu, şimdi kesinlikle olanları filme alıyordu.

Miriam sadece arkasına yaslandı ve son perdenin başlamasını izledi.

"Charlotte." Simon'ın sesi sessiz, ölçülü ve tehlikeliydi.

İrkildi. Çok az. Ama herkesin görebileceği kadar. Aralarında bir saniye uzadı, çok uzun, çok kırılğan.

Sonra birden Charlotte yine güldü. Aynı kısa, keskin, acı ama hiç de mizah olmayan ses. Başı hafifçe arkaya eğildi, tırnakları

Çay fincanının pürüzsüz seramiğini kazıyordu. Bu ses Jilly'nin irkilmesine neden oldu ve Simon bile tedirgin görünüyordu.

Pam'in sesi ancak fısıltı halindeydi. "Charlotte, neyin var senin?"

Charlotte gözlerini sildi ama yüzünü buruşturan pişmanlık değildi. Rahatlamıştı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu, sesi jilet gibi keskin, yorgunluktan kırılğan ama tehlikeli bir şekilde tatmine yakın bir şeyle doluydu. Nefes verdi, yavaş, ürkütücü bir iç çekiş. Ve sonra, nihayet, kırıldı.

"Beni yok edeceğini söyledi," diye mırıldandı Charlotte tekrar, masaya bakıyor ama tam olarak göremiyordu. "Bobby'ye söyleyeceğini söyledi. Çocuklara söyleyecekmiş. Bütün kasabaya söyleyecekmiş. Ve ben her şeyimi kaybedecektim. Ailemi. Evimi. Çocuklarımı. Benim.... İtibarımı."

Ve sonra yukarı baktı. Ve ilk kez gördüler. Üzgün değildi. Dudakları hafifçe kıvrıldı, gözleri neredeyse kendini beğenmiş bir ifadeyle parlıyordu.

"Yani onu ben öldürdüm," dedi omuz silkerek.

Jilly'nin nefesi kesildi. Pam başını şiddetle salladı. Charlotte sırtarak arkasına yaslandı.

"Ona yalvardım," dedi, ipek gibi bir sesle. "Ona bu işin peşini bırakmasını söyledim. Ama yapmadı." Parmakları masaya hafifçe vurdu. "Yüzüme güldü. Bana zavallı dedi. Zayıf olduğumu söyledi."

Sonra sesi alçaldı, soğudu.

"Bunu yapmamalıydı. Onu yakaladım," diye devam etti Charlotte, sesi artık rahatsız edici derecede rahattı. "Karşı koydu ama fazla değil. İlk başta değil. Sanırım bundan zevk alıyordu." Yumuşak, karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar."

Jilly ağzını kapattı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu.

"Beni tırmaladı," diye devam etti Charlotte başını hafifçe eğerek. "Durmam için yalvardı. Ama bana asla aynı merhameti göstermedi, değil mi? Beni mahvedebilirdi, tıpkı seni mahvedeceği gibi, Jilly."

Jilly çarpılmış gibi irkildi. Charlotte'un bakışları ona kaydı, alaycı ve eğlenmişti.

"Sana da şantaj yaptı," diye hatırlattı Charlotte ona. "Bunu hepimiz biliyoruz. O bir azize değildi."

Miriam bu anı mükemmel bir şekilde planlamıştı. Günlerce izledi, bekledi, zorladı, sonunda Charlotte çatlayana kadar.

Şimdi, kitap kulübünün kadınları donmuş bir halde oturuyorlardı, gözleri kocaman açılmış, kalpleri çarpıyor, eski kitapların ve çayın kokusu ağır sessizlikte ekşiyordu.

Charlotte, tacını kaybetmiş ama diz çökmeyi reddeden bir kraliçe gibi omuzlarını dikleştirmiş, çenesini kaldırmış, her şeyin merkezinde oturuyordu. İtiraf ettiğinde gülmüştü. Jilly'nin omurgasında bir ürperti yaratan kısa, acı bir ses.

"Vanessa'yı ben öldürdüm," dedi, sesi ürkütücü derecede sakindi. "İşte. Şimdi mutlu musun?"

Ve sonra, etrafındaki soluklar yükselirken, sırttı.

"Ve ne var biliyor musun? Gerçekten mi?" Charlotte devam etti, sesi neredeyse konuşmaya yakındı. "Düşündüğümünden çok daha kolay oldu."

Kitapçının rahat, tanıdık havası boğucu bir hal almış, korkudan daha çirkin bir şeyle yoğunlaşmıştı. Bu gerçektir.

Jilly masanın kenarını kavradı, tırnakları tahtaya batıyordu. "Aman Tanrım."

Pam ağzını kapattı, gözleri parlıyordu. Dani fısıltıyla "Tanrım" diye mırıldandı.

Vanessa bile tüm zalimliğine rağmen bunu hak etmemişti. Miriam kıpırdamadan oturmuş, gözlerini kırpmadan Charlotte'un gerçek zamanlı olarak çözülüşünü izliyordu.

"Sesin üzgün gelmiyor bile," diye fısıldadı Tiffany, telefonu hâlâ Charlotte'un itirafını kaydediyordu.

Charlotte ona döndü, dudaklarında hâlâ aynı tuhaf gülümseme vardı. "Bunu yaparsam kendini daha iyi hisseder misin?"

Keskin bir nefes. Boğulma sesi. Sonra sessizlik.

Charlotte içini çekip sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce uzun bir süre öylece kalmasına izin verdi. "Hepiniz çok şaşırmış gibi davranıyorsunuz. Ama dürüst olalım. Burada kim Vanessa'yı öldürmeyi en az bir kez düşünmemiştir ki?"

Daha fazla sessizlik. Çünkü hiçbir tartışamazdı. Charlotte başını eğdi, onları çoktan çözmüş olduğu bir bulmaca gibi inceledi.

"Hiç kimse mi?" diye sordu. "Sen bile mi,

Jilly?" Jilly irkildi, yüzü solgunlaştı.

Charlotte yavaşça ve bilerek gülümsedi. "Peki ya sen, Miriam?

Bu küçük tuzağı kuran sensin, değil mi?"

Miriam irkilmedi. Gözünü kırpmadı. "Buna gerek yoktu. Suçluluğunu bir rozet gibi takıyordun."

Charlotte başını sallayarak bir nefes verdi. "Vanessa'nın hikayesinde hiçbir zaman kötü adam olmadım, biliyorsun. Ben sadece onun piyonlarından biriydim. O da beni

beni korkutabilirdi. Herkes gibi benim de hizaya gireceğimi düşündü." Jilly'nin sesi titriyordu. "Yani, sen... ne? Birden patladın mı?"

Charlotte'un kahkahası yumuşak, içi boştu. "Kulağa çok dramatik geliyor."

Charlotte'un yüzü bir an için değişti, sadece bir an için, ifadesinde çığ, sivri ve kanayan bir şey titreşti.

Sonra düzeltti.

"Bunu planlamamıştım," diye itiraf etti. "Sadece durmasını istedim."

Başını sallayarak nefes verdi. "O gece onun evine gittim. Ona yalvardım. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim."

Hatırası bir kamera flaşı gibi keskin ve parlak bir şekilde geri geldi:

Vanessa ipek bornozuyla kapıya yaslanmış, sırtıyordu.

Sahip olduğu gücün tadını çıkarıyordu.

"Ah, Charlotte," diye mırıldandı. 'Talepte bulunamazsın. Bu işler böyle yürümez.

Charlotte'un elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Bana güldü. Her şeyin bir oyun olduğunu söyledi. Benden sıkıldığını söyledi. Çoktan kazanmıştı." Gözleri karardı. "Ben de ellerimi boğazına doladım."

Boğuk bir soluk odada dalgalandı. Charlotte'un sesi hiç değişmedi. "Ve sıktım. Ve sıktım. Ve yaptığı son şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Öne doğru eğildi, gözleri keskin ve yakıcıydı.

"Gülümsedi."

Jilly'nin midesi şiddetle döndü. Dani yüzünü kapattı, omuzları titriyordu.

Bee şimdi ağlıyordu, yumuşak ve kırık. "Sen, sen bir canavarsın."

Charlotte yumuşak, soluk soluğa bir kahkaha attı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Arkasına yaslandı, gözleri yüzlerinde geziniyordu. Titreyen ve solgun Simon bir adım öne çıktı.

"Ama ona hâlâ asıl soruyu sormadınız." Dedi, sesi çatlayarak.

Jilly zorlukla yutkundu. "Ne sorusu?" Simon

zorlukla yutkundu. "Peki ya Erica?"

Oda buz gibi oldu. Kimse konuşmadı. Kimse nefes almadı.

Miriam, hâlâ ürkütücü bir sakinlikle başını eğdi. "Sen mi yaptın?"

Charlotte tek omzunu kaldırdı. "Bunu bilmek bana düşer."

Jilly başını salladı, elleri titriyordu. "Aman Tanrım. Sen yaptın."

"Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz, değil mi?"

Jilly başını şiddetle salladı, vücudu titriyordu. Charlotte sıırttı.

"O da bunu hak etmişti," dedi basitçe. "Onun için beni asla terk etmemeliydin, Simon."

Miriam sonunda nefes verdi ve fincanını yavaşça yere bıraktı. O kazanmıştı.

Şimdi, sivil polisler harekete geçti. Hızlıca. Charlotte, peşine düşmeden önce onları zar zor fark etti.

Keskin bir ses. "Charlotte Davenport, Vanessa Caldwell ve Erica Miller cinayetlerinden dolayı tutuklusunuz..."

Kalabalıktan şaşkın bir nefes. Bir hareketlilik. Jilly ellerini kulaklarına kapattı. Simon Charlotte'a bir yabancıymış gibi baktı.

Charlotte karşı koymadı. Tartışmadı. Onu sandalyesinden çektiklerinde, kollarını arkasından çektiklerinde, kelepçelerin soğuk sesi kafede yankılandığında direnmedi. Sadece gülümsedi.

Miriam kahvesine uzandı ve son bir yudum aldı.

Kelepçeler tıkırdayarak yerine oturdu, soğuk metal Charlotte'un bileklerini ısırdı ama o irkilmedi. Dik durdu, çenesini kaldırdı, dudakları hafif, bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı.

Dani ellerini şakaklarına bastırmış, başını sallıyordu. Tiffany hâlâ çekim yapıyordu ama gözleri faltaşı gibi açılmış, dehşet içinde donakalmıştı. Bee'nin rengi tamamen solmuştu.

Ancak Jilly titriyordu. Nefesi daralıyor, vücudu titriyor ve her şeyin gerçekliği yüzüne çarpıyordu. Charlotte Vanessa'yı öldürmüştü. Ve Erica'yı. Ve umurunda bile değildi.

Charlotte yağmura, yanıp sönen ışıklara ve adaletin açık kollarına doğru götürülürken gülümsemesi hiç bozulmadı.

Kapı arkasından kapandı. Ve sözlerinin ağırlığının hala havada asılı durduğu kafede kimse ne diyeceğini bilemedi.

SONRASI

Willow Creek hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

En işlek yerlerde, marketlerde, okul çıkışlarında, kilise ayinlerinde bile kalıcı bir sessizlik vardı, kasabanın üzerinde kopmayı reddeden bir fırtına bulutu gibi baskı yapan doğal olmayan bir ağırlık. Konuşmalar bastırılmış, gözler dikkatli, fısıltılar sessiz ama her zaman mevcuttu.

Charlotte'un tutuklanması, özenle sürdürdükleri mükemmel banliyö yaşamı illüzyonunu nihayet paramparça etmişti. Ve kimse geride kalan parçalarla ne yapacağını bilmiyordu.

Charlotte'un itirafta bulunduğu kahve dükkânı hâlâ dedikoduların merkez üssüydü. İnsanlar orada sadece kahve için değil, bilgi almak için de toplanıyordu.

Genelde hafif müzik ve boş konuşmalarla dolu olan küçük kafe, şimdi bir suçlu kararından sonraki mahkeme salonu gibi ağır hissediyordu. Baristalar neredeyse sessizlik içinde çalışıyor, fısıldaşmakla meşgul oldukları için kendilerine doğru dürüst teşekkür edemeyen müşterilere kapuçino dağıtıyorlardı.

Köşedeki masalardan birinde oturan bir kadın, "İtiraf mı etti?" diye fısıldadı, sesi güvensizlikle karıştı.

"Herkesin önünde," diye mırıldandı bir diğeri, başını sallayarak, parmakları daha az somut bir şeye tutunmaya çalışır gibi fincanın etrafında kıvrılmıştı.

"Üzgün görünmüyordu bile," dedi üçüncü bir ses, sanki daha yüksek sesle söylemek Charlotte'u geri çağıracaktı gibi daha sessiz.

Şehrin diğer ucunda, yerel haberler hikayeyi tekrar tekrar yayınladı.

"Bir zamanlar toplumun saygın bir üyesi olan Willow Creek sakini Charlotte Davenport, kamuoyunu şoke eden bir itirafın ardından bu hafta başında tutuklandı."

Bu sözler evlerde, araba radyolarında ve Charlotte'un bir zamanlar hüküm sürdüğü şehir kulübünün katı koridorlarında yankılandı.

Ona hayranlık duyan, onu kıskanan, ondan korkan kadınların hepsi şimdi ondan utangaç ve skandal dolu ses tonlarıyla bahsediyordu. Ama en kötüsü Simon Caldwell'in dışlanmış biri haline gelmesiydi. Kasabada bir hayalet gibi dolaşıyordu, içi boşalmış, okunmaz bir halde.

Markette kadınlar sanki cinayet bulaşıcıymış gibi arabalarını ondan uzaklaştırdılar. Benzin istasyonunda, bir grup adam o geçerken garip bir sessizliğe büründü ve o uzaklaşır uzaklaşmaz birbirlerine mırıldandılar.

O, hem karısının hem de metresinin uğruna öldüğü adamdı. Ve kimse ona acımak mı yoksa onu hor görmek mi gerektiğini bilmiyordu.

Miriam her şeyin sessizce gelişmesini izledi. Kahve dükkanından, kitapçıdan, annelerin çocuklarının ellerini biraz daha sıkı tuttuğu market reyonlarından. İnsanların göz temasından nasıl kaçındıklarını, köşelerde nasıl konuştuklarını, suçlayacak birini nasıl aradıklarını gördü. Jilly'nin insanların gözlerinin içine bakmayı nasıl tamamen bıraktığını gördü. Simon'ın sanki bir sonraki darbenin gelmesini bekliyormuş gibi başını eğerek kasabada nasıl ilerlediğini gördü. Ve kalan kitap kulübü üyelerinin birbirlerine bakmaya nasıl zor dayandıklarını gördü.

Artık hiçbiri birbirine güvenmiyordu. Charlotte tutuklanmış olsa da bir şeylerin bittiğini hissetmiyorlardı. Bir şeyler hâlâ eksikti.

Charlotte'un tutuklanmasından üç gün sonra, Miriam Jilly'yi kitapçıda buldu.

Bir zamanlar sıcak ve yaşanmış, sevilen kitap yığınları ve hafif papatya çayı kokusuyla rahatlatıcı bir yerdi. Peki ya şimdi? Terk edilmiş gibiydi.

Jilly tezgâhın arkasında oturuyordu, önünde el değmemiş ve çoktan soğumuş bir fincan çay vardı. Gözleri şişmiş, saçları taranmamıştı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

Miriam içeri adımını attığında kapının üstündeki zil çaldı. Jilly başını kaldırıp bakmadı bile. Miriam ellerini tezgâhın üzerine koyarak dikkatle yaklaştı.

"Aramadın," dedi yumuşak bir sesle.

Jilly hafifçe irkildi, sonra küçük, sıkı bir gülümsemeye zorladı.

"Meşguldüm." Miriam bir kaşını kaldırdı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Jilly titrek ve düzensiz bir nefes verdi. Miriam bekledi. Sonra nihayet, "Üzgün değildi," diye fısıldadı Jilly, sesi boğuklaşmıştı. "Azıcık bile değil."

Miriam hiçbir şey söylemedi.

"O..." Jilly zorlukla yutkundu. "Hoşuna gitti, Miriam. Onu duydun. Vanessa'nın acı çekmesini istedi."

Miriam başını salladı, çünkü o da duymuştu.

"Erica'yı sorduğumda sırttı," diye devam etti Jilly, artık sesi titriyordu. "İnkâr bile etmedi. Sadece gülümsedi. Ama bunu neden yaptı? Hiç anlamıyorum."

Miriam'ın göğsü sıkıştı. Çünkü o an onu da terk etmemişti.

Jilly tezgâhın arkasında iki büküm oturmuş, ellerini soğuk çay bardağına sıkıca sarmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Gözlerinin altındaki gölgeler dükkânın sıcak ışığının yumuşak parıltısında daha da derin görünüyordu.

Miriam onu dikkatle izledi ve çözülmemekte olan soğukkanlılığının kırılğan sınırını hissetti.

Dışarıda, Willow Creek yoluna devam ediyordu ya da en azından öyleymiş gibi yapıyordu. Arabalar ıslak sokaklarda ilerliyordu. Çocuklar okuldan eve dönerken gülüyorlardı. İnsanlar kuru temizleme aldılar, akşam yemeği rezervasyonları yaptılar, hayat kalıcı olarak lekelenmemiş gibi davrandılar.

Ama Miriam daha iyi biliyordu. Bu iş daha bitmemişti. Henüz bitmemişti. Sonra Miriam'ın telefonu çaldı. Sessizliği bölen tiz bir ses. Jilly irkildi ve Miriam telefonuna uzandı.

"Bu Miriam."

Hattan derin, kesik bir ses geldi.

"Anne, bildiğin gibi Charlotte Davenport'u gözaltına aldık." Ses tonu tarafsız ama yüklüydü. "Sizinle konuşmak istiyor."

Miriam'ın telefonu tutuşu sıkılaştı.

Jilly başını kaldırdı. "Kim o?" diye mırıldandı.

Miriam onu görmezden geldi, nabızı hızlanmıştı. "Beni mi istedi?"

"Memur da onayladı. "Size söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi."

Miriam omurgasından aşağı bir ürperti hissetti. Charlotte polisi ya da avukatı istemiyordu. Onu istiyordu.

Jilly şimdi bakıyordu, yüzü solgundu. "Kim o?" diye fısıldadı tekrar, daha ısrarla.

Miriam ahizeyi kapattı. "Polis," diye mırıldandı. "Charlotte beni görmek istiyor."

Jilly'nin yüzü kızardı. "Miriam, hayır."

Miriam telefona doğru döndü. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Holt. "Sadece seninle konuşacak. Başka kimseyle değil."

Miriam yavaşça nefes verdi ve kitapçının ön penceresinden dışarı baktı.

Yağmur tenteden damlıyor, kaldırımın çatlaklarında birikiyordu.

Jilly ayağa kalkarken sandalyesi gürültüyle yere sürtündü. "Miriam, bu kötü bir fikir."

Miriam öyle olduğunu biliyordu. Hayır demesi, Charlotte'un hücresinde sırlarıyla birlikte çürümesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Ama merak tehlikeli bir şeydi. Ve Miriam'ı parmağında oynatıyordu. Telefonu tekrar kulağına götürdü.

"İyi," dedi, sesi sabitti. "Ne zaman?"

Memur hiç tereddüt etmedi. "Yarın. Öğleden sonra 2'de." Bir duraklama daha. Sonra ekledi, "Lütfen dakik olun." Hat kesildi. Miriam telefonu yavaşça indirdi, zihni hızla çalışıyordu.

Jilly'nin sesi panikle gerilmişti. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın."

Miriam ona baktı ve küçük bir gülümsemeye zorladı. "İkimiz de öyle olduğumu biliyoruz."

Jilly elini yüzünde gezdirerek sertçe nefes verdi. "Miriam, o bir psikopat. Hiçbir şey hissetmiyor. Seninle oynuyor."

Miriam'ın parmakları tezgâha vuruyordu. Belki de öyleydi. Ama Jilly Erica'yı sorduğunda Charlotte sırtmıştı. Ve bunun bir anlamı vardı.

Belki de Charlotte itiraf etmeyi bitirmemişti. Belki de hâlâ anlatacak bir sırrı daha vardı. Miriam nefesini verdi, nefesi pencerenin camını buğulandırdı. Yarın öğrenecekti. Öyle ya da böyle.

HAPİSHANE YEMİ

Willow Creek Bekletme Tesis'i'nin görünüşü pek hoş değildi; kasabanın dışında, yüksek, zincirli bir çitle çevrili, bodur, gri bir binaydı. Park yeri çatlak ve düzensizdi, dün geceki yağmurdan dolayı beton boyunca çukurlarda küçük su birikintileri oluşmuştu.

Buraya ait değildi, böyle bir kasabaya değil.

Ama bir katil de ait değildi.

Miriam ön girişten içeri adımını atar atmaz çamaşır suyu ve metalik bir şeyin steril kokusuyla karşılaştı. Bekleme alanı yeşilin soluk bir tonundaydı, sandalyeler yere sabitlenmişti, tavan floresan ışıklarla uğulduyordu.

Mekânla ilgili her şey çirkin ve işlevseldi.

Resepsiyonda kaydını yaptırdı ve yorgun görünümlü bir memur onu uzun, loş bir koridora yönlendirmeden önce hızlıca bir kontrolden geçirdi. Ayak sesleri yankılanıyordu. Hava konuşulmayan bir şeyle doluydu.

Miriam hayatı boyunca pek çok rahatsız edici yeri ziyaret etmişti ama bu farklıydı. Bu bir ziyaret değildi. Bu bir sorguydu.

Yolda birkaç nezarethanenin önünden geçti, arada sırada çelik parmaklıkların ardında, kamburunu çıkarmış ya da volta atan, boş boş hiçbir şeye bakmayan bir figür görüyordu. Koridorun sonunda bir gardiyan duruyordu, kollarını kavuşturmuş, ağır, güçlendirilmiş metal bir kapıyı açmadan önce gözlerini kısa bir süre ona dikmişti.

"Seni bekliyor," dedi.

Sesi sert ve ilgisizdi ama altında başka bir şey vardı. Bir temkinlilik. Miriam bunun kendi iyiliği için mi yoksa onun iyiliği için mi olduğundan emin değildi.

Oda küçük, soğuk ve penceresizdi. Sadece metal bir masa, iki sandalye ve duvarlara keskin gölgeler düşüren tek bir tepe lambası vardı.

Charlotte çoktan onu bekliyordu. Bilekleri masaya kelepçelenmiş, ayak bilekleri yere zincirlenmişti. Ama kelepçelerine rağmen, her şeye rağmen sakın görünmeyi başarıyordu. Dengeli. Hatta tehlikeli.

Bir zamanlar özenle şekillendirilmiş sarı saçları şimdi yüzünün etrafına düzensiz dalgalar halinde düşen vahşi, karışık bir karmaşaydı. Koyu halkalar gözlerinin altındaki deriyi çürütüyordu, ancak ifadesi dinginliğini koruyordu.

Tasarım elbiselerini turuncu bir hapishane tulumuyla değiştirmişti, bol ve kötü oturuyordu ama yine de bir şekilde sessiz bir meydan okuma havasıyla giymeyi başarıyordu. Etrafındaki duvarlar, bileklerindeki prangalar gibi, hiçbiri ona dokunamıyordu.

Miriam bir tür kötüleşme bekliyordu. Charlotte'un kırıldığına dair bir işaret. Ama onun yerine sırtıyordu.

"Sen geldin."

Miriam karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Charlotte'un gözleri onun üzerinde geziniyor, değerlendiriyor, hesaplıyordu. Tavrında neredeyse rahatlamış bir şeyler vardı. Bu da Miriam'ı her şeyden çok tedirgin ediyordu.

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin." Miriam sesini nötr ve sakın tuttu.

Charlotte yavaşça nefes verdi ve sandalyesinde zincirlerinin izin verdiği kadar geriye yaslandı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Miriam gözünü kırpmadı. "Bu da bir başlangıç olur."

Charlotte'un sırtışı hafifçe genişledi. Sonra öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak, "Erica'yı da öldürdüğümü zaten biliyorsun," dedi.

Miriam bu an için hazırlık yapmıştı. Bunu bekliyordu ama yine de bunu tekrar yüksek sesle duymak midesine inen bir yumruk gibi hissettirdi. Kendini hareketsiz kalmaya, tepki vermemeye zorladı. Ama Charlotte yine de fark etti. Dudakları kıvrıldı.

Miriam yavaşça nefes verdi. "Neden?"

Charlotte'un gülümsemesi soldu. Odaya girdiğinden beri ilk kez bir şeyler değişmişti. Daha karanlık bir şey.

"Beni ve Simon'ı biliyordu." Charlotte'un sesi artık sessizdi, kontrollüydü. "Öğrendi. Ve Vanessa'ya söyleyecekti."

Miriam'ın midesi bulandı.

Charlotte'un gözleri karardı. "Başta bilmediğim, sonradan anladığım şey," diye yavaş, acı bir kahkaha attı dudaklarından. "Onunla da yatıyormuş. Görünüşe göre bu yüzden benden soğumuştur."

Miriam nefesini tuttu. Charlotte'un dudakları birbirine yapıştı, çenesinde küçük bir seğirme oldu.

"Benimle yattığı için neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordum," diye itiraf etti. "Öfkeliydi, neredeyse ihanete uğramıştı." Charlotte başını salladı. "Ahlaki üstünlüğü ele geçirmeye çalıştığını düşünmüştüm. Ama hayır. Kıskançtı."

Bir duraklama. Uzun, korkunç bir duraklama. Sonra Charlotte nefesini bıraktı.

"Oraya gittiğimde sarhoştur," dedi açıkça. "Ağzında geveliyordu. Dramatikti. Beni mahvedeceğini, Vanessa'nın gerçeği bilmeyi hak ettiğini söyledi. Hayatımın paramparça olmasını hak ettiğimi söyledi."

Charlotte yavaşça nefes verdi.

"Havuzdaydı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yüzüyordu. Ona durmasını, boş vermesini söyledim. Ama o sadece..." parmakları masaya yaslandı. "Bana sadece güldü."

Miriam'ın göğsü sıkıştı. Charlotte bakışlarını kaldırdı, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ona doğru yürüdüm. Ona dışarı çıkmasını söyledim. Beni görmezden geldi. Ben de ona doğru eğildim.

Aşağı inip bileğini tuttum. Çekip gitti ve bana onu bırakmamı söyledi." Charlotte başını hafifçe eğdi.

"Ben de onu aşağı ittim."

Miriam kaskatı kesildi.

"Savaştı," diye devam etti Charlotte, ses tonu artık ürpertici bir şekilde mesafeliydi. "İlk başta değil. Başta sadece onunla dalga geçtiğimi düşündü. Ama sonra..." gözleri titredi. "Paniklemeye başladı."

Sessizlik.

"Kollarımı tırmaladı. Tekmeledi. Ama ben daha güçlüydüm. Ve sarhoştur. Dövüşemeyecek kadar yorulmuştu..."

Charlotte yavaşça, kasıtlı bir omuz silkme hareketi yaptı. Miriam boğazında yükselen mide bulantısını yuttu.

Charlotte gülümsedi. "Ve komik olan ne biliyor musun?"

Miriam bilmek istemedi. Ama Charlotte yine de ona söyledi.

"Yapmak zorunda değildim." Yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Onu susturduğumu sanıyordum. Sadece konuşmasını engellersem iyi olacağımı sanıyordum."

Öne doğru eğildi, kelepçeleri masaya hafifçe vuruyordu. "Ama Vanessa zaten biliyordu." Dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Tüm o çaba," diye mırıldandı. "Tüm o panik. Ve hiçbir anlamı yoktu." Miriam dehşete düşmüş bir halde ona baktı.

Charlotte nefesini bıraktı. "Sanırım asıl trajedi de bu, değil mi?"

Miriam aniden ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtündü ve çıkan ses soğuk sessizliği yararak geçti.

Charlotte'un sırtışı değişmedi. Aksine, daha da büyüdü. Ama Miriam sözünü bitirmemişti. Masaya bir adım daha yaklaştı, hafifçe eğildi ve sesini sadece Charlotte'un duyabileceği kadar alçalttı.

"Kendini zeki sanıyorsun," dedi, sesi sakın ve eşitti. Fazla sakın.

Charlotte'un gülümsemesi hafifçe seğirdi.

Miriam onun bakışlarını tuttu. "Ama sandığın kadar zeki değilsin."

Charlotte gözlerini kırıştırdı, yüzünde en ufak bir kızgınlık titreşimi belirdi.

Miriam başını öne eğdi. "Her şeyi kontrol edebileceğini sanıyordun. Hiç kimsenin sana dokunamayacağını sanıyordun." Nefesini yavaş ve bilinçli bir şekilde verdi. "Ama bir hata yaptın."

Charlotte'un parmakları metal masaya karşı yumruk şeklinde sıkıldı.

"Öyle mi?" Miriam gülümsedi. "Yakalandın."

Charlotte'un çenesi sıkıştı.

Miriam doğruldu. "Peki ya şimdi? Hayatının geri kalanını burada, bunun gibi yerlerde, o tulumu giyerek, gardiyanların sana ne zaman yemek yiyebileceğini, ne zaman uyuyabileceğini, ne zaman nefes alabileceğini söylemesini bekleyerek geçireceksin."

Biraz daha yaklaştı, sesi artık bir fısıltı gibiydi.

"Artık hiçbir şeyin sahibi değilsin Charlotte. Gücün yok, nüfuzun yok. Sadece düşünmek için zaman. Ve bu en acımasız ceza, değil mi?"

Charlotte kımıldamadı. Sırıtmadı. Göz kırpmadı.

Miriam odaya girdiğinden beri Charlotte ilk kez söyleyecek bir şey bulamadı.

Miriam ona son bir kez baktıktan sonra topuklarının üzerinde döndü.

Gardiyanlar içeri girerek Charlotte'un kelepçelerini masadan çıkardılar ve onu hücrelerine geri götürmeye hazırlandılar.

Miriam kapıya doğru adım atarken, sadece bir kez arkasına baktı.

Charlotte onun ardından bakıyordu. Kendini beğenmiş değil. Eğlenmiyordu. Sadece sessizdi.

Miriam floresanla aydınlatılmış koridora adımını atıp kapı arkasından çarparak kapandığında Charlotte'un nihayet yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu

Tüm hayatını kaçınarak geçirdiği bir şey. Sonuçlar.

YENİ BİR BÖLÜM

Charlotte Davenport'un şok edici tutuklanmasının üzerinden birkaç hafta geçmişti, ama Willow Creek'teki dalgalanma etkileri hâlâ devam ediyordu. Bir zamanlar kartpostal güzelliğindeki sokakları ve birbirine sıkı sıkıya bağlı toplumuyla gurur duyan kasaba, eski halinin gölgesi haline gelmişti.

Sakinler artık kapılarını kilitliyor, yatmadan önce sürgüleri iki kez kontrol ediyorlardı. Bir zamanlar keskin sonbahar esintisini içeri almak için açık duran pencereler sıkıca kapatılmış, panjurlar çekilmiş, perdeler çekilmişti.

Bir zamanlar dostça konuşmalar ve kaygısız gezginlerle dolu olan kaldırımlar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. İnsanlar hızla yürüyor, başlarını öne eğiyor, sanki her gölgede bir tehlike varmış gibi omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

Çocuklar artık yanlarında bir yetişkin olmadan parklarda özgürce oynayamıyordu. Cumartesi günleri kurulan çiftçi pazarının her zamanki neşesi bile azalmıştı; satıcılar tezgâhlarının arkasında kaskatı durmuş, gülümsemeleri gergin, gözleri gergin bir şekilde fırlıyordu.

Beyaz çitleri ve bakımlı çimleriyle Willow Creek her zaman güvenli olmakla övünürdü. Dokunulmaz. Ama şimdi her şeyin olabileceği bir yer gibi hissediyordu.

Charlotte'un ailesinin Willow Creek'teki yokluğu, kasabanın dokusunda açılmış bir delik gibi hissediliyordu. Bobby ve çocuklar neredeyse nakliye kamyonunun geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı, ayrılışları iskambil kâğıtlarından bir evin çöküşü kadar ani ve sessizdi.

Ne bir veda, ne gözyaşlarıyla vedalaşma, ne de geride bıraktıkları hayatın kabulü vardı.

Bir zamanlar Davenport'ların statüsünün ve başarısının sembolü olan ev şimdi boş ve cansız, pencereleri karanlık, ön bahçesi bakımsız bir halde duruyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı bakkaldaki bir kadın. "Okula gideceklerini bile söylememiş. Sadece çocukları dışarı çıkardı."

"Onu suçlayabilir misiniz?" diye cevap verdi bir başkası. "Annenizin bir katil olduğunu bilerek büyüdüğünüzü düşünün."

Jilly son bir hafta içinde buna benzer bir düzine konuşmaya kulak misafiri olmuştu ve her biri acıma, yargılama ve hastalıklı bir merak karışımıyla doluydu.

Charlotte'un çocukları için üzülmekten kendini alamadı. Ne de olsa onlar sadece çocuktı, annelerinin işlediği suçların masum tanıklarıydılar.

Şimdi hayatlarının neye benzediğini merak ediyordu. Uzak bir kasabada toplanmış, her şeye yeniden başlamaya mı çalışıyorlardı? Annelerinin ne yaptığını anlıyorlar mıydı?

Ya Bobby? Jilly onu düşündüğünde karmaşık bir duygu girdabı hissediyordu.

Bir yanı zayıf olduğu için, Charlotte'un hayatı çözülmeye başladığında görmezden geldiği için onu hor görüyordu. Ama başka bir yanı da acıma duygusuyla doluydu. O da fırtınaya yakalanmıştı. Belki masum değildi ama kesinlikle tüm bunları hak etmiyordu.

Erica ve Vanessa için düzenlenen anma töreni, güzel ve huzurlu olması gereken türden bir sonbahar öğleden sonrasında yapıldı.

Kasaba meydanındaki çardak, çoğu beyaz ve pembenin yumuşak tonlarında çiçeklerle kaplanmıştı. Erica ve Vanessa'nın çerçeveli fotoğrafları küçük bir masanın üzerinde yan yana duruyordu ve etrafları titrek mumlarla çevriliydi. Bu garip bir eşleşmeydi ve herkes bunun farkındaydı.

Vanessa Caldwell-mükemmelliğin kraliçesi, zarafet ve şıklığın vücut bulmuş hali. Erica Miller-karmakarışık, kusurlu, kırık.

Ve yine de, işte buradaydılar, bir anma törenini paylaşıyorlardı.

Kalabalık yavaş yavaş toplandı, meydanı tanıdık yüzler ve meraklı yabancıların karışımıyla doldurdu. Özel dikim paltolar giymiş kadınlar, sanki burada bile tamamen güvende değillermiş gibi bir ellerinde mendillerini, diğer ellerinde çantalarını tutuyorlardı. Erkekler elleri ceplerinde kaskatı duruyor, rahatsızlığın ağırlığını taşıyan alçak sesle mırıldanarak konuşuyorlardı.

Nazik ama yorgun yüzlü, kel bir adam olan papaz, çardağın basamaklarında durmuş, elleri yıpranmış deri bir İncil'in etrafında sıkıca kenetlenmişti. Sanki bu kasabanın kederinin ağırlığı doğrudan omuzlarına çökmüş gibi görünüyordu.

Konuşmasına boğazını yumuşak bir şekilde temizleyerek başladı.

"Bugün burada çok erken aramızdan ayrılan iki kadını anmak için toplandık," dedi sesi kararlı ama vakur bir şekilde. Cömertliği ve zarafetiyle pek çok hayata dokunan Vanessa Caldwell ve nezaketi ve zekâsıyla kendisini en iyi tanıyanlara ışık tutan Erica Miller."

Kalabalık sessizce mırıldanarak rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Miriam bazı kitap kulübü üyelerinin birbirlerine attıkları ince bakışları yakaladı. Jilly'nin dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. Kollarını koruyucu bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Pam gözlerini yere dikmiş, Dani ve Tiffany ise birbirlerine sivri bakışlar fırlatmıştı. Bee çocuklarına sanki cankurtaran sallarıymış gibi kilitlenmişti.

Papaz gerginliğe aldırmadan sözlerine devam etti. "Toplumumuzda bu tür trajedilerin neden yaşandığını asla anlayamayabiliriz. Ancak karanlığın karşısında bile affetmeye, sevmeye ve birbirimizde umut bulmaya çağrıldığımızı unutmamalıyız."

Sözleri havada asılı kaldı ama içi boştu. Willow Creek halkı affetmeye hazır değildi. Umuda hazır değillerdi.

Kitap kulübünün geri kalan üyeleri kalabalığın arka tarafında bir arada duruyordu. İsteyerek değil. Charlotte'un tutuklanmasından beri hiçbiri pek konuşmamıştı.

Miriam sadece izledi. Kasabanın Vanessa'nın imajına nasıl sarıldığını, bunun ne kadar trajik olduğunu, onun ne kadar güzel olduğunu, ölümünün toplum için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu nasıl fısıldadıklarını izledi. Mükemmel Vanessa.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı Pam nefesinin altından. Miriam ona dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Ne?"

Pam fotoğrafların ve mumların bulunduğu masayı işaret etti, dudakları kızgınlıkla kıvrılmıştı. "Şuna bir bakın."

Dani hafifçe eğildi. "Nesi var bunun?"

Pam alay etti. "Bütün bu çiçekler. Bütün bu yaygara. Sanırsınız ki o bir azize."

Dani'nin sesi alçak ve temkinliydi. "O öldü, Pam."

"Erica da öyle," diye karşılık verdi Pam. "Ve ona nasıl davrandıklarına bir bak. Sanki sonradan düşünülmüş gibi."

Miriam'ın gözleri tekrar fotoğraflara kaydı.

Buna itiraz edemezdi.

Çiçekler çoğunlukla Vanessa'nın fotoğrafının etrafına dizilmişti; kusursuz sarı saçları ve göz kamaştırıcı gülümsemesiyle mükemmel bir şekilde aydınlatılmış bir portresi. Erica'nın fotoğrafı daha küçüktü, hafifçe yana yatırılmıştı, doğrudan kameraya bile bakmadığı samimi bir çekimdi.

"Pam haklı," diye mırıldandı Jilly, sesi öfkeyle titriyordu. "Vanessa zorbanın tekiydi. Bana şantaj yaptı. Charlotte'a şantaj yaptı. Tanrı bilir bu kasabadaki insanlara başka neler yaptı. Ve şimdi ona bir tür trajik kahraman gibi davranılıyor."

Miriam elini Jilly'nin koluna koydu, nazik ama sıkı bir şekilde kavradı. "Bırak gitsin."

Jilly ona döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Buna nasıl *dayanabiliyorsun*?"

Miriam'ın sesi sakin ve kararlıydı. "Çünkü bu Vanessa'yla ilgili değil. Gerçekten değil. Bu kasabayla ilgili. Onun mükemmel olduğuna inanmaları gerekiyor. Bu onları güvende hissettiriyor. Sanki olanlar bir daha olmayacakmış gibi."

Jilly başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ama bu bir yalan." "Çoğu şey öyledir," dedi Miriam sessizce.

Tören sona erip kalabalık dağılmaya başladığında, kitap kulübü üyeleri bir arada durmaya devam etti; onların varlığı kasabanın cıvalı yüzeyindeki çatlakları garip bir şekilde hatırlatıyordu.

Sessizliği ilk bozan Pam oldu ve titrek bir kahkaha attı. "Sanırım buraya kadarmış. Son kez hepimiz aynı yerde olacağız."

Dani başını salladı ama yüz ifadesi asıktı. "Kitap kulübü resmen sona erdi."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Tiffany.

Bee tereddüt etti, sonra usulca, "Sence bunu aşabilecek miyiz?" dedi.

Miriam cevap vermedi. Meydana baktı, son kalabalığın da uzaklaşmasını izledi. Çiçeklerin ve mumların yumuşak esintide titreşmesini izledi. Kasabanın sırlarını gömmeye çalışmasını ve başarısız olmasını izledi. Çünkü ne kadar çiçek bırakılırsa bıraksınlar, ne kadar fısıltıyla dua ederlerse etsinler, Willow Creek asla unutmayacaktı. Ve Miriam da unutmayacaktı. Asla unutmayacaktı.

Anma törenindeki kalabalık azalmaya başladığında Jilly kendini meydanın kenarında durmuş, masanın üzerinde titreyen mumlara bakarken buldu.

Bir sürü hayat mahvoldu. Vanessa, Erica, Charlotte. Gittiler. Ama hasar onlarla bitmedi.

Vanessa'nın kocası Simon, artık bir kabuk adamdır, kasabada bir hayalet gibi dolaşmakta, kendi suçluluğunun ağırlığından kurtulamamaktadır.

Charlotte'un çocukları evlerinden koparılmış, annelerinin işlediği suçların utancını taşımak zorunda bırakılmışlardır.

Bobby, bir zamanlar her kitap kulübü etkinliğinde garip bir şekilde kenarda duran yumuşak huylu adam, şimdi Willow Creek'in her köşesinde fısıldanan acımasız şakaların can alıcı noktası.

Peki ya diğerleri?

Jilly çantasının askısıyla oynayarak Bee'ye baktı, gözleri gergin bir şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Bir zamanlar çok yakın olan Dani ve Tiffany, haftalar süren gerilim ve şüphenin ardından şimdi birbirlerinin yanında olmaya bile zor dayanıyorlardı.

Ve Miriam. Jilly onu uzaktan izledi, hiç kıpırdamadan duruyordu, keskin gözleri her şeyi görüyordu. Hepsi yara bere içindeydi, parçalanmıştı, bir zamanlar normal olan hayatlarının parçalarına tutunuyorlardı. Hepsi kötü seçimler yüzünden. Sırlar. Yalanlar.

Kitap kulübü bir bağ kurma, arkadaşlık kurma yeri olarak başlamıştı. Artık bir mezarlıktı.

Jilly kollarını kendi etrafında sıktı, boğazına acı bir kahkaha takıldı.

Kendini hep sessiz, zararsız biri olarak görmüştü. Ama o bile onu buraya, bu ana, bu karmaşaya getiren seçimler yapmıştı.

Kitap kulübü sadece Charlotte'un çöküşü değildi. Herkesin düşüşüydü. Miriam'ın sesi düşüncelerini böldü.

"Gitmeye hazır mısın?"

Jilly döndü ve orada olduğunu fark etmediği gözyaşlarını geri kırıptı. Başıyla onayladı. Meydandan uzaklaşırlarken Jilly omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. Mumlar hafif esintide titriyor, çiçekler solmaya başlıyordu. Güzel bir gösteriydi. Ama gerçeği gizleyemiyordu. Kasaba kaybettikleri insanlar için yas tutmuyordu. Parçaladıkları illüzyon için yas tutuyorlardı.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Kitapçı yeni bir teslimattan sonra her zaman olduğu gibi taze kâğıt kokuyordu. Arka köşede karton kutular yığılmış, içindekiler rafa kaldırılmayı, kataloglanmayı ve düzgün sıralar halinde düzenlenmeyi bekliyordu.

Jilly tezgâhın arkasında durmuş, bir maket bıçağıyla ambalaj bantlarını dikkatle kesiyordu. Hareketleri yavaştı, neredeyse mekanikti, sanki onu ayakta tutan tek şey kitapların paketlerini açmakmış gibi.

Miriam alt rafta diz çökmüş, ciltli kitapları yerlerine yerleştiriyordu. Metodik bir şekilde çalışıyordu, parmakları gevrek sırtlara sürtünüyordu, düşünceleri başka yerdeydi.

Dükkân sessiz, hatta huzurluydu ama iki kadın arasında alttan alta bir gerilim vardı, yaşadıkları her şeyin dile getirilmeyen ağırlığı.

Jilly Miriam'a baktı, kaşları çatılmıştı. Miriam'ın son birkaç hafta içinde nasıl değiştiğini fark etmekten kendini alamadı; keskin gözleri şimdi daha da keskin, hareketleri daha bilinçli, varlığı daha buyurgan görünüyordu.

Sonunda Jilly sessizliği bozdu.

"Bunu düşünmeyi hiç bırakıyor musun?" diye sordu sessizce, sesi neredeyse tereddütlüydü.

Miriam başını kaldırmadı. "Ne hakkında?" "Ne olduğunu biliyorsun."

Miriam bir an duraklayarak başka bir kitabı yerine yerleştirdi. Yumuşakça nefes verdi.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bilmiyorum."

Jilly bir iç çekerek bir yığın kitabı tezgâhın üzerine bıraktı. "Her şeyi nasıl çözdüğünü aklım almıyor. Her şeyi nasıl bir araya getirdin?"

Miriam doğruldu ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Kolay olmadı," dedi, sesi sakın ama düşünceli çıkıyordu.

Jilly tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "En baştan başla."

"İlk başta," dedi Miriam, "Charlotte'tan hiç şüphelenmedim. Öyle bir tipe benzemiyordu. Çok dikkatli. Çok sakın."

Jilly başını salladı. "Bir şeyleri saklamakta çok iyiydi."

"Çok iyi," diye kabul etti Miriam. "Ama beni uyaran da buydu. Her zaman mükemmel görünüyordu. Fazla mükemmel."

Tezgâha doğru ilerledi ve küçük bir ciltli kitap yığınını aldı.

"Ancak Vanessa'yı araştırmaya başladığımda ilk çatlağı buldum," diye devam etti. "Vanessa, Charlotte kadar dikkatli değildi. Arkasında parçalar bırakmış."

Jilly kaşlarını çatı. "Parça mı?"

Miriam küçük, bilmiş bir gülümseme verdi.

"E-postalar," dedi. "Vanessa'nın kocası Simon'ın ağzı pek sıkı değildi. Muhtemelen bir tür sigorta olarak bazı konuşmaları kendisine iletiyordu. Vanessa, Erica ile olan ilişkisini öğrendiğinde, bu e-postaların kopyalarını aldığından emin oldu. Ve diyelim ki, Simon onun tek hedefi değildi."

Jilly'nin gözleri büyüdü. "Bunları sen mi buldun?"

Miriam, "Başta öyle değildi," diye itiraf etti. "Ama Simon'ın anma töreni planlama toplantısında bir avukatla tartıştığını duydum. Vanessa'nın 'hassas' bilgileri belgeleme alışkanlığından bahsetti. İşte o zaman sorular sormaya başladım."

Jilly elleri hafifçe titreyerek maket bıçağını yere bıraktı. "Vanessa hakkında sorular mı soruyordun?"

Miriam başını salladı. "Sessizce. Dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Ama sordukça daha fazlasını öğrendim. Vanessa'nın dosya tutma konusunda bir ünü vardı. E-postalar, fotoğraflar, mesajlar... İnsanların kirli çamaşırlarını saklıyordu."

Jilly'nin beti benzi attı. "Yani o gerçekten...?"

"Evet," dedi Miriam, sesi yumuşaktı. "Bir dosyası vardı. Seninle ilgili. Charlotte hakkında. Erica hakkında. Evdeki ofisinde, bir çekmecede kilitli tutuyordu."

Charlotte sırlarını korumak için çaresizdi. Vanessa ve Erica çok şey biliyordu."

Jilly bir elini saçlarında gezdirerek içini çekti. "Biliyor musun, Simon birkaç gün önce dükkâna geldi."

Miriam bir kaşını kaldırdı. "Ne istiyormuş?"

Jilly tereddüt etti, sonra acı bir kahkaha attı. "Vanessa'nın bana verdiği borcu geri ödemek zorunda olmadığımı söyledi. İşleri yoluna koymak istediğini söyledi."

Miriam kaşlarını çattı. "Çok cömert bir davranış."

"Oh, lütfen," diye tersledi Jilly. "Sadece yüzünü kurtarmaya çalışıyor. Muhtemelen onun için üzüleceğimi umuyor. Sanki karısını kitap kulübümüzdeki iki kadınla aldatması yeterince kötü değilmiş gibi."

Miriam sırttı. "Klasik Simon."

Jilly başını salladı, yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Bu çok üzücü, anlıyor musun? Her şey için. Kitap kulübü, arkadaşlıklar, her şey. Şimdi hepsi gitti. Peki ne için?"

Miriam bir an sessiz kaldı, bakışları etraflarındaki raflara kaydı.

Kitap kulübü basit, masum bir şey olarak başlamıştı. Bağlantı kurmanın, banliyö hayatının monotonluğundan kaçmanın bir yolu. Ama şimdi külden başka bir şey değildi.

"Herkes bir şey istedi," dedi Miriam sonunda. "Vanessa güç istiyordu. Charlotte kontrol istiyordu. Erica intikam istedi. Ve geri kalanımız, bir yere ait olmak istedik."

Jilly yavaşça başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ama bir önemi yoktu, değil mi? Nasıl olsa her şey dağıldı."

Miriam Jilly'nin omzuna nazik bir el koydu. "Bazen, bize gerçekte ne olduklarını göstermek için her şeyin parçalanması gerekir."

Jilly titrek bir nefes vererek gözyaşlarını sildi. "Sence bir daha normal olabilecek miyiz?"

Miriam hemen cevap vermedi. Sadece raflara döndü ve başka bir kitap yığını aldı.

"Hayır," dedi usulca. "Ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir."

Dükkân yeniden sessizliğe büründü, tek ses sayfaların belli belirsiz hışırtısı ve yağmurun camlara vuran yumuşak pıtırtilarıydı.

Dışarıda dünya dönmeye devam ediyordu. Ama kitapçının içinde, iki kadın bir zamanlar inandıkları bir şeyin yıkıntıları arasında durmuş, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorlardı.

"Biliyor musunuz?" Miriam elinde Colleen Hoover'ın en çok satan son kitabının bir kopyasıyla dönerek, "Bir fikrim var," dedi. Gözleri gençlik heyecanıyla parlıyordu. "Sanırım son birkaç haftadır hepimiz yeterince kaybettik. Bence bu kasabaya yeni bir soluk getirmeliyiz ve ben nereden başlayacağımızı biliyorum."

İKİNCİ ŞANSLAR

Taze demlenmiş çay ve limonlu kek kokusu kitapçıyı dolduruyor, kitapların ve cilalı ahşabın topraksı aromasına karışıyor. Ön taraftaki büyük pencerelerden süzülen güneş ışığı, zemin ve raflar üzerinde sıcak altın rengi havuzlar oluşturuyordu.

Jilly tezgâhın yanında durmuş, bir tepsi dolusu hamur işini dikkatle düzenliyordu. Hareketleri hassas ama hızlıydı, genelde temkinli olan tavrının altında sessiz bir enerji uğulduyordu. Çalışırken dudaklarından yumuşak bir mırıltı döküldü, Miriam'ın tam olarak çıkaramadığı ama yine de rahatlatıcı bulduğu bir melodi.

Mağazanın arka tarafında, Miriam küçük yuvarlak masaların etrafındaki bir dizi uyumsuz sandalyeyi düzeltti. Her masada bir yığın kitap vardı - yeni kitap kulübü için ilk okudukları, neşeli tonları ve canlandırıcı hikayeleri için özenle seçilmiş kitaplar.

Her şey mükemmeldi.

"Pekala," dedi Miriam, çalışmasını incelemek için geri adım atarak, elleri kalçalarında. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jilly hamur işlerine baktı, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Güzel görünüyor," dedi usulca. "Gerçekten güzel."

Miriam sırtıttı. "Sadece iyi mi?"

Jilly gözlerini devirdi ama gülümsemesi genişledi. "Peki, tamam. Harika görünüyor. Mutlu musun?"

"Çok," dedi Miriam ellerini birbirine sürterek. Başını Jilly'nin üzerinde uğraştığı tepsiye doğru eğdi. "Peki ya kekler?"

"Mükemmel," diye yanıtladı Jilly, tepsiyi ortalamak için son bir kez dürttü. "Sence yeterli olacak mı?"

"Üç tepsi hamur işi, iki kek ve ihtiyacımız olandan daha fazla çayımız var," dedi Miriam gülerek. "Bundan sonra hala açlarsa, onları sokağın aşağısındaki fırına yönlendireceğiz."

İki kadın bir an durakladı ve yarattıkları manzarayı inceledi. Kitapçı sıcak ve davetkârdı; sırlar ve gerginlikle dolu, birkaç hafta önceki haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Jilly kazağının eteğiyle oynarken gözleriyle odayı taradı. "İnsanların gerçekten geleceğini düşünüyor musun?"

Miriam ona bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? İnternette kaç kişinin kaydolduğunu gördün mü? Kasabanın yarısı bunun bir parçası olmak istiyor."

Jilly dudağını ısırды. "Evet ama olanlardan sonra gerçekten burada olmak isteyeceklerini düşünüyor musun? Bizimle birlikte?"

Miriam yumuşadı ve bir adım daha yaklaştı.

"Bir de şöyle bak," dedi nazıkçe, elini Jilly'nin koluna koyarak. "Bu yeni bir başlangıç. İkimiz için de. Dükkân için. Kitap kulübü için. Daha önce olanlar bizi tanımlamak zorunda değil."

Jilly tereddüt etti, sonra başını salladı. "Haklısın. Bu çok garip, anlıyor musun? Bu şekilde baştan başlamak."

"Öyle," diye itiraf etti Miriam. "Ama tuhaflık her zaman kötü değildir."

Görevlerine geri döndüler, son birkaç ayrıntıyı düzenlediler. Miriam ön kapının yanındaki küçük tabelayı yeniden düzenledi:

Willow Creek Kitap Kulübü - Bugün Saat 18:00'de Toplantı

Harfler cesur ve davetkârdı, yeni ve daha iyi bir şey vaat ediyordu.

Jilly ana masanın üzerine bir vazo dolusu taze çiçek yerleştirdi, canlı renkleri mekâna hayat ve neşe katıyordu. Duvardaki saate baktı ve derin bir nefes aldı.

"On dakika," dedi. "Vakit neredeyse geldi."

Miriam gülümseyerek bir yığın bardak altlığına uzandı. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdi Jilly, sesi sabitti ama beklentiyle doluydu.

Kapının üzerindeki zil usulca şırıltıdayarak ilk gelenin sinyalini verdi.

Genç bir kadın içeri girdi. Yüzünde meraklı ama utangaç bir ifade vardı. Elindeki bez çantayı göğsüne bastırmış, gözlerinde belli belirsiz bir tedirginlik titreyordu.

"Merhaba," dedi, sesi sıcak ama çekingendi. "Kitap kulübü için geldim."

Miriam'ın gülümsemesi genişledi. "Hoş geldiniz. İçeri buyurun. Biraz çay ve kek alın. Birkaç dakika içinde başlayacağız."

Kadın başını salladı ve içeceklere doğru ilerlerken hafifçe gevşedi.

Kapı tekrar çalındı ve bu kez iki kadın birlikte içeri girdi, usulca sohbet ediyorlardı. Sonra bir başkası ve bir başkası. Birkaç dakika içinde oda yeni yüzler, yeni sesler ve taze ve olasılık dolu bir enerjiyle dolmaya başladı.

Jilly tezgâhın yanında durmuş, yeni gelenlerin sandalyelere yerleşip birbirlerine kendilerini tanıtmalarını izliyordu. Odanın içinde kendinden emin adımlarla ilerleyen, sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi gülümseyerek sohbet eden Miriam'a baktı.

Jilly haftalardır ilk kez bir umut ışığı hissetti. "Bu gerçekten işe yarayabilir," diye mırıldandı kendi kendine.

Miriam onunla göz göze geldi ve sanki onu duymuş gibi bilerek gülümsedi. Sohbet koyulaştıkça, çay ve kek kokuları kitapların yumuşak hışırtısına ve kahkahalara karıştıkça Jilly bir şey fark etti.

Kitap kulübü sadece kasaba için yeni bir sayfa değildi. Onun için de yeni bir sayfaydı. Miriam için. Hepsi için. Ve uzun zamandır ilk kez, sayfayı çevirmeye hazır hissediyordu.

Kapı tekrar şingırdadı ve kısa kumral saçlı, kendinden emin adımlarla yürüyen uzun boylu bir kadın içeri girdi. Kot pantolonun üzerine şık bir blazer ceket giymişti, varlığı sakın bir otorite yayıyordu. Miriam ve Jilly'ye doğru ilerlemeden önce hafif bir gülümsemeyle odaya göz gezdirdi.

"Merhaba, ben Denise," dedi, sesi sıcak ama kendinden emindi. "Willow Creek'e geçen ay taşındım. Bir kitap kulübüne katılmanın insanlarla tanışmak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

"Hoş geldin Denise," dedi Miriam elini uzatarak. "Ben Miriam, bu da Jilly. Bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

Denise gülümsedi, yeşil gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Teşekkürler. Burası rahat görünüyor. Çok resmi olur diye endişeleniyordum ama burası mükemmel."

"Eğlenceli ve rahat bir ortam hedefliyoruz," dedi Jilly küçük bir gülümsemeyle. "Kendinize biraz çay ve kek alın. Yakında başlayacağız."

Denise başıyla onayladı ve içecek masasına doğru ilerledi, oturmuş olan kadınlara kendini tanıtmak için durakladı.

Ardından otuzlu yaşlarının sonlarında, parlak, neşeli bir ifadesi olan ve kıvrıcık sarı saçlarını gevşek bir topuz haline getirmiş minyon bir kadın geldi. Bir bebek bezi çantası ve küçük bir kitap yığınıyla hokkabazlık yapıyordu, belli ki yıpranmıştı ama kararlıydı.

"Merhaba, ben Elsie," dedi nefes nefese tezgâha ulaştığında. "Kusura bakmayın geciktim, en küçük çocuğumu kocama bırakmam gerekiyordu. Bu gece yatma vaktini halledebileceğine söz vermişti ama..." Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Göreceğiz bakalım."

Jilly usulca güldü. "Merak etme, Elsie. Tam zamanında geldin."

Elsie'nin yüzü güldü. "Bu benim ilk kitap kulübüm. Yıllardır bir kulübe katılmak istiyordum ama bilirsiniz, çocuklar işte."

Miriam ona bir fincan çay uzattı. "Artık buradasın ve önemli olan da bu."

Elsie fincanı minnetle aldı ve açık bir koltuğa yöneldi, yerleşirken yanındaki kadınlarla sohbet etti.

Arkasından ellili yaşlarında, gümüş rengi saçları olan ve boynuna renkli bir eşarp sarmış bir kadın geldi. Nazik, dingin bir havası vardı ve kolunun altına sıkıştırılmış bir defter taşıyordu.

"Merhaba, ben Patty," dedi, sesi yumuşak ama melodikti. "Yeni bir kitap kulübünün kurulduğunu görmekten çok mutluyum. Yıllardır burada yaşıyorum ama hiçbir zaman kendimi doğru hissettiğim bir kulüp bulamadım."

"Evet Patty," dedi Miriam gülümseyerek. "Bu seferki tamamen yeni bir başlangıçla ilgili. Burada olmana sevindik."

Patty başını salladı, gülümsemesi genişledi. "Yeni başlangıçlar tam da ihtiyacım olan şey."

Patty oturacak bir yer bulduğunda, yeni gelen biri daha içeri girdi; yirmili yaşlarının başında, uzun siyah saçlı, gergin ama hevesli bir ifadesi olan genç bir kadındı. Kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Merhaba," dedi sessizce. "Ben Katie. Üniversiteden yeni mezun oldum ve ailemin yanına taşındım. Bunun iyi bir yol olabileceğini düşündüm... bilirsiniz, evden çıkmak için."

"Elbette," dedi Jilly sıcak bir ifadeyle. "Seni aramızda görmekten mutluyuz Katie. Şurada çay ve kek var, lütfen buyurun."

Katie hızla başını salladı ve içecek masasına doğru ilerlerken yanakları pembeleşti.

Oda doldukça atmosfer sıcak ve canlı bir hal aldı. Tanışmalar yapılırken ve sohbetler gelişirken alanın farklı köşelerinden kahkahalar yükseldi.

Gerginlik ve rekabetin yüzeyin altında kaldığı eski kitap kulübünün aksine, bu grup açık ve davetkârdı.

Elsie, tam zamanlı çalışırken üç çocuğu idare etme konusunda tavsiyelerde bulunan Denise ile yatmadan önce yaşanan korku hikâyelerini paylaşmaya başlamıştı bile. Patty Katie'nin yanına oturdu ve onu üniversite deneyimleri hakkında konuşması için nazıkçe cesaretlendirdi.

Miriam tezgâhın yanında durmuş, olan biteni sakın bir gülümsemeyle izliyordu. "Bu... farklı hissettiriyor," dedi Jilly usulca, onun yanına yaklaşıp.

"Öyle," diye yanıtladı Miriam, sesi sakın ama tatmin olmuştu. Jilly ona baktı. "Sence uzun sürecek mi?"

Miriam bir an durdu, bakışları odayı taradı. Yeni üyeler rahatça sohbet ediyor, sesleri rahatlatıcı bir ritimle yükselip alçalıyordu. Çay fincanlarının yumuşak tıngırtısı ve dostça sohbetin uğultusu dükkânı dolduruyor, gerçek bir sıcaklık atmosferi yaratıyordu.

Miriam sonunda, "Sanırım iyi bir başlangıç oldu," dedi.

Jilly başını salladı, küçük bir gülümseme belirsizliğini kırdı. "Belki de düşündüğümüz kadar kırılmamışızdır."

Miriam ona döndü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Belki de sadece nasıl yeniden inşa edileceğini öğreniyoruzdur."

Jilly cevap vermedi ama yüzündeki rahatlama her şeyi anlatıyordu. Akşam ilerledikçe, kadınlar sandalyelerine yerleştikçe ve ilk kitap tartışması başladığında, kitapçı nihayet amacını yeniden bulmuş gibi hissetti.

Sohbetin şarkısı kitapçıyı doldurdu; eski kitap kulübünü tanımlayan gerginlikten dünyalar kadar uzak hissettiren hafif bir kahkaha ve yumuşak sohbet ritmi. Her biri kendine özgü bir enerjiye sahip olan kadınlar, ellerinde çay fincanları, kucaklarında küçük kek tabaklarıyla yerlerine yerleşmişlerdi.

Miriam masanın başına yakın bir yerde durmuş, grubu izlerken dudaklarında sessiz bir gülümseme belirmişti. Yaşanan onca şeyden sonra tekrar hissetmeyi beklemediği bir şey hissetti.

Umut.

Boğazını usulca temizleyen Miriam grubun dikkatini çekti. Konuşmalar kesildi, kadınlar bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı Miriam, sesi sıcak ve kararlıydı. "Bazılarınızın gergin olabileceğini biliyorum, özellikle de bu kasabanın yaşadığı onca şeyden sonra. Ama bu hepimiz için yeni bir başlangıç. Bir şans

geçmişı geride bırakmak ve bizi buraya getiren şeye, yani kitap sevgimize odaklanmak."

Kadınlar başlarını salladı, yüz ifadeleri istekli ile düşünceli arasında değişiyordu. Miriam uzandı ve masadan ciltli bir kitap aldı, herkesin görebileceği şekilde tutuyordu.

Eski bir klasik gizem romanıydı, kapağı yıpranmış ama zarıftı, başlığı altın harflerle kabartılmıştı.

"İlk okumamız için," dedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, "hafif ama sürükleyici bir şeyle başlayabileceğimizi düşündüm. Bu sırlar, yalanlar ve tabii ki bir ya da iki cinayet hakkında bir hikâye. Ama merak etmeyin, bu tamamen kurgusal."

Grubun içinden bir kahkaha dalgası geçti ve odada kalan son gerginlik izlerini de hafifletti.

Denise öne doğru eğildi ve Miriam onun yeşil gözlerinin parladığını fark etti. "Bir gizem mi? Yeni bir başlangıç için cesur bir seçim."

Miriam şakacı bir şekilde omuz silkti. "Uygun olduğunu düşündüm."

Elsie elini kaldırdı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Sonu hakkında ipuçları alıyor muyuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Miriam kararlılıkla ama gülümsemesi genişledi. "İşin eğlenceli yanı da bu. Okuyup öğrenmeniz gerekecek."

Miriam kitabı masaya geri koydu ve ellerini kenarlarına dayayarak odaya baktı.

"Bu kasabadaki son kitap kulübünün sonunun pek iyi bitmediğini biliyorum," dedi, sesi yumuşak ama ciddiye. "Ama bu sefer yeni bir başlangıç yapıyoruz. Sır yok. Gerilim yok. Sadece bir grup kadın bir araya gelerek hikayeler, düşünceler ve belki biraz da pasta paylaşacak."

Bunu bir başka kahkaha dalgası izledi ve tezgahın yanında duran Jilly sessiz bir kadeh kaldırarak çay fincanını kaldırdı. Miriam kendi çay fincanına uzandı ve önünde toplanan kadınlara bakarken fincanı havaya kaldırdı.

"Bu sefer," dedi, sesi sabitti ama sessiz bir kararlılıkla doluydu, "suçu gizem yazarlarına bırakalım."

Oda kahkahalar ve duyma korosuyla inledi, kadınlar kadehlerini tokuşturdu. Aylardır ilk kez kitapçı canlı hissediyordu ve Miriam çayını yudumlarken, belki de en kötüsünün nihayet geride kaldığını düşünmeden edemiyordu.

Bu sadece yeni bir bölüm değildi. Yepyeni bir hikayeydi.

EPILOG

Hapishane beklediğimden daha sessiz. En azından geceleri öyle.

Gün boyunca, çarpan metal kapıların, emir yağdıran gardiyanların, avlunun köşelerinde tartışan kadınların sesleriyle dolu. Her zaman bir şeyler oluyor. Biri ranzasında ağlıyor, biri masanın altından kaçak mal kaçırıyor, biri yerine getirebileceği ya da getiremeyeceği tehditler savuruyor.

Ama geceleri, ışıklar söndüğünde ve fısıltılar dindiğinde, işte o zaman en iyi şekilde düşünüyorum.

Çünkü burada, bu beton kutuda, etrafım hiçbir ortak noktam olmayan kadınlarla çevriliyken, bana ait olan tek şey düşüncelerim.

Ben de onları düşünüyorum.

Yürüyüp gidenler. Tüm bu olanlara sadece masum seyircilermiş gibi davrananlar. Düşüşümü izlemekten ne kadar keyif aldıklarını asla itiraf etmeyecek olanlar.

Buraya gelmeden önce kim olduğun kimsenin umurunda değil.

Zenginlik, statü, güzellik, herkesle aynı bej tulumla soyunduğunuzda bunların hiçbirinin önemi yok.

Diğer kadınlardan bazıları beni izliyor, nasıl kırılacağımı görmek için bekliyorlar.

İlk birkaç hafta, birkaç kişi beni korkutmaya çalıştı, koridorlarda bana çarptı, "yanlışlıkla" yemek tepsimi yere düşürdü. Anladığım kadarıyla çete lideri olan bir kadın beni çamaşırhanede köşeye sıkıştırdı ve sinmemi bekledi.

Onun yerine gülümsedim. O da geri çekildi. Çünkü yırtıcılarla ilgili bir şey var. Kendilerinden olanları tanırlar.

Arkadaş edinmem ama düşman da edinmem. Zayıflar için fazla soğuk, güçlüler içinse fazla öngörülemezim. Ve bu yüzden, bu yerde bir hayalet gibi dolaşıyorum, bazıları tarafından görmezden geliniyorum, diğerleri tarafından dikkatle izleniyorum.

Gardiyanlar bana güvenmiyor. Asla söylemiyorlar ama gözlerinde görüyorum. Kavgaya eden, bağırarak, yıkılan kadınlara alışkınlar. Benim gibi kadınlara değil. Bekleyen kadınlara. İzleyen kadınlar. Asla üzgün görünmeyen kadınlar.

Buradaki kadınların çoğunun onları bekleyen biri var.

Ziyarete gelen bir kız kardeş. Mektup yazan bir erkek arkadaş. Hala iyi kalpli olduklarına inanan bir anne. Benim kimsem yok.

Bobby çocukları aldı ve Willow Creek'ten ayrıldı. Nerede olduklarını bilmiyorum ve umursamam gerektiğini de biliyorum. Ama umursamıyorum.

Zaten hiçbir zaman benim olmadılar. Gerçekten değillerdi. Onlar benim kurduğum hayata aitti. Ve şimdi, o hayat gitti. Elimde kalan tek şey yakıp yıktığım kasaba.

Bazen onları, hayatta kalanları merak ediyorum.

Miriam kendini kasabanın ahlaki pusulası, büyük dedektif, gerçeği ortaya çıkaran kişi yaptı.

İnsanlar bu boku yiyor. Suçlanacak bir kötü adam olduğunu bilmek hoşlarına gidiyor. İşaret edilecek bir canavar. Sabah kahvesi içerken fısıldayacakları bir isim.

Miriam bundan etkilenmeden çıktı. Hatta daha da güçlendi.

Ya Jilly? İkinci el hırkaları ve gergin küçük gülümsemeleriyle tatlı, titrek Jilly? Sonunda omurgası çıktı.

Birinin bana gönderdiği bir makaleyi okudum, kitapçıyı nasıl genişlettiğini ve bir toplum merkezine dönüştürdüğünü anlatıyordu. Oh, ironi.

Sonunda sesini bulması için birkaç cinayet işlemesi gerekti.

Pam ve Bee spot ışıkları için yaratılmamışlar. Bee'nin evini satın şehir dışına taşındığını duydum. Fısıltılara ve marketteki acıyan bakışlara dayanamadı. Bunların hiçbirine dahil olmak istememişti ama yine de serpentinin tam ortasında duruyordu.

Pam gitmedi, ama küçüldü. Kulübe gitmeyi bıraktı. Sosyalleşmeyi bıraktı. Bazı insanlar böyle şeylerin ağırlığını taşımak için yaratılmamıştır. Geri çekilirler. Kasaba da onlara izin verir. Çünkü insanlar dedikoduyu sevdikleri kadar unutmayı da severler.

Willow Creek değişmiş gibi davranıyor.

Yeni sokak lambaları taktılar, toplum izleme programı başlattılar. Benim adım geçtiğinde başlarını sallayıp dramatik bir şekilde i geçiriyorlar ve bunun olacağını hiç tahmin etmediklerinden bahsediyorlar.

Ama gerçek şu ki hiçbir şey değişmiyor.

Kadınlar hala kahvaltıda fısıldaşıyor. Erkekler hala sırlarını gıcır gıcır, monogramlı ceplerinde taşıyor. Evler hala temiz, çimler hala budanmış ve tüm bunların altında aynı eski karanlık hala varlığını sürdürüyor.

Sadece daha iyi saklamayı öğrendiler. şimdilik.

Ama umarım asla iyileşemezler. Umarım eski evimin önünden her geçtiklerinde iliklerinde bir ürperti hissederler. Umarım akşam yemeklerinde yanlarında oturan kadınları gerçekten tanıyıp tanımadıklarını merak ederler. Çünkü şöyle bir şey var. Willow Creek'teki ilk canavar ben değildim. Ve sonuncusu da olmayacağım.

Miriam gibi insanlar kazandıklarını düşünüyorlar. Parmaklıklar ardında olduğum için, tırnaklarım kırıldığı ve salarım parlaklığını yitirdiği için yenildiğimi düşünüyorlar.

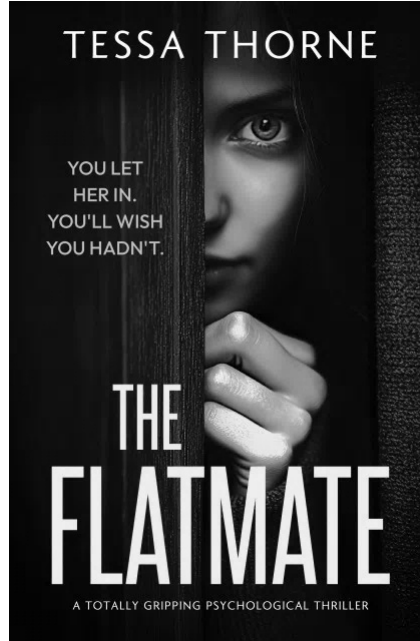
En kötüsünün sona erdiğini düşünüyorlar. Işığın geri döndüğünü. Ama ışıkla ilgili olan şey, canavarları silmemesidir. Sadece daha uzun gölgeler bırakır.

Ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa, canavarlar her zaman gölgelerde gizlenir. Willow Creek'te bile. Özellikle Willow Creek'te.

Kasaba henüz bir sonrakiyle tanışmadı. Ama tanışacak.

BİR SONRAKİ KİTABINIZI MI ARIYORSUNUZ?

Bir sonraki harika k i t a b ı n ı z ı arıyorsanız, Tessa Thorne'un yazdığı *The Flatmate*'i seveceğinizi düşünüyoruz, kopyanızı [buradan alın](#)

YAYINCIDAN BİR NOT

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir. Eğer bir etki bıraktıysa, düşüncelerinizi Amazon'da bir yorumda paylaşmanızı çok isteriz - geri bildiriminiz diğer okuyucuların da keşfetmesine yardımcı olur.

Black Swan Digital'de, rakipsiz fiyatlarla taze, heyecan verici yayınlarla hikaye anlatımını yeniden tanımlıyoruz. Ayrıca, topluluğumuz **özel indirimler** ve yeni kitaplara **erken erişim** elde ediyor. Katılmak ister misiniz? Posta listemize [buradan](#) katılın ve harika bir okumayı asla kaçırmayın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

